C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Neff_Ondrej-Buh_sro.PDB

PDB Name: Neff_Ondrej-Buh_sro
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.1.2004
Modification Date: 11.1.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Bůh s.r.o.

Ondřej Neff

(c)

Když jsem se probudil, někdo stál u postele a upřeně se na mě díval. Měl zvláštní, věru neobvyklou tvář, a přece mi připadala povědomá. Byla okrouhlá, bez nosu a očí a usměvavá ústa byla svisle, s koutky obrácenými vpravo. Ten úsměv byl natolik široký a přátelský, že jsem se zapomněl polekat.
"Dobré jitro," řekl neznámý. "Máme dnes hezký den!"
"Dobré jitro,"odpověděl jsem poněkud zmateně. "Promiňte dotěrný dotaz, ale... Kdo jste?"
"Jsem (c)," řekl neznámý.
"(c)? Jaký (c)?"
"Jsem váš (c), pane."
Posadil jsem se na posteli, spustil nohy na zem a zašátral bosýma nohama po trepkách. Jednu jsem nazul, druhá někam zapadla. (c) mi ji přisunul nohou.
"Děkuji, jste velice laskav," odpověděl jsem. "To nemuselo být."
"Ale ano," odpověděl (c). "Jsem tu k vašim službám."
"Jakým?"
"Především k ochraně. To je ten správný výraz, ano, k ochraně."
"Copak mi něco hrozí?" zasmál jsem se. Znělo to nuceně. "Před kým?"
"Před každým, kdo by vás chtěl použít."
Vstal jsem a zamířil do koupelny. (c) šel za mnou. Držel se v odstupu dvou, tří kroků. Pokusil jsem se zavřít dveře. Nedovolil mi to. Chvilku jsme se tahali za kliku, (c) byl však silnější. Zmocňoval se mne neklid, dokonce strach. Kartáček na zuby a sprcha mi posloužily jako útočiště. V teplé přepršce jsem horečně přemýšlel. Tenhle (c) musí být blázen, utekl odněkud z ústavu pro choromyslné. Musím zavolat Hance, nebo ještě lépe na policii. Ovšem, na policii, vždyť on mi vnikl do bytu a roztahuje se tu, jako by byl doma!
Za (c)ova vlídného dohledu jsem se oblékl. Jakmile jsem však sáhl po telefonu, stiskl mi zápěstí. Měl ruce ze železa.
"To nemůžete, pane."
"Jak to? Ze svého telefonu můžu..."
"Kdyby s vámi někdo mluvil," řekl (c), "je to použití. To váš majitel povolí jen za podmínek stanovených smlouvou."
"Majitel?" zasmál jsem se neupřímně. "Copak jsem něčí otrok?"
"Ne," odpověděl (c). Jeho trpělivost byla nekonečná. "Jenom má (c)."
"Někdo má (c) na mě?"
"Dá se tak říct."
"Kdo, proboha?"
"To já nevím, pane."
"Jak to, že nevíte tak základní věc?"
"Pro mě je základní věcí vaše ochrana, pane," odpověděl (c).

Staral se o mě, pravda, vzorně. Opatřil mi jídlo a pití, dovolil mi číst noviny a poslouchat rádio a dívat se na televizi. Knížky v knihovně jsem směl číst polibosti. Jenom k telefonu mě nepustil a o vycházce nebyla řeč.
"Copak tu musím zůstat, dokud nezpráchnivím?"
"Jistě ne, pane," odpověděl (c). "Váš majitel pravděpodobně jedná o nejlepší podmínky pro vaše použití."
Dočkal jsem se za několik dní. Přišlo to znenadání.
"Jdeme," řekl (c) a šli jsme. Tak to bylo prosté.
Dostal jsem se do veliké vily, postavené na přelomu století k zcela odlišnému životnímu stylu, než jaký se vede dnes. Rychlokvašný zbohatlík z doby reálného kapitalismu ji zřejmě koupil na radu nějakého vtipálka. Před vchodem do vily stál vůz BMW, za domem bazén. Vila byla plná hostí. Vypadali, jako by se ve svých fialových sakách narodili.
Majitel mě všem představil.

"Mám na něj (c)," oznámil jim. Ohlédl jsem se. (c) stál za mnou, v odstupu dvou kroků, jak měl ve zvyku. Bylo vidět, že jsem na hosty udělal dobrý dojem. Můj nový majitel mě držel ve vile několik dnů. Pak jsem ho omrzel a prodal mě kterémusi příteli. Jak jsem vyrozuměl z jeho řečí, ani o mě tolik nestál, prostě mě chtěl majiteli oné vily vyfouknout, jak se vyjádřil doslova. Dával mi dokonce najevo cosi jako pohrdání. Byl jsem přece jen už trochu okoukaný. Trochu mě to mrzelo, nicméně jisté výhody mi nové postavení přineslo. Směl jsem ven, mezi lidi.
Dokonce se mi stalo, že jsem potkal přítele K., následovaného (c)em, který se tomu mému podobal jako vejce vejci.
"Ty taky?" volal jsem na něho už zdaleka.
"Taky, taky. Jak se ti daří?"
Vyprávěl jsem mu, ke komu jsem se dostal.
"Já to mám horší. Patřím agentuře a jsem na roztrhání. Lítám jak hadr na holi."
To ho už jeho (c) chytl za loket a někam odváděl.
"Agentuře se vyhýbej!" křičel na mě přes rameno.
Takto jsem potkal ještě několik jiných známých provázených (c)y. Všichni se ke mně chovali přátelsky. Jen jeden ohrnoval nos. Hned jsem uhodl, proč: jeho průvodce nebyl žádný (c), ale (r) a nos držel vzhůru jak hromosvod. Párkrát jsem ho potkal. Ani nepovažoval za nutné mi odpovědět na pozdrav. Satisfakci jsem dostal, teprve když jsem ho jednou viděl, jak dole na Václavském náměstí div nevrazil do jednoho s (tm) v patách. Zlomil se v pase, klaněl se div svým pyšným nosem neryl zem, jenže chlapík chráněný (tm) ho ani neuznal vhodného za pohled.
Tenkrát mě svět docela bavil, šel jsem z ruky do ruky a že to byly ruce lidí, kteří mi byli docela sympatičtí. Zacházeli se mnou vlídně, projevovali o mě zájem, někteří si mě hýčkali. V té době jsem jednou potkal Hanku. Bylo vidět, že mě má ještě ráda, dávala to najevo a snad na mě byla dokonce pyšná. Můj (c) mě k ní však nepustil, směl jsem jí jen z dálky zamávat. Odpověděla mi hezkým úsměvem. Mohla se dohodnout s mým majitelem na ceně a dobře to věděla. Byl jsem jí vděčný, že to neudělala - bylo by to trapné pro nás pro oba.

Tahle pohoda však netrvala dlouho. Začal jsem být přece jen ohmataný a ošuntělý a můj majitel mě zase prodal a pak už jsem šel z ruky do ruky. Za měsíc jsem vystřídal sedm majitelů! Podle toho, co mi (c) říkal, cena hrozivě klesala.
To byly zlé štace. Můj (c) už taky začal trochu liknat, hleděl si mě méně přísně, než dřív. Dostal jsem se do rukou studentů, to se mi docela líbilo, ale taky všelijakých šupáků a polo a celopodvodníků. Ráno při čištění zubů jsem se vždycky zděsil, o co hůř vypadám, než včera. Nakonec jsem si zuby přestal čistit - stejně jsem o všechny přišel.
Takhle zajdu na úbytě, napadlo mě jednoho rána. Byl už jsem tak na dně, že mě to poznání ani nevylekalo.
"Dnes se rozloučíme," řekl mi můj (c) znenadání.
"Jak to?"
"Už nejste chráněný (c)em," odpověděl
Najednou jsem si připadal jako nahý uprostřed davu.
"Počkejte, jak to myslíte?"
"Jak říkám."
Měl se k odchodu. Snažil jsem se ho zadržet.
"Moment, tohle přece nejde... Podívejte se na mě, jak vypadám? Přece mě nenecháte bez ochrany?"
"Nechám," řekl (c) a odešel.
Zoufalý jsem chodil po místnosti. Zadíval jsem se na telefon. Zavolám Hance, rozhodl jsem se. Jsem přece... volný!
Ovšem, tak se na to musím dívat. Pozitivně, optimisticky. Jsem volný!
Vytočil jsem Hančino číslo. Chvilku se ozýval vyzváněcí tón. Pak mi odpověděl cizí, lhostejný úřední hlas. Přesně tak neosobní, jaký měl můj (c).
Představil jsem se. "Mohu mluvit s Hankou?"
"Nemůžete," odpověděl stroze. "Je chráněná (c)em. Pokud máte zájem, můžete se dohodnout na ceně za použití s..."
Zavěsil jsem.
Takže nový život. Bez (c)u, bez Hanky.
Důkladně jsem se umyl, oholil, ze šatníku vybral ten nejlepší oblek, tedy ten nejméně ošumělý. Vyšel jsem z domu.
Nadýchl jsem se svěžího vzduchu. Ranní slunce příjemně hřálo.
Jsem volný, uvědomil jsem si. Úplně volný. Přišel jsem o (c), přišel jsem o Hanku, zato mám... svobodu!
"Freeware..." řekl někdo polohlasně nedaleko mě. :Hele, tamhle jde nějakej freeware.:
Ohlédl jsem se. Na rohu stáli dva mladíci, něco si říkali a prohlíželi si mě se zřejmým zájmem. Ohlédl jsem se bezděčně po svém (c)ovi. Do podobné situace jsem se dostal už dřív, ovšem (c) vždycky včas zasáhl a ochránil mě. Jenže teď byl pryč!
Otočil jsem se a rychlým krokem se snažil vzdálit. Ohlédl jsem se. Přidali do kroku. Rozběhl jsem se. Taky za mnou utíkali. Proti mě šli nějací lidé a zvědavě se dívali na mne a na ně, na uprchlíka a pronásledovatele.
"Je to freeware!" křikl jeden z mladíků.
Přede mnou červená a bílá, zuby v usmívajících se rtech. Napřažené ruce.
"Freeware..." říkali ti lidé žádostivě.
Byli už docela blízko a v tu chvíli mě napadlo, že mě roztrhají.
Nemýlil jsem se.

Disclaimer:
Tato povídka je literární freeware. Můžete ji číst, kopírovat, krátit, prodlužovat, podepsat svým jménem. Můžete ji tisknout, tesat do kamene, odlévat do bronzu, digitalizovat i bagatelizovat libovolnou technikou. Eventuální újma, která

vám z vašeho nakládání s tímto freewarem povstane, však padá čistě na vaši hlavu, neboť jakákoli ochrana se nevztahuje nejen na povídku a jejího autora, ale ani na vás, čtenáře a uživatele.

Potíže s elektřinou

Bratr Čuchraj škubnul za lano, smyčka se mi stáhla kolem kotníků, on zatáhnul a netrvalo to vteřinu a já se houpal hlavou nad otřískaným lavórem. Teprve v tu chvíli jsem uvěřil, že se opravdu chystá mě podříznout a sníst. Což dodávám, abyste pochopili, jaký já jsem optimista. Jinému by to došlo už dřív, stačilo by se mu podívat na šílené oči bratra Čuchraje a kdyby se zaposlouchal do pomlaskávání, jímž starý kanibal doprovázel vláčné tahy desetipalcovým nožem po břidlicovém brousku, měl by po náladě. To já jsem jiný. Pořád srandičky, dokud nevisím s nohama přivázanýma k vazáku lidojedské chýše na kuří nožce.
Nejen to! Já si do poslední chvíle myslel, že jsem vyhrál, že jsem chytnul největší terno a bingo a jackpot v lidských dějinách.
Bratr Čuchraj si už chystal lano, jenže já se pořád staral o to svoje. V ruce jsem držel tester, obyčejné mačkací dynamo se žárovičkou, standardní součást výbavy nás hledačů Elektra.
"Takže ty tvrdíš, že elektřina už zase funguje," řekl jsem bratrovi Čuchrajovi.
"No baťˇ," odpověděl, zkoušeje uzel smyčky.
Zase tak velký optimista nejsem, abych opravdu věřil, že se žárovička rozsvítí, až stisknu tester a roztočím rotor dynama. V jednu chvíli jsem dokonce považoval bratra Čuchraje za řadového člena nekonečné řady magorů a podvodníků, s nimiž má každý hledač Elektra co dělat třikrát až čtyřikrát v průměrném pracovním dni.
Dynamo zabzučelo a žárovička se rozsvítila v šeru smrduté chýše na kuří nožce.
"Vidíš," řekl bratr Čuchraj s náznakem výčitky v hlase, "a pochyboval's, malověrný zmetku."
Žárovička svítila, div se nestrhala, protože já v rozrušení mačkal, jako bych tím mrňavým dynámkem chtěl rozsvítit všechna světla na celém světě, rozběhnout mrtvé fabriky a vagóny metra a zapnout všechny televizory a počítače a...
Svítila! Pořádně, rozhodně víc, než olejová lampička, kterou bratr Čuchraj před chvilkou rozsvítil před šeredným kamenným bůžkem, dřepícím na čelném místě chýše na kuří nožce.
Pak začala slábnout, protože ruka mě rozbolela a dokonce se mi začala třást.
"Svítí..." šeptal jsem ne moc důvtipně. "Ty tvrdíš, že tohle," ukázal jsem dynámkem na kamenného bůžka, "že tohle je vážně Elektro?"
Na pitomé otázky nehodlal odpovídat. Zkoušel, jak volně prochází lano uzlem smyčky. Byl spokojený. proto lano odložil a chopil se nože, aby zvelebil jeho ostří na břidlicovém brousku.
Našel jsem Elektro... Já, jediný z tisíců hledačů, kteří bloudí křížem krážem světem! Smradlavý fousatý dědek zapálil olejovou lampičku a elektřina začala zase fungovat!
Srdce mi bouchalo vzrušením a já netušil, že jeho tep odpočítává poslední minuty mého života.

Elektřina přestala fungovat 20. dubna 1996 v patnáct hodin šestnáct minut dvaadvacet vteřin. Přestalo hrát rádio, zhasnul monitor počítače a zčernal displej kalkulačky, kterou jsem držel v ruce. Podíval jsem se na zákazníka, se kterým jsem se handrkoval o cenu volkswagena golfa z osmaosdesátého roku.
"Jen klid," řekl jsem mu, já věčný optimista. V obchodu s ojetými auty je optimismus užitečná vlastnost. "To je tady na Smíchově každou chvíli. Počítám, že za pár minut rozsvítěj."
Ten pán se díval na kalkulačku v mé ruce.
"Počítáte?" zeptal se opatrně. "To je divný, že vám zhasla i kalkulačka. Ta je přece na baterky, ne?"
Nějakej chytrák, pomyslel jsem si. Měl pravdu, divné to rozhodně bylo. Vstal jsem od stolu a vyšel z kanceláře. Na silnici, co vede z Radlic nahoru do Stodůlek, zastavovala auta. Zíral jsem na ně. Ten člověk vyšel za mnou a vykřikl: "Podívejte!"
Ukazoval rukou někam nahoru. Vzhlédl jsem a spatřil jsem airbus, který si tudy někdy hasí na finále přistávací dráhy v Ruzyni, jak se kýve ze strany na stranu, pak se naklání a nekontrolovaně padá někam za hřeben kopce na Vidouli.
Můj poslední zákazník v obchodu s ojetými auty byl bledý.
"To je hrůza..." šeptal.
Byla to vskutku hrůza, první z mnoha, které jsem měl prožít a taky přežít, jako jeden z mála, kteří měli dost síly a optimismu, aby se dovedli probít Věkem Temna, věkem bez elektřiny.

Lidi věděli o elektřině prakticky všechno a uměli ji donutit skoro ke všemu. Jen o jednom neměli ponětí: proč OPRAVDU ty zatracené elektrony putují od jednoho pólu k druhému, jakmile se vodič začne otáčet v magnetickém poli. Vždycky to tak bylo, tak proč o tom spekulovat?
Jenže toho 20. dubna 1996 v patnáct hodin šestnáct minut dvaadvacet vteřin si to elektrony jaksi rozmyslely, rozhodly se na putování vybodnout a elektřina přestala fungovat. Elektrárny tepelné, atomové i vodní umřely, v mrtvou hmotu se změnily i akumulátory a baterie, dokonce i blesky přestaly tlouct do vysokých stromů a neopatrných poutníků, poflakujících se po nechráněných návrších.
Neklid nastal brzy, ještě dřív, než padl soumrak a jakmile skutečně přišel, obyvatelstva se zmocnila panika.
Lidé putovali temnotou ke svým příbytkům, kde jim pomalu roztával obsah ledniček a naslouchali podivnému hluku Prahy. Velkoměsto nehučelo jako jindy tisícovkami automobilových motorů, to vůbec ne. Velkoměsto naříkalo. Před půlnocí na ně zvolna doléhalo ticho. Většina putujících nešťastníků už dorazila s prsty popálenými sirkami až domů a rodiny se zcukly u mihotavého plamínku svíčky a naslouchaly do noci, jestli neuslyší vzdálené hučení motorů. Taky

moje rodina, Eva a obě děti, dvanáctiletá Jarka a o rok mladší Mireček, chudáci malí.
Každého, i mne optimistu, napadlo, že nastala válka a že Rusové vytáhli nějakou tajnou zbraň a že celý ten rozpad impéria byl jen flígna nastražená na důvěřivé Američany a teď je šmytec a s námi je to šmytec tuplovaný, protože nám naúčtují i s úroky tank číslo 27, co jsme jim nabarvili na růžovo a pak ho odvezli na korbě nákladňáku do vojenského muzea ve Kbelích. Ti chytřejší ještě té noci vyštrachali ve špajzech odložené rudé vlajky s kladivem a srpem, takže Praha měla ráno 21. dubna červeně puntíkaté fasády.
Rusové však nepřišli.
V příštích dnech nám došlo, že i jim přestala fungovat elektrika a taky Amíkům a Japončíkům i akurátním Němčourům, kterým jsme to přáli, protože bez elektriky jim opadl apetýt na naše Sudety. Jenže když nám to opravdu došlo, už jsme neměli pomyšlení na Rusáky i Amíky.
V tu dobu začalo být moc a doopravdy zle.
Voda přestala téct hned v noci na jednadvacátého, protože pumpy vodárenských věží byly na elektriku a cisterny mohly přivézt jenom auta, jenže ta bez elektriky nejezdila. Během pár dní se ucpala i kanalizace. No a samozřejmě došly i potraviny.
Nákupní horečka nastala hned jednadvacátého ráno a ženské vzaly šturmem všechny krámy a vykoupily i krém na boty. Skončila odpoledne u prázdných regálů. Střelbu jsem poprvé zaslechl až další den. Já měl taky svoji zbraň, osmatřicítku revolver smith and wesson s dvoupalcovou hlavní. Poprvé jsem ji použil, pokud si pamatuju, asi za týden po tom průseru. Banda zlodějů žrádla nám přepadla byt, nějací Ukrajinci, co byli v Praze na práci. Ti pochopili první, která bije a jak se chovat za hladomoru. Evu zabili krumpáčem. Já se s dětmi prostřílel a vydal jsem se ještě ten den s ruksakem plným konzerv ven z města. V Praze to doslova smrdělo krchovem a spásu jsem já, optimista, viděl jenom na venkově.
Postupně jsem přišel o Míru a Jarušku a protloukal jsem se tím strašným jarem roku šestadevadesátého s bandou ostrých chasníků obého pohlaví, která mě přijala mezi sebe v lesním ležení nedaleko Stodu u Plzně. Lidský život měl cenu jedné brambory. Trvalo to celý rok, než se počet zachovaných lidských životů a brambor jakž takž vyrovnal.
Někdy v osmadevadesátém jsem si já, nevyléčitelný optimista, začal myslet, že jak se říká nad námi začíná svítat. Vojáci se pokoušeli zorganizovat jakýs takýs pořádek už od začátku, jenže armády se rozutekly a trvalo to dlouho, než se našlo těch pár důstojníků, kteří měli velení ne na náramenících, ale v krvi. Museli spolu vést pár desítek malých, zato krvavých válek, aby se ukázalo, kdo je kdo a ten nejúspěšnější byl králem.
Doslova.

Českým králem se stal v roce 2001 Jakub I., před zhasnutím elektriky praporčík automobilní roty v Čáslavi. O tom se ovšem nesmělo mluvit. Usadil se v Praze na Vítkově a někdejší památník proměnil v docela slušně opevněný hrad, který sloužil vojenským účelům ještě líp, než Karlštejn. Od Karlína a od Žižkova ho chránila trojitá palisáda, od Ohrady hustohusté minové pole a pod nohama měl labyrint chodeb protiatomového krytu, co lepšího si mohl feudální pán přát? Já měl to štěstí, že jsem palisády Vítkova směl znát zevnitř. Ve všech těch válkách jsem si vedl natolik úspěšně, že jsem se probojoval až do královy osobní družiny a vypadalo to, že časem dostanu jako léno docela slušný kus Čech. Až se nám podaří porazit pár parchantů, zejména markraběte Brněnského, velkovévodu Plzeňského, sira Moosleye ze Žebráku a bratry Kadeřábky, kteří se opevnili na Kosti.
Zkrátka, až bude situace klidnější.
Na den svaté Kateřiny, brzy po ranní bohoslužbě, mě Veličenstvo povolalo ke slyšení.
"Přemýšlel jste někdy, pane Ondřeji, proč se to všechno stalo?" zeptal se mě král, když komorník se zpovědníkem odešli.
"Přestala fungovat elektřina," pokrčil jsem rameny.
"No ovšem," řekl panovník. "Ale proč?"
"Říká se, že to zavinila bezbožnost. Krátké sukně, kruhy v nose a nemravné tance."
"Babské tlachy! I když, něco na nich je."
"Jak Veličenstvo myslí," řekl jsem servilně.
Panovník se zamračil.
"Dostali jsme dopis od Jeho Veličenstva Christiana I. Bavorského," řekl. "Dopis, za stara bychom řekli oběžník. Panovníci si ho posílají dvůr od dvoru."
Lekl jsem se. Jeho slova nemohla znamenat nic jiného, než že se stanu poslem! Na hradě Vítkově jsem si zvykl a tudíž zpohodlněl, zabydlel jsem se tu a založil dokonce rodinu, oženil se s dvanáctiletou pannou Krystýnou, dobře rostlou, bokatou, která bude rodit jako jabloň v sadě, až s Boží pomocí přijde její čas. V úkloně jsem úlek pohřbil. Panovník nesmí pochybovat o mé oddanosti, jinak ozdobím svým tělem šibenici u hlavní brány.
"Někde v širém světě je kouzlo, které se jmenuje Elektro," řekl král. "Má svého strážce. Zdá se, že strážce zanedbal povinnosti a Elektro se rozhněvalo. Sňalo svoji milost z elektronů a ty přestaly putovat od pólu k pólu." Odložil lejstro. "Prostě, vypadá to, že elektřinu drželo v chodu nějaké kouzlo a to přestalo v šestadevadesátém fungovat."
"Uh," řekl jsem.
Přísně na mě pohlédl.
"Máte snad lepší vysvětlení, proč se to stalo?"
"To ne!"
"Takže k věci. Panovníci všech evropských dvorů se dohodli, že vyberou nejlepší válečníky a vyšlou je jako hledače Elektra. Ty jsi jeden z mých nejlepších, pane Ondřeji. Půjdeš, kam tě povede tvoje zkušenost a rozum i štěstí. O paní Krystýnu bude zatím dobře postaráno, vezmu ji do svého harému."

"Ó, pane," vyhrkl jsem a to škytnutí snad vypadalo jako vzlyk vděčného dojetí.
"Ty si to zasloužíš a paní Krystýna též," děl panovník vlídně. Podal mi ruku a pomohl mi povstat. "Jdi a konej. Věřím, že ty Elektro najdeš a kouzlo obnovíš!" Sáhl do kapsáře a vytáhl mačkací baterku, pěkně starou, jistě z padesátých let, kdy se pomalu přestávaly používat i na venkově. "Jednoho dne stiskneš... a žárovka se rozsvítí. Lidstvo bude spaseno a tobě věnuji Konopiště, až z něho vyženu hraběte Hauptfogela!"

Žárovka mé mačkací baterky pěkně svítila, lidstvo bylo spaseno a mě, aniž jsem to ještě tušil, tikaly poslední vteřiny života.
Na stopu bratra Čuchraje jsem se dostal dole v Makedonii, kam jsem doputoval po osmi letech bloudění. Nebo jich bylo devět? Kdo by se staral o takovou hloupost, jakou je čas. Zlatý odznak hledače jsem měl už ošoupaný a přece mi zjednával úctu. Panovníci evropských dvorů, a bylo jich několik set, vyslali tisíce hledačů do všech koutů kontinentu a snad i za moře na prvních plachetních korábech, jež se vypravily navázat styk s Amerikou a Asií. Za vraždu hledače se oplácelo v různých zemích jinými tresty, od sežrání krysami za živa k uvaření v oleji a postupnému rozdrcení údů. Každý byl hledači povinován úctou a pohostinstvím, jež sahalo od stolu až k loži. To mi pomohlo zapomenout i na paní Krystýnu.
Ve vesnici zvané Kudlač, kam jsem dorazil v sedle statné oslice, což byl neslýchaný luxus a také odznak významu a moci, na doporučení jisté cikánské hadačky z ruky ze Soluně, mě vesnický blázen zavedl na kopec nad hřbitovem ke slepému starci s ústy tak páchnoucími, že by od nich utekla sama kmotřička Smrt.
"Navrať se, poutníče," skuhral stařec. "Čtvero bratří neradno pozlobit. Jeden se rozhněval a kolik bídy povstalo!" Puch měl na můj žaludek obdobný vliv, jako uragán Frída na hladinu Bodamského jezera. Kdybych nebyl optimista, utekl bych. Jenže já měl jakési tušení, že dědkovy tlachy povedou k něčemu užitečnému.
"Jací bratři?" pomáhal jsem jeho paměti.
"Čuchraj, Fufraj, Husraj a Mupraj," zahuhlal kmet. "Běda světu, když se rozhněvají."
Královský oběžník se zmiňoval o jakémsi Elektru,které se rozhněvalo, protože strážce zanedbal povinnosti, připomněl jsem si.
"Jsou snad zavření ve vězení, ti bratři, Lusraj, Mumraj..."
"Čuchraj, Fufraj, Husraj a Mupraj," opravil mě smrdutý stařec, "nejsou zavření! Jaká to rouhačská slova, cizinče!"
"Je to hledač," šeptal starci do ucha muž, který mě sem přivedl. Měl zřejmě čichové nervy vypálené žhavým hřebíkem. Z černých úst se vykodrcal kašlavý smích.
"Kdo hledá, najde," rozeznal jsem ve smíchu srozumitelná slova. "Jen hledej, hledači!"
Mávl za sebe rukou a skuhravým hlasem vyjmenoval potoky, které mám přebrodit a hory, jež mi bylo překročit. Jedněch i druhých bylo po devíti, to ovšem mě nemohlo překvapit po tom všem, co jsem v posledních létech ve světě viděl.
"Poslyš," promluvil jsem k bláznovi, když jsme o něco později sestupovali skalnatou pěšinou kolem vybělené zdi zahrady mrtvých, "copak přede mnou tu nebyl žádný hledač?"
"Šestero hledačů," pokýval hlavou obecní blázen. "Jenže neuspěli. Všichni uprchli. Říkali, že dědko Lazar páchne. Páchne, páchne.." opakoval nespokojeně. "Co to znamená, páchne?"

Tak jsem dorazil do horského sídla čtyř bratří. Cesta přes potoky byla hrozná a přes hory ještě horší a kdo ví, zda jich bylo skutečně po devíti. Cestou jsem potkával pasáky, sběrače bylin a poustevníky. Čím víc potoků a hor jsem měl za sebou, tím naléhavější byla jejich varování.
"Nepokračuj, pane. Čtyři bratři jsou nedůtkliví."
Já nedbal a šel dál. Šel, až došel.
Neptejte se jak, ale prostě jsem věděl, že jsem tady.
Na vrcholu desátého kopce planina, chráněná polem lidských kostí táhnoucích se na stovky metrů. Sama ta vápencová hora vypadala jako vybělená lebka. Na vrcholu vesnička, obydlená hnědými seschlými pišišvory v hábitech ukoptěných snad z myších kožíšků. Smáli se, když jsem se ptal po čtyřech bratřích.
"Čuchraj, Fufraj, Husraj a Mupraj," kuckali se smíchem a mávali rukama.
Všechno tu bylo divné. Měl jsem pocit, že vážím víc, než v údolí a že má síla je silnější i slabost slabší a elektřina, tu jsem cítil ve vzduchu. Musel jsem být u cíle! Věděl jsem to, vnímal jsem to všemi skrytými čivy duše.
Nakonec mě pišišvoři zavedli k chýšce, vtisklé do škvíry pod velikým balvanem. Nahlédl jsem dovnitř, uviděl jen tmu a mžouravé světélko olejové lampičky. Netrvalo dlouho a zevnitř se vyvalil tlusťoch, rozkynutý jak překvašený pecen chleba.
"Hledám toho ze čtyř bratří, který..."
Najednou jsem nevěděl, co říct. Tlusťoch pomrkával v očekávání, co ze mě vyleze. Sáhl jsem do kapsáře a vytáhl tester, mačkací baterku z padesátých let. Rozzářil se, když jsem roztočil mrtvé dynamo.
"Elektro!"
"Právě tak, dobrý muži! Elektro!"
"To je bratr Čuchraj," řekl tlusťoch a úsměv mu ve tváři vyhasl tak náhle, jako na celém světě přestala fungovat 20. dubna 1996 v patnáct hodin šestnáct minut dvaadvacet vteřin elektřina.
"Kde ho najdu?"
"Moc špatné způsoby má bratr Čuchraj," říkal tlusťoch. "Moc špatná strava! Jedno k druhému. Já říkám, bratře Čuchraji, dobrá strava dělá dobré způsoby. On nedbá."
"Potřebuji s ním mluvit."
"Nepotřebuješ," vrtěl hlavou. Tlustý krk se mu laločnatě přeléval na ramenech. "To bratr Fufraj má dobré způsoby.

Proč? Dobrá strava. Totéž bratr Husraj."
"Jenže já musím mluvit s bratrem Čuchrajem."
"Špatná strava." Pokyvoval koulí tuku. Museli byste do ní vrazit jehlu na pět prstů dlouhou abyste se dotkly povrchu lebky. "Už patnáct let má bratr Čuchraj dobrou stravu. Vodu a chléb. A přece se zlobí."
Já se taky začal zlobit. Po tolika letech bloudění po světě jsem byl u cíle! Byl jsem optimista, věřil jsem, že bratra Čuchraje přemluvím, i když jsem zatím netušil, k čemu vlastně. Překonal jsem tolik překážek, až mě zastavila poslední. Tohle tlusté hovado.
Rozpřáhl jsem se a vrazil mu pořádnou facku.
"Tu máš, dobytku!" houkl jsem na něho. "Dostaneš takových nepočítaně, když mi okamžitě nepovíš, kde bydlí bratr Čuchraj."
Tlouštíkovi blýsklo v očích. Asi se naštval. Co na tom, hlavně že pověděl, co jsem potřeboval vědět!
"V chaloupce na kuří nožce za devaterým balvanem půlnočím směrem," odpověděl, otočil se a vlezl zpátky do chýše je svému světýlku.

Tak jsem se dostal k bratrovi Čuchrajovi, v jehož chýši na kuří nožce teď visím hlavou dolů, kývu se nad opráskaným lavórem a čekám, až si starý kanibal nabrousí nůž. A je mi jasné, že právě on se postaral o tu kostní ozdobu vroubící vesnici!
Špatně to dopadlo a přece, ze začátku jsem si myslel, že můj optimismus byl zcela na místě.
Vylezl jsem po žebříčku nahoru do chýše.
Spatřil jsem tam v šeru chlapíka, jehož rysy mi byly povědomé. Teprve když jsem se rozkoukal mě napadlo, že kdyby hodně, strašně moc ztloustl, vypadal by právě tak jako ten cvalda, co mě za ním poslal. Hned se to taky vysvětlilo.
Zeptal se mě, jak jsem se k němu dostal a já mu pověděl, jak to bylo.
"Bratr Mupraj! Posílá tě bratr Mupraj!"
Moje oči si zvykaly na přítmí a temno ve vzdáleném koutě se začalo zhmotňovat do podoby kamenné sochy.
Vysoká na loket, nepřipomínala nic, co jsem ve světě spatřil. Vypadala příšerně staře a přece ji pokrýval sklovitý lesk, jaký jsem kdysi, za starých časů, vídal na karosériích těch nejlepších a nejdražších vozů, šestilitrových mercedesů, jaguarů a kadilaků. Napadlo mě, že snad musí být starší, než celý náš svět. Ani nevím, proč vlastně mě to napadlo, ta myšlenka se jen tak znenadání zjevila v hlavě, jako když kuře proklovne skořápku..
Bratr Čuchraj připravil křesadlo a hubku, několikrát křísl a plamének hubky přenesl na knot maličké olejové lampy.
"A je to," pravil spokojeně.
"Co... je to?"
"Elektro," odpověděl bratr Čuchraj. Šmejdil po chýšce a obracel hromady hadrů, které se tam všude válely. "Kam já jenom..."
"Tohle je Elektro?" ukázal jsem užasle na sošku. Nohy mě přestaly poslouchat a já si dřepl na balík hadrů, co se válel mně zrovna za patami.
"No baťˇ!" řekl bratr Čuchraj.
"Ty jsi jeho strážce," zašeptal jsem.
"Strážce nestrážce, kam já jenom..."
"Co hledáš?"
"Ale, takové lano, laníčko..."
Cosi mě zatlačilo do zadku. Hmátl jsem a dotkl se hrubého svazku konopných vláken. Podal jsem mu lano. Radostně ho ode mne převzal.
"To je ono! To je ono!" zaradoval se a začal vázat tu smyčku.
Já měl oči jen pro sošku.
"Tohle je Elektro. Dokud před ním svítí věčné světélko, elektřina funguje..." šeptal jsem.
"Baťˇ, baťˇ, funguje."
"A když světýlko zhasne, přestane fungovat."
"Baťˇ, baťˇ, přestane.
"Na celém světě!"
"Nejen to, poutníku, nejen to..."
Všude ve Vesmíru? To není možné... To nemůže být pravda!
Vytáhl jsem tester z kapsy. Bratr Čuchraj jistě lže. I kdyby ale jeho Elektro fungovalo jen v okruhu deseti metrů, byl by to fantastický úspěch.
Ne, to nemůže být pravda. Bratr Čuchraj je idiot a lhář a já dvojnásobný idiot, že jsem si byťˇ jen na chvíli mohl myslet... Kolik takových bláznů a podvodníků jsem na pouti poznal? Stovky? Tisíce?
Stiskl jsem pohyblivou plošku baterky. Dynamo zakvílelo a elektrické světlo vystříklo z vlákna žárovičky.
První elektrické světlo po patnácti letech, od osudného 20. dubna 1996.
"Když světýlko bude svítit... elektřina bude fungovat?"
"Baťˇ, baťˇ. Jako vždycky." Pozoroval mě, jak roztáčím dynamo v baterce a tehdy pronesl výčitku ke mně, malověrnému zmetkovi. A já pak položil tu hloupou otázku, zda ta soška, ten bůžek, je "vážně Elektro"! Není divu, že neodpověděl a vytáhl z pouzdra na opasku ten veliký nůž a začal ho brousit.
Zkoušel ostří na bříšku palce a já se zeptal:
"Bratře Čuchraji, a ty jsi schválně zhasl Elektru světýlko?"
"Baťˇ, baťˇ, schválně."

"Smím se ptát, proč jsi to udělal?"
"Naštval jsem se."
"Povíš mi, co tě rozzlobilo?"
"Pořád ty řeči, špatná strava, špatné způsoby. On jí rád kuřata, já lidi, bratr Furaj kořínky, proto je tak slabý a bratr Husraj mlsá med, to kvůli síle, rozumíš?"
Začalo mi svítat. Kanibala bratra Čuchraje připravili před patnácti lety o potravu v podobě lidského masa a on se naštval a zfouknul světýlko.
A v tu ránu přestala fungovat elektřina na celém světě a pokud nelže, tak i v celém Vesmíru!
Teď světýlko zase zapálil a to znamená, že se dodávka potravy podle jeho gusta obnovila.
Napadla mě zábavná myšlenka, že ta potrava jsem já.
Úplně jsem tomu nevěřil, protože se to neslučovalo s mou optimistickou letorou. Jistota je ale jistota, to mě naučil život a ten v člověku optimismus moc nepodporuje. Pro každý případ jsem se začal šourat k východu, a protože jsem vážně optimista, věřil jsem, že se tam došourám.
Jenže kanibal bratr Čuchraj škubnul lanem, smyčka se mi stáhla kolem kotníků, on zatáhnul a netrvalo to vteřinu a já se houpal hlavou nad otřískaným lavórem. Teprve v tu chvíli jsem uvěřil, že se opravdu chystá mě podříznout a sníst.
"Bať, bať, bratr Mupraj mě moc naštval! Ale už se nezlobím. Bratr Mupraj mi tě poslal, hodný bratr Mupraj, moc hodný! Když chce. Někdy se taky dovede naštvat."
Blížil se ke mně s nožem v ruce, ten lidojedský strážce Elektra.
Vzpomněl jsem si, že v temné místnosti za zády jeho bratra Mupraje jsem zahlédl právě takový plamínek olejové lampičky, jaký teď oblažuje svouzáří božstvo Elektro.
"Bratr Mupraj má taky takovou sošku ve své chýši?"
"Bať," kývl bratr Čuchraj, "máš chytrou hlavu, poutníče!"
"Jak se jmenuje ta socha?"
Před očima se mi už tmělo. Gravitace táhne krev dolů, když visíte připoutáni na laně za nohy.
"To je božstvo Graviton, móc mocné božstvo, ne tak silné, jaké má v chýši bratr Fufraj, ale mocnější, móc mocnější, než to slabé, co má bratr Husraj!"
"Cože? Gravitace funguje jen proto, že nějaký tlustý idiot pálí olejovou lampičku před kamenným panákem?"
To bratra Čuchraje rozesmálo.
"Ještě, že tě bratr Mupraj neslyší. Ten je netýkavka, ten se uráží snadno snadninko!" Tajuplně ztlumil hlas. "On by plamínek zfouknul a pak by všechno... frr!" Mávl rukou vzhůru. "Všechno by bylo pryč."
To není možné, napadlo mě. Vždyť já bratrovi Muprajovi nafackoval. Jak to, že se nenaštval?
"To on je tak vznětlivý?"
"Kdepak," řekl bratr Čuchraj, přibližuje ostří nože k mé naběhlé krční tepně. Až se jí dotkne, cinkne to, tak je napnutá. A krve vystříkne, až to zhasí lampičku před Elektrem. "Jednou mi to říkal. Až se naštvu, zhasnu lampičku. A počkám, až se setmí. Pro pořádek. Já mám dobré mravy!" Zasmál se. "Na těch si moc potrpí můj bratříček Mupraj!"
Zamlaskal.
"A já si potrpím na teplou krev. Tu já moc rád bumbám, víš?"
Stočil jsem zrak ke dveřím. Sluneční záře mi barvou připomínala krev. Ohnivý kotouč se už jistě válí po vrcholcích hor. Ještě chvilku a zapadne.
"Ty, bratře Čuchraji, udělal bys mi laskavost? Jakožto první večeři po patnácti letech?"
Poněkud oddálil ostří nože od mé tepny a já optimista zo pochopil za dobré znamení.
"Proč ne."
"Rád bych se dožil konce dne. Až zapadne slunce, pusť se do díla a kéž ti chutnám!"
Vyhlédl dveřmi chaloupky na kuří nožce. Uchechtl se.
"Kdo vydržel patnáct let o chlebu a vodě, vydrží ještě pět minut! Slunce už zapadá."
Krvavá záře plála v očích věčného starce. To už jsem nepochyboval, že zde sídlí od nepaměti, a že pamatuje časy, kdy bájný bůh Kronos se počurával do plenek.
Pak mu oči vyhasly. Slunce zapadlo.
"Jdu," řekl a kráčel ke mně tmou chabě prozářenou plamínkem olejové lampičky ozařující božstvo Elektro.
A já si představoval, jak jeho stejně věčný bratr Mupraj, naštvaný mou fackou, také kráčí tmou prozářenou hořícím knotem, aby ho zhasil před tváří božstva Gravitona, k čemuž dojde poprvé od doby Velkého třesku.

Hlídka 2

1.
"Já si ale myslím, pane Nedomý, že tři stovky jsou málo," řekl Ralf tiše. "Má to mnohem větší cenu."
Na pultě našeho starožitnického krámku ležel černý válec dlouhý tak asi šedesát čísel, půl metru v průměru. Nahoře na Zemi mohl vážit něco kolem metráku. Na první pohled by člověk řekl, že to bylo bago nějakého materiálu, sjeté na soustruhu. Při bližším ohledání jsem si ale všiml, že to není dokonalé rotační těleso. Hrana nebyla v pravém slova smyslu kruhová a také stěny nebyly tak rovné, jak se zdálo na první pohled.
"Proč si to myslíš?" zeptal jsem se ho.
"Je po tatínkovi," řekl nejistě.
"Tvůj táta byl průkopník objevování Luny a hrdina a velkej sekáč. Jenže dneska ho nikdo nezná. Když dám do výkladu ceduli Z POZŮSTALOSTI ADAMA HURDA, pes po tom neštěkne." Mluvil jsem tvrdě, ale byla to pravda. Jak dlouho

je starý Hurd po smrti? Patnáct, dvacet let. A to je na Luně věčnost.
"No jo," řekl Ralf. "Jenže on to není jenom nějaký obyčejný suvenýr."
Začal mi jít na nervy, náhle a prudce.
"Co to tedy je?" štěkl jsem na něho.
"Tatínek říkal, že je to Hlídka," odpověděl plaše.

2.
Hlídka, můj ty Bože!
Každé řemeslo člověka deformuje. Psychiatra zajímáte jako cvok, krejčího při pohledu na vás napadne, jak by vám šikovně zamaskoval břicho a rozšířil ramena. Já byl starožitník (a tak trochu i starožitnost). Za ta léta jsem se naučil brát každého za kavku, která se jenom třese na to, abych ji napálil a oškubal. Kolik my jsme s Dědkem Čuchákem vyrobili falešných antikvit, všelijakých fragmentů Luníka a superunikátních lunárních roverů! Když se mě zákazník poprvé ptal, jestli by se dal sehnat Viking, neposlal jsem ho do háje, ale na Mars. V další turistické sezóně jsem už měl Vikingy na skladě a šly na odbyt jak víno.
Tak to taky bylo s Hlídkami.
Spisovatel Arthur C. Clarke napsal povídku Hlídka v roce 1951. Popsal v ní signální přístroj instalovaný Mimozemšťany na Měsíci: byla to "blyštivá, zhruba jehlanovitá konstrukce, dvakrát vyšší než lidská postava" a byla zasazená do skály "jako obrovský, mnohohranný klenot". S jiným modelem přišel o sedmnáct let později. Tentokrát to byla "svislá deska z uhlově černého materiálu, asi tři metry vysoká a půl druhého metru široká; Floydovi svou jakousi pochmurnou hrozivostí připomínala obrovský náhrobní kámen". Jedna i druhá Hlídka byla na Měsíci podle pana Clarka proto, aby dala svým tvůrcům echo, až se k ní dostanou obyvatelé planety Země. Jestlipak Mistra Clarka napadlo, že po více než stovce let budou lunární turisti brát jeho smyšlenku vážně, jako fakt? Vzpomínám si na první Hlídku, kterou jsem nabízel k prodeji. Vypadala jako kříženec sprchy a dvouzvonkového budíku. Dali jsme si na její výrobě s Dědkem záležet a jenom moc dobrý antik-kit dokázal odhalit, že to není tři miliony let starý předmět, ale falzum vyrobené před týdnem. Velký úspěch jsme s ní neměli a nakonec jsme ji prodali jednomu americkému buranovi pod výrobní cenou. Lidi prostě chtěli blyštivou jehlanovitou konstrukci podle Clarkova popisu. Sestry M'Kotovy na to šly chytřeji. Ve svém krámku, byl to nóbl salón na hlavní třídě, s drzostí jim vlastní dokonce vystavily černou desku tři metry na půl druhého a vůbec jim nevadilo, že není tak dokonale černá, aby "pohlcovala naprosto všechno světlo, takže vypadala jako dvojrozměrný obrys". Proč by jim to mělo vadit, když to nevadilo hejlům? Za sezónu jich prodaly patnáct. Humbuku se chytily i turistické kanceláře. Tajemně se tvářící prospektoři vodili výpravy blaťáckých křupanů k magnetickým anomáliím a prodávali desky rovnou na fleku, z desetimetrového výkopu starého tři milióny let, který vykutali před týdnem. Div, že zvířený prach stačil v té naší šutrácké gravitaci sednout.
Čert ví, kolik takových falešných Hlídek dnes je v soukromých sbírkách na Zemi a na Lagrangu a Ganymedu a Marsu a kdo ví, kde ještě. Byla to hezká doba, kdy humbuk s Hlídkami frčel a my s Dědkem jsme se na něm taky přiživili, třebaže jsme do správného vlaku nasedli trochu pozdě. Od té doby uplynula pěkná řádka let.
Kdybych dnes vystrčil samovar s etiketou Hlídka do výlohy, vysmáli by se mi, stejně jako kdybych tam instaloval sportovní pohár vítěze v závodech ve vrhu syrovým vejcem a tvrdil o něm, že je to originál Svatý Grál, do něhož byla vlita krev Ježíšova. Ne snad, že by dnes lidi byli chytřejší, než tenkrát.
Prostě na Clarka a na jeho Hlídku zapomněli.

3.
Uplynulo tolik let a na mě, starého mazáka, někdo zkouší flígnu s Hlídkou.
A zrovna on, Ralf Hurd!
Vyzáblý chlapík s mastnými vlasy v umolousaném saku na mě upíral slzavé alkoholické oči. Těžko jsem věřil, že tohle je syn Adama Hurda. Neviděl jsem ho možná už dvacet let, od konce devadesátých let, samozřejmě za života jeho otce. Byl to tenkrát ještě kluk a jeho otec měl sice už za sebou slávu prospektora a průzkumníka Luny, ale nezahodil flintu do žita a dál podnikal výpravy do posledních neprozkoumaných oblastí odvrácené strany. V Arkádii trávil tak nanejvýš měsíc v roce. Za starých časů to bylo jiné. Když se Adam Hurd vrátil ve svým kolovým džípu z odvrácené strany Luny, byla ho plná plastivize. A nejen u nás, taky nahoře na Zemi. Mohl si tenkrát dovolit v Arkádii všechno, jako by mu patřila. Vymlácený bar, zboxovaná parta blaťáků? Co na tom, Adam Hurd byl turistická atrakce numero uno a když on byl v habitatu, hotely měly tržbu o dvacet procent vyšší. Každý ho chtěl aspoň vidět, tuhle žijící legendu Luny, nebo aspoň po návratu domů vyprávět, že Ho viděl. Že strávil pár nocí pod stejnou kupolí, jako On. Tohle ovšem s roky přešlo. Z figury se stala figurka. Hňupové, kteří nevěděli, koho mají před sebou, nedovedli pochopit, proč si někdo hraje na prospektora na kouscích prostoru vymezených translunárními dálnicemi. Brali Adama za podivína a když se jednoho dne po habitatech Luny rozneslo, že se starý Hurd nevrátil z poslední výpravy, pro kapesník sáhli jen ti z nás, kteří jsme opravdu hodně pamatovali.
Pro mě nikdy neztratil z velikosti ani chlup.
A takového měl tenhle chlap syna... Bylo mi z toho smutno.
"Ralfe," řekl jsem mu, "na mě žádné triky neplatí. Potřebuješ peníze, chápu. Já bych ti je půjčil, spíš bych ti je dal, protože mi je stejně nevrátíš. Jenže, jaký to má smysl? Tak jako tak je prochlastáš a za týden, za čtrnáct dní na tom budeš stejně, jako dnes."
"Žádný půjčování," ozvalo se mi za uchem varovné bzučení. Můj obchodní společník Dědek Čuchák těkal po krámku, jako by si hrál na Brownův pohyb a na jeho tváři Frankensteinova monstra by nikdo nepoznal, že poslouchá. "A už vůbec žádné dávání. Ten kluk je odepsanej. Nepomůžeš mu ani prachama, ani radama. Chlastat nepřestane. Co by

dělal, kdyby nechlastal? Nic jinýho neumí!"
Starý kyborg nedovedl myslet jinak, než logicky. Bodejď by ne, když v něm myšlení z poloviny produkoval křemík!
No jo, logika je pěkná věc, ale Ralf je přese všechno kluk starýho Hurda, mého někdejšího kamaráda!
Prohlížel jsem si tu věc, kterou Ralf do našeho starožitnického krámku přinesl. Trochu mě začala bolet hlava a uvědomoval jsem si, že rozmrzelost ve mně narůstá.
"Nedívejte se na ni, pane Nedomý," řekl mi Ralf. "Hlídka nemá ráda, když se na ni někdo moc upřeně kouká."
"Hlídka?" odsekl jsem. "Řekl jsem ti, abys na mě nezkoušel takové triky. To bys mohl rovnou vybalit skořápky."
Teď jsem si uvědomil, že od chvíle, kdy tu věc přinesl v obyčejné plastikové tašce zavřené na zip, vytáhl ji a položil na pult, se jí vyhýbal očima.
"Tatínek říkal, že se na Hlídku nikdy nemám moc pozorně dívat. Že ji nemám otvírat, poslouchat, skenovat, rentgenovat."
"Co jsi s ní tedy měl dělat?"
"Zakopat, až táta umře."
"Tak proč jsi ji nezakopal, sakra?"
Hlava mi už třeštila a náladu jsem měl pod psa.
"Zakopal jsem ji, pane Nedomý," vysvětloval chcípácký synek skvělého otce. "Jenže já už prodal všechno, co mi po tatínkovi zbylo. Takže jsem ji zase vykopal a tady ji máte. Je to Hlídka," opakoval naléhavě. "Dělejte si s ní, co chcete. Ale já potřebuju... aspoň pět stovek."
Upíral na mě uslzené oči. Potily se mu dlaně a nenápadně, abych neviděl, si je otřel o kalhoty.
Tak jsem mu ty prachy dal. Vypadl, ani nepozdravil, natož pak poděkoval a nechal za sebou výpary ze žaludku zkaženého laciným chlastem.
A ovšem taky Hlídku.
Dědek Čuchák mi dal co proto!
"Pět stovek! Ty ses zbláznil!" bzikalo mi za uchem. Dědek byl kyborg, z dutiny ústní dokázal vypravit jen to svoje "hu", ale díky kecafonu, který jsem nosil za uchem, to byl nejužvaněnější němý Sluneční soustavy. Bohužel, nebo z hlediska obecného blaha díkybohu, jsem ho mohl slyšet jenom já.
"Sociální podpora," vykrucoval jsem se. Původně jsem Ralfovi nabízel za ten hrnec tři stovky. I to bylo moc. Pět stovek, to byla kytice na hrobu jeho príma táty. Taky mě trochu dojalo, že Ralf přišel zrovna za námi. Obchod se starožitnostmi v té době na Luně sice už upadal, zbylo nás antikvářů v celé Arkádii už jen tucet a dokonce i Alice M'Kotová, která přežila svou sestru Martu, se musela přestěhovat z hlavní třídy a už zdaleka na mě nedělala pyšný nos, jako dřív, ale co naplat, konkurence tu pořád ještě byla a Ralf si musel ve své prochlastané hlavě udržet informaci, že ten náš krámek je přece jenom něco speciálního. Spolu s Dědkem Čuchákem jsme totiž patřili k pamětníkům a průkopníkům lunární kolonizace. I když nás nikdo nikdy nebral za hrdiny, jako jeho tátu.
Přece jenom mi to ale vrtalo hlavou a odpoledne jsem zavolal Alici M'Kotovou.
"Ralf Hurd? Jo, byl tu s nějakým hrncem," řekla mi někdejší královna šejdířských antikvářů. "Ještě měl na zadku šlápotu, jak ho vykopl Lebovič. I s tím hrncem." Slyšel jsem, jak se uchechtla. "Že prý je to Hlídka."
Teď teprve jsem se cítil jako dokonalý pitomec. Měl jsem sto chutí se za Ralfem vypravit a omlátit mu ten šmejd o hlavu. Neměl žádný sentiment vůči nám, bývalým přátelům Adama Hurda! Prostě obešel všechny starožitníky a všichni ho vyhodili. Včetně Alice, která Adama znávala podstatně líp, než já, byla to ženská, však mi rozumíte.
Nejraději bych Ralfa roztrhl vejpůl, ale v tuhle chvíli už nejspíš byl v nějaké putyce, držel někoho za knoflík a ožrale mu vykládal, že mohl být guvernérem Arkádie, kdyby mu dali šanci.
Vtom mi něco utrhlo půlku hlavy.
Byl to Čuchákův pípátor, jeho hlásná trouba, kecafon, říkejte tomu, jak chcete. Utrhl jsem si ten mučicí nástroj z hlavy a otočil jsem se.
Dědek Čuchák ležel na zádech, kroutil se, jako kdyby ho do břicha kopl kůň a v ruce držel nějaký opálený pahýl.
Chvilku to trvalo, než se vzpamatoval.
"Hu", skuhral a mával na mě, abych si kecafon znovu nasadil.
"Já ten krám trochu oťuk sondou," zabzikal, když už byl schopný komunikace, "pak se zablýsklo a ležel jsem na zemi!"
V krámku to smrdělo, jako kdyby někdo hasil požár v plastivizi kýblem vody. Rychle jsem pověsil na dveře nápis JAKO NA POTVORU MÁME ZROVNA ZAVŘENO a obrátil jsem se k pultu.
Hlídka tam stála a vypadala jako hrnec od povidel, vytažený z hromady mouru.

4.

Hlídka zabila Dědka Čuchák čtvrtý den po návštěvě Ralfa Hurda.
Říkal jsem mu stokrát, aby se v ní nešťoural. Sám jsem se na ni nemohl ani podívat, hned jsem se naštval na Ralfa a na sebe a na celej ten pitomej život, kterej to vždycky zařídí tak, aby všechno dopadlo tak špatně, jak jen to jde. Starý kyborg ale neměl rád nerozluštěné záhady a rozhodl se, že přijde tomu švindlu na kloub. Samo sebou, falešné Hlídky, to nebyly jen jehlany nebo černé desky. Kunčofti nebyli tak hloupí. Chtěli, aby to fungovalo, aby vysílaly signály! My taky do nich cpali špičkovou elektroniku a silné akumulátory, aby "hvězdné poselství" znělo jak se patří velkolepě.
Dědek Čuchák chtěl vědět, co dovnitř nasoukal ten, který napálil starého Hurda a Ralfa a následně i nás.
Ta černá potvora postupně odpráskla čtyři antik-kity, spálila nám rentgen a sonickou sondu, laserový detektor nevydržel ani deset vteřin a nakonec vyhořel i hardware Dědka Čuchák.
"Co jste to zase vyváděli," vyčítal mi doktor Kurz, největší kapacita v oboru kyborgézní šmeliny v celé Arkádii. "Budu muset Dědka Čuchák postavit celého znovu."

"Bude žít, viďte, pane doktore," blekotal jsem celý vyděšený. Když jsem Dědka našel, nedal bych za jeho život pětník. Ležel na zemi, hlavu měl vejpůl a z lebky mu trčela změť drátů spečená krví. Černá piksla stála na pracovním stole, obklopená trsem spálených manipulátorů.
"Dám ho dohromady," ujišťoval mě doktor Kurz. "Zasáhlo to hlavně křemík. Živá tkáň je celkem v pořádku."
Neříkal to zrovna jistě.
"Co je to - celkem?"
"Našel jsem mu ve zbytku mozku nějaké novotvary, ale půjdou odstranit."
"Následek výbuchu?"
"Nejsou to rány v pravém slova smyslu. Nikdy jsem se s něčím takovým nesetkal. Jsou to prostě novotvary, co vám mám říct víc?"
Doktoři nemají rádi, když je nachytáte, že nemají o věci ani páru.
"Přijďte za týden," řekl mi. "Bude z nejhoršího venku."
Vrátil jsem se do krámku, ale neměl jsem stání. Byla sice dobrá sezóna a zákazníků jsem měl dost, ale bez Dědka Čuchára jsem se cítil v krámě jako bych tam nepatřil, trochu jako zloděj. Vydržel jsem to tam dva dny.
Třetí den jsem dal na dveře zase tu cedulku JAKO NA POTVORU MÁME ZROVNA ZAVŘENO a vypravil jsem se za Ralfem Hurdem.

5.
Nebylo těžké zjistit, kde Ralf bydlí. Obýval starobylý otcův habitat na okraji Arkádie. Byla to jedna z nejstarších budov ve městě, starší, než sama Arkádie, to milé město schoulené pod kupolí jako pod smuteční vrbou: pětipodlažní válec o průměru osmi metrů, do poloviny zapuštěný do skály. V takových habitatech žili první průkopníci ve dvacátých létech. Když vznikala Arkádie a chystala se stavba kupole, magistrát chtěl Hurdův habitat zbourat. Kupoli vadil. Nakonec ho nechali být, protože to byla konec konců historická památka a v kupoli udělali výduť.
Vešel jsem dokořán otevřenými dveřmi do pusté budovy. Když jsem tu byl naposled, v přízemní hale ještě stál starý rover Adama Hurda. Teď tu bylo pusto, prázdno. Komu asi Ralf rover prodal? Sestrám M'Kotovým? Chodil jsem z patra do patra a nikde nic. Ralf všechno, co po otci zbylo, rozpustil v alkoholu. Sestoupil jsem i do spodních podlaží a v tom posledním, kde místo podlahy byla holá měsíční hornina, jsem nenašel nic, než čerstvě vykopanou díru. Opodál se válel obyčejný krumpáč.
Sem asi Ralf po otcově smrti pohřbil tu černou věc. Na dně díry se povalovala plastiková schránka. Zřejmě sloužila švindlu za rakev.
Vytáhl jsem ji ven. Představoval jsem si Ralfa, jak kope jámu, otevírá roztřesenýma rukama víko a tahá ten krám ven. Ani se nenamáhal vytáhnout na světlo obal.
Udělal jsem to tedy já. Dlaní jsem otřel špínu z jeho povrchu. Uvnitř byly plastikové úchyty. V téhle schránce Adam Hurd zřejmě Černou skříňku přechovával.
Prohlížel jsem si schránku ze všech stran a zdálo se mi, že má podivně tlusté dno. Zkusmo jsem tahal za úchyty, pak něco luplo a ze skrytého prostoru ve dnu vypadl plochý orákl.
Posadil jsem se na schránku jako na stoličku a orákl otevřel.
Na skrínu se objevila přísná, jako z tufu vyřezaná tvář Adama Hurda. Byl jiný, než jakého jsem ho znal, smrtkovitě vyhublý, holohlavý a oči mu plály v temně zbarvených očních důlcích jako dva varovné majáky.

6.
"Je dvacátého dubna dva tisíce sto dva. Jmenuju se Adam Hurd. Osobní údaje nejsou podstatná, najdete je v magistrátním archivu habitatu Arkádie, Luna. Dvacátého šestého ledna letošního roku jsem při průzkumu okrajových oblastní Mare Nectaris objevil v kráteru Bohnenberger objekt, o kterém jsem si dnes jist, že je mimozemského původu. Mám podezření, že jde o zařízení toho typu, jaké popsal klasik literatury minulého století Arthur Charles Clarke jako Hlídku, o kosmickou sondu instalovanou na Luně v dávné minulosti, kdy na Zemi nebyl ještě inteligentní život. Zařízení je tak sestrojeno, aby vydrželo v nečinnosti prakticky neomezenou dobu a aktivovalo se až v kontaktu s rozumnými bytostmi.
Zařízení, budu mu říkat Hlídka 2, leželo v kamenité suti sektoru šestnáct v severní části Bohnenbergu. Nebylo tedy ani zakopáno, ani kolem něho nebylo žádné silové pole, jak předvídal Clarke. Nejdříve jsem se domníval, že jde o pozůstatek nějakého kosmického tělesa pozemského původu. Teprve po podrobnějším průzkumu v mé pracovně v Arkádii jsem před několika dny dospěl k závěru, že toto zařízení nevyrobily lidské ruce. Hlídka 2 má základní charakteristickou vlastnost. Aktivně se brání pokusům o jakýkoli druh zkoumání. Dnes vím, že jsem měl v Bohnenbergu veliké štěstí, že jsem nalezený předmět pouze zběžně prohlédl a uložil do nákladního kontejneru lunárního roveru. Kdybych se tehdy ve volném prostoru pokusil o zevrubnější průzkum, pravděpodobně byl teď už byl mrtev.
Do Arkádie jsem se vrátil v polovině února. Se zkoumáním jsem začal pětadvacátého. Už první zkušenosti byly neblahé. Pokusil jsem se objekt změřit a zjistit jeho masu. Jeho aktivní obrana zlikvidovala masmetr, i obyčejnou pákovou váhu, kterou jsem improvizovaně zhotovil ze stavebnicových dílů. Nejinak dopadly pokusy o zjištění rozměrů. Laserový mikrometr shořel. Objekt zničil i provázek, kterým jsem kolem něho obtočil, abych získal základní údaje o objemu, provázek popraskal, jako by byl podchlazený na teplotu blízkou absolutní nule.
Prvního března jsem onemocněl a následujících čtrnáct dní jsem strávil v arkadské nemocnici na jednotce intenzivní péče. V blouznivých horečkách mne pronásledovaly představy příšer, koloidních bytostí opatřených nesčetnými chapadly. Zdálo se mi, že útočí na moje nervové uzliny, že se snaží z nich vysát náboj života. Za dobu nemoci, kterou

žádný lékař nedokázal diagnostikovat, jsem ztratil třetinu váhy a vypadaly mi vlasy. Domů jsem se vrátil jako lidská troska a také starosti s mým synem Ralfem, kterého vyloučili pro nevhodné chování ze školy ve Zvezgorodku způsobily, že jsem se objektu začal znovu věnovat až třetího dubna.
Nespojoval jsem si onemocnění s Hlídkou 2. Když jsem obnovil práci, stále ještě jsem věřil, že jde a pozůstatek nějakého kosmického zařízení, původně vypuštěného ze Země. Uvědomoval jsem si ovšem, že je to předmět mimořádně nebezpečný.
Je to bezpochyby důsledek mé samotářské povahy, že jsem na nález nikoho neupozornil. Nehodlám svěřit ho byrokratickým orgánům, které by po prvních neúspěších objekt zničily nebo, pokud by se jim to nepodařilo, což mi připadalo po všech zkušenostech pravděpodobné, odložily do depozitáře k věčnému zapomenutí. Chápu ho jako výzvu a pokud celý můj dosavadní život měl nějaký smysl, musím v průzkumu pokračovat.
Řekl jsem, že pokusy jsem obnovil třetího dubna. V prvním podpovrchovém podlaží svého habitatu jsem zřídil speciální pracovnu. Po dosavadních zkušenostech jsem se rozhodl, že práci svěřím dálkově ovládaným mechanismům. počítal jsem s tím, že pokusy budou četné a destrukce veliká.
Bylo třeba zvolit základní metodu.
Objekt, tedy Hlídka 2, ničil každé zařízení, ať už bylo jakékoli povahy, které sloužilo k jeho průzkumu. Byl však netečný vůči transportu, jak jsem si uvědomil ještě před obnovou pokusů. Nic se přece nestalo, když jsem ho našel, naložil do kontejneru, vozil tři týdny po Luně a dopravil ho do svého domu. Nebylo to tedy válečné zařízení typu miny. Muselo obsahovat nějaké prvky inteligence, který mu umožňoval vyhodnocovat, co se s ním děje.
Na tomto předpokladu jsem založil svoji metodu.
Protože nebylo možné měřit objekt sám, měřil jsem a registroval průběh a výsledky destruktivních procesů.
Objekt jsem umístil na desku pracovního stolu a nic se nestalo, ani když jsem ho zabezpečil kovovými úchyty proti sklouznutí a pádu. Nad něj jsem pověsil kladku. To byla první fáze pokusů. Z vedlejší místnosti jsem dálkově uvolňoval různé předměty zavěšené na laně, které dopadaly na jeho povrch, počínaje nestrukturovanými kovovými předměty a laserovými sondami konče. Všechny skončily stejně, zásadním porušením integrity. Bylo ale zřejmé, že se liší časový průběh pokusů. Čím složitější, komplexnější byla struktura předmětu, tím později došlo k destrukci.
Dvanáctého dubna jsem analyzoval dosavadní výsledky. Vztah prodlevy a míry komplexnosti byl zcela průkazný.
Následující týden jsem věnoval ověřovacím pokusům. Výsledky jsou zaznamenány v tomto oráklu pod heslem Hlídka 2.
Dnes hodlám přikročit k další fázi pokusů.
Z dosavadního průběhu experimentů odvozuji závěr, že Hlídka 2 je schopná analýzy a reflexe a že je, abych tak řekl, vlídnější ke komplexnějším strukturám, přičemž míra vlídnosti je komplexnosti přímo úměrná.
Proč tedy není maximálně vlídná k člověku, který je, co se komplexnosti týče, řádově nepoměrně komplexnější, než jakýkoli jiný z pokusných objektů, který jsem použil?
Zdá se mi, že Hlídka 2 naznačuje jakousi cestu. Je ochotna se jaksi otevřít komplexní struktuře, ale odmítá strukturu zvanou člověk. Budu tedy postupně vytvářet různé typy vysoce komplexních strukturovaných zařízení na robotické bázi a znovu budu měřit dobu destruktivní reakce."
Padla na mě tíseň. Upřeně jsem se díval na Hurdovu vážnou tvář. To, co sděloval oráklu jako poselství, mi připadalo jako šílencova zpověď. Kdybych sám neměl s černou skřínkou ty nejhorší zkušenosti, nevěřil bych ani slovo z toho, co říkal. Já ale viděl, co dovede skřínka, nebo Hlídka 2, jak jí říkal Hurd! Můj kamarád a společník Dědek Čuchák, napůl robot, napůl člověk, přišel bezmála o život. Robotická část jeho kyborgského organismu byla značně zastaralá už v době, kdy Adam Hurd podnikal svoje pokusy, ale přesto to byl slušně komplexní kus hardwaru. Hlídka 2, měl-li Hurd pravdu, odmítala člověka a jak jsem sám viděl, chovala se krajně nepřátelsky i vůči robotovi. Co tedy chtěla ta bestie?
Uvědomil jsem si, že poprvé o ní uvažuji jako o živoucí bytosti.
Adam Hurd pokračoval ve vyprávění. Obraz jeho tváře se změnil. Pokud to ještě bylo možné, tváře se mu propadly a zpod lesklé pokožky vystupovaly vyschlé provazce svalů. Oči pozbyly lesk, byly zmalátněné únavou. Rty se mu třásly, hovořil pomaleji, tiše a někdy mu bylo špatně rozumět.
"Je dvaadvacátého dubna. Posledních osmačtyřicet hodin jsem věnoval pokusům. Vystřídal jsem patnáct druhů robotických struktur. Časový průběh destrukční odezvy vykazuje určité rozdíly, ale celkem nepatrné, na hranici měřitelnosti. Výsledky experimentů jsem opět zanesl pod heslo Hlídka 2 k pozdější analýze. Objekt nedělá zásadní rozdíly mezi mechanismy podobnými člověku nebo čistě účelovými a ničí manipulátory stejně energicky, jako androidní roboty. Zdá se však, že začínám tušit jakousi novou cestu, která vede k odpovědi na otázku, jaký druh komplexnosti je Hlídka 2 ochotna k sobě připustit. Jsem ale unavený a nejsem si jistý svou soudností. Poprvé za celou tu dobu začínám pochybovat, že dělám dobře, když v pokusech pokračuji. Rozumná úvaha mi poroučí, abych toho okamžitě nechal, ale daří se mi hlas rozumu obelstít. Vždycky si říkám, že tohle je ten poslední pokus a pak přijde ten opravdu poslední a následuje zcela určitě poslední... Snažím se analyzovat nejen výsledky experimentů, ale i svoje vlastní chování. Uvědomuji si, že u mne propuklo cosi jako drogová závislost. Nedokážu se experimentování vzdát. To ale není to nejhorší na celé věci. Nejsem si jistý, jestli tato posedlost je výsledek mé povahy, mé úpornosti, která mě celý život štvala po pláních Luny a která způsobila, že jsem neopustil své poslání prospektora i v dnešní době, kdy Luna je nudná a civilizovaná a kdy expresní dálnice propojují luxusní habitaty obydlené rozmařilci a turisty. Co když ji způsobila ona, Hlídka 2? Možná, že nějak působí na moji psychiku, že mě zapojila do svého plánu, že jsem spadl do jakési pasti, ze které není východiska.
Dnes večer se vrátí můj syn Ralf ze Zvezgorodku. Budu ho informovat, že objekt v mé pracovně je mimozemského původu, že je do Hlídka, a poručím mu, aby ji zakopal, pokud by se něco mělo se mnou stát. Věřím, že mě Ralf poslechne. Není zlý, je pouze opuštěný a nešťastný, je to rostlina, která skomírá ve stínu organismu, který je větší a

mohutnější, než on má naději kdy být..."
Těmi slovy zpověď Adama Hurda skončila.
Seděl jsem na plastikové schránce s oráklem na kolenou. Tiše jsem mu poručil, aby otevřel heslo Hlídka 2. Po skrínu se rozjely sloupce čísel a křivky různobarevných grafů se zmítaly jako práskající biče. Výsledky Hurdových experimentů...
Vzpomněl jsem si na jeho poslední slova, která pronesl, než přešel k osobním záležitostem:
"Začínám tušit jakousi novou cestu, která vede k odpovědi na otázku, jaký druh komplexnosti je Hlídka 2 ochotna k sobě připustit". Vydal se po ní? Našel svoji odpověď?
Poručil jsem oráklu, aby mne spojil s centrální databankou Arkádie.
"Přejete si vědět?" usmála se na mne dívčí tvář, samozřejmě syntetická.
"Kdy a jak umřel Adam Hurd. Ten Adam Hurd, prospektor."
"Třiadvacátého dubna dva tisíce sto dva. Příčina smrti utajená. Žádost o odtajnění můžete uplatnit na..."
"Děkuju, to stačí," řekl jsem.
Příčina smrti utajená. Přeloženo do lidštiny, znamenalo to, že Adam Hurd, hrdina a chlap tvrdší než skála pod mýma nohama, spáchal sebevraždu.

7.
Doktor Kurz dal Dědka Čuchára pěkně dohromady a přesto se omlouval, div si neutrhl na znamení lítosti ucho. Deset minut jsem ho ujišťoval, že Dědek Čuchák je vizuálně naprosto v pořádku, že chce vypadat jako Frankensteinovo monstrum a že by byl zoufalý, kdyby neměl jizvy a plastikové pláty na lebce s naznačenými nýty. Nehledě na to, že by to škodilo kšeftu.
Dědkova karosérie tedy zůstala stejného modelového typu, ale vnitřek byl vylepšený. "Nejnovější koloidové čipy," pochvaloval si Dědek. "Víš, že mám v mozku retardéry? Bez nich bych byl tak chytrý, že bys to nesnes. Tedy, já jsem chytrý, ale retardéry mi umožňují to líp schovat."
"No dobře," krčil jsem rameny. "To jsem zvědav, co chytrého tě napadne, až ti vyklopím, co jsem se dozvěděl."
Poslouchal moje převyprávění deníku Adama Hurda. Orákl jsem vrátil do tajné schránky pouzdra a nechal v Hurdově habitatu. Neměl jsem přece právo ho odnést, už sama moje nezvaná návštěva byla na štíru se zákonem.
"No tak,"vybídl jsem ho. "Čekám na tu chytrost."
"Nejlevnější chlast je rum," řekl Dědek Čuchák svoji chytrost, "a nejdražší je šedesátiletý Johnie Walker."
"Výborně," pochválil jsem ho. "To je vidět, že ty tvoje koloidy v mozku jednou na plné pecky."
"Když zakalkuluju i Ralfovu chvástavost a s ní spojený sklon k rozmařilosti, prachy mu mohly vydržet pět dní. Pak by už musel být z tahu zpátky doma. Jak to, že se ještě někde potuluje?"
"Asi se drží zkrátka. Pije jenom sodovku. A nikoho nehostí. To je teorie pěkně za vlasy přitažená."
"Jestli mám pravdu," řekl Dědek Čuchák, "vrátíš se do krámu a uvidíš, že Hlídku někdo ukradl."
Vrátil jsem se do krámu a zjistil, že Hlídku někdo ukradl.
Zatracený Dědek Čuchák měl pravdu!

8.
Dva dny trvalo, než jsem kápnul na Ralfovu stopu. Výsledek pátrání jsem donesl Dědkovi do Kurzova sanatoria místo kytice na oslavu propuštění do rekonvalescence.
"Musíte se šetřit," kázal Dědkovi doktor Kurz. "Dal jsem vás sice do perfektního stavu, ale svoje léta už máte. Naštěstí je vaše povolání klidné. Žádná namáhavá práce, žádné rozčilování."
"Nemějte starosti," říkal jsem mu. "Dohlédnu na to, aby se Dědek nerozčiloval." Věděl jsem ale, že Dědka Čuchára možná trefí šlak, až se dozví, že Ralf odletěl na Lagrang.
Vyklopil jsem mu to, sotva jsme vypadli.
"Odletěl na Lagrang! Nejlevnější letenka na kosmickou stanici je sedm set dvanáct reálů! A to v tom případě, že jde o let v sobotu s návratem přesně za týden."
"Měl jsi pravdu. Ralf musel získat prachy ještě od někoho jiného, než od nás."
"Jistě, že jsem měl pravdu. Ten někdo ukradl Černou skřínku a postaral se, aby Ralf nebyl k zastižení."
Z Dědka se stal nesnesitelný génius a hrozil jsem se představy, že by někdy v budoucnosti vysadily zpomalovače jeho koloidového čipu, lakomý ale zůstal stejně, jako byl dřív. Nadával jako špaček při představě, že normální letenka na Lagrang tam a zpět v pracovní dny stojí osm set čtyřicet.
"Krát dva, to je šestnáct set osmdesát!" lamentoval.
"Jak to, krát dvě? Poletím přece sám. Doktor Kurz ti zakázal tělesnou námahu. Musíš se šetřit. Lehneš si pěkně na sofa a počkáš, až se vrátím."
"To by pro mě byla větší námaha, než kdybych se vypravil na Lagrang pěšky," prohlásil Dědek Čuchák. Tak tedy dvě letenky. Když připočtu dvanáct a půl tácu doktorovi Kurzovi za generálku Dědka Čuchára, přišla nás ta legrace s Hlídkou pěkně draho.
Let přečkal Dědek celkem v klidu. Lagrang se pěkně rozrostl od doby, kdy jsem tam byl naposled, ale trvalo to jen pár hodin, než jsme Ralfa našli. Seděl v baru VICTORIA a vykládal jednomu tlustému Číňanovi, jak nesmírně riskantní jsou off road výlety lunárním roverem. Byl tak zabraný do líčení, že mu občas říkal slečno. Ještě štěstí, že Číňan neuměl univerzál, jinak by se mohl naštvat.
"Nazdárek, Ralfe," oslovil jsem ho. Naše náhlé zjevení v baru mělo podobný efekt, jako kdyby se vyzvracel a vypil dva litry silné kávy.
"To je náhoda, pane Nedomý," zabreptal. Číňan, když spatřil Dědka Čuchára, zalitoval, že kdy opustil Říši Středu a

vypařil se. "Vidím, že jsi přišel ke slušným penězům. Doufám, že slušným způsobem," kývl jsem na láhev Johnnie Walkera, sice ne Blue label, ale přece jen dvanáctiletého Black label. "Já vydělávám strašný prachy, poslední dobou," pochválil se Ralf. Napadlo mě, že strašné prachy spíš utrácí, ale nechal jsem si ten důvtipný postřeh pro sebe.
"Bacha," bzikal mi Dědek Čuchák do ucha. "Pomalu na něj. On nám ten krám řádně prodal a na dobu, kdy se ztratil, má alibi."
Jenže já už měl svůj plán, jak na něj.
"Jsou lidi, kteří tvrdí, že tvůj otec umřel na zápal plic. Že se nastyd ve studené sprše."
"Blbost! Můj otec byl hrdina! Ten neumřel v posteli jako nějaký prďola. On se..."
Zmlkl a chopil se skleničky jako záchranného pásu. Popadl jsem ho za zápěstí. Vzdoroval, ale chabě, přetlačil jsem ho, až dno sklínky kleplo o mosazný plech na barpultu.
"On spáchal sebevraždu. Jak to bylo, Ralfe? Otec ti řekl, abys Hlídku 2 zakopal, kdyby se s ním něco stalo. Druhý den se už nedočkal večera. Co bylo to 'něco', povíš to starýmu otcovu kamarádovi?"
"Byl jsem kluk a moc jsem nechápal, co otec dělá. Stavěl manipulátory a roboty. Nedařilo se mu to, každý havaroval, shořel, vybuchl. Vzpomínám si na obrovskou hromadu šrotu v přízemní hale, musel i rovera vystrčit ven. A toho smradu ze spáleniny! V baráku se skoro nedalo smradem spát."
"Černá skřínka každého robota odpráskla," poznamenal jsem.
"Černá skřínka? Myslíte Hlídku."
"Dobře, říkejme tomu Hlídka," přistoupil jsem na jeho terminologii.
"Pak postavil posledního robota svého života," navázal Ralf. "Nebyl to žádný android. Mělo to spoustu nohou a manipulátorů a taky řídící jednotka byla nějaká zvláštní."
"Jak, zvláštní?"
"Táta říkal, že v ní není křemík. Nějaké nové vývojové čipy, nebo co. Nerozuměl jsem tomu, copak jsem nějakej robotik?"
Už tenkrát byl budižkničemu. Vyhozený ze školy, flákač a výtržník. Nepovedenej kluk fajn táty. Nedalo se čekat, že by vůbec něčemu rozuměl. Jak to řekl Hurd na konci své deníkové zpovědi: uschnul v jeho stínu. Některé organismy naopak ve stínu prospívají a vyrostou ještě výš než ten, který je zastiňoval.
"Co se stalo potom?"
"Nevím. Já byl ve svém pokoji a koukal na plastiku. Zaslechl jsem nějakou ránu, tak jsem plastivizor vypnul a šel jsem se podívat. Otec se zastřelil. Trefil se rovnou do spánku. Všude bylo plno krve... Nikdy bych nevěřil, že..."
Dovolil jsem mu, aby se napil. Tím ale míra milosrdenství končila.
"Co bylo potom?"
"Ten robot vylezl ze sousední místnosti. Motal se na těch svých nohou, šel k otcově mrtvole a najednou se roztřásl, něco v něm prasklo, začmoudilo to a robot se poroučel."
Časový průběh destrukční odezvy vykazuje určité rozdíly, ale celkem nepatrné, na hranici měřitelnosti, připomněl jsem si Hurdův deník. Rozdíly v řádu nanosekund. Jenže tenhle poslední robot stačil vyjít z místnosti! Jak dlouho mohl fungovat? Ralf slyšel výstřel, sešel dolů, zíral na otcovu mrtvolu. A jak dlouho po kontaktu robota s Hlídkou 2 se Hurd zastřelil?
Na tom celkem nezáleželo. Jestliže rozdíly byly dříve v oblasti miliontin vteřiny, jeden řád víc nebo míň výsledek zásadně neovlivní.
"Hu," komentoval Ralfovu výpověď Dědek Čuchák. Poslouchal jsem jeho bzikání a přeložil ho:
"Co se stalo s tím posledním robotem?"
"Prodal jsem ho jako prvního..."
"Proč jsi Hlídku tak dlouho neprodal? Až teď?"
"Bál jsem se jí. Spojoval jsem ji s otcovým koncem. Ona ho zabila, ne ta pistole. Pohřbil jsem ji s pevným přesvědčením, že ji už nikdy nikdo nespatří. Jenže... já teď potřeboval peníze, chci rozjet jeden velkej podnik, chci se postavit na nohy, začít novej život..."
Bar VICTORIA je ideální startovací rampa k novému životu, pomyslil jsem si, ale na ironizování toho ubožáka jsem neměl sílu. Kromě toho jsem se musel soustředit na štěbetání Dědka Čuchák.
"Ten, kdo ti dal peníze... na rozjezd nového podniku za tebou přišel den po té, kdy jsem kolegu odvezl do nemocnice," konstatoval jsem, nebo spíš to byl Dědek Čuchák, kdo konstatoval.
"Jak to víte?"
"Vypočítal jsem si to," zalhal jsem, nebo přinejmenším jsem se přiozdobil cizím peřím. Stiskl rty, pevně rozhodnutý už nic nepřiznat.
"Byl to Lebovič," vystřelil jsem na něho.
Otevřel ústa. Zasáhli jsme ho! Jak na to ale ten zatracený Dědek přišel? Proč zrovna Lebovič a ne třeba Alice M'Kotová? Nebo jiný ze starožitníků?
"Schön must Mann sein, Glück must Mann haben," pronesl Dědek Čuchák staré židovské přísloví: Člověk musí být krásný a musí mít štěstí.
K němu se vskutku náramně hodilo.

9.

Marek Lebovič nás vlídně přijal v salónu, zařízeném v ornamentálním stylu z poloviny jednadvacátého století. Řezby a textilní dekor, ovlivněný afro-asijskou tradicí, ve vzduchu vůně čaje a kaledonského lulkového tabáku. Lebovič byl vysoký, šedivé kudrnaté vlasy nakrátko střižené, hlava poněkud koňsky tvarovaná, kostnatá, s bradou, která by mohla

sloužit jako kovadlina.
"Čekal jsem vás dřív," usmíval se na nás. Dědek Čuchák se naklonil nad šálkem čaje, aby rozmíchal cukr, a bergamonovým olejem Orange Pekoe prosycená pára se mu srážela na plastiku a dělala na něm kapičky. Já pil čaj bez cukru. Lebovič ho oslovil: "Po repasi máte v sobě výkonnější čipy, jak jsem slyšel?"
Hleděl nás ohromit, nebo dokonce umlátit informacemi, jako by to byl pytel oblázků. Jak se záhy ukázalo, nejen informacemi.
"Někdo vám odcizil objekt známý pod pojmem Hlídka," konstatoval Lebovič vlídně. "Je mi to velice líto. Vážím si vašeho podniku, který má tak dlouhou tradici. Řekl bych o něm dokonce, že patří k významným kulturním institucím v Arkádii a jeho komerční ztráty z poslední doby mě mrzí."
Ten chlap věděl všechno.
Seděl, flanelové kalhoty s břitkými puky, nožku přes nožku, jemně pletený rolák zrzavé barvy. Ke stolu se obrátil trochu bokem, pravou ruku měl přehozenou přes vyřezávané opěradlo a levá mu spočívala na papírové obálce, pohozené na intarzované desce stolu, znázorňující něco jako ranní koupel slonů.
"Kdyby vám mělo nad našimi ztrátami puknout srdce," podotkl jsem, "bylo by to už moc ztrát najednou. Možná, že by to Arkádie nepřežila."
"Nepřešel vás humor," usmál se uznale. "Aspoň ten jste dokázal si uhlídat."
Uvažoval jsem, jestli se mám naštvat hned, nebo až potom. Zostražitěl a varovně zaklepal ukazovákem na obálku.
"Kdyby vás ale napadlo, že já snad mám prsty v odcizení Hlídky z vašeho obchodu, zde je důkaz vašeho omylu. Radím vám přátelsky a kolegiálně, abyste se varovali unáhlených úsudků, které by měly pro vás nepříjemné dohry u soudu."
"Děkuju za přátelskou radu. Dobrý přítel," řekl jsem vážně, "to je největší poklad, jaký lze nalézt." Dědek Čuchák mě bzikáním hnal do útoku. Chtěl jsem ale postupovat opatrně. Lebovič byl úspěšný sudič. S jakými argumenty jsme mohli u soudu vyrukovat? Soudce by chtěl vidět především doklady a dokumentaci. Jak například bych mu vysvětlil, že Hlídka nám nemilosrdně zlikvidovala čtyři kamery, než jsme vzdali další pokusy ji vyfotit? Měli jsme prázdné ruce!
"Vyložím karty na stůl, pane Lebovič. Nejde mi o obchodní stránku věci."
"Hu!" udělal Dědek Čuchák. Sundal jsem si bzikátko a strčil ho do kapsy.
"Zaplatil jsem Ralfovi Hurdovi pět stovek. Měli jsme ztráty na materiálu, cestovní výlohy a oprava, tedy vyléčení Dědka Čuchára stálo majlant. Suma sumárum..."
"Vzal byste třicet tisíc nevratné půjčky jako kolegiální výpomoc v nesnázích? Pokud ovšem byste to nechápal nežádoucím způsobem..." řekl Lebovič ležérně.
"Hu! Hu!" udělal Dědek Čuchák. Hubu jsem mu zalepit nemohl, bohužel.
"Nejde mi o peníze," řekl jsem Lebovičovi s těžkým srdcem.
"O co vám tedy jde?" řekl Lebovič a podíval se na hodinky.
"Hovořme v obecné rovině, pane Lebovič. Hovořil jste s Ralfem Hurdem. Informoval vás o experimentech, které před lety podnikal jeho otec. Říkal vám o nich už při první návštěvě, kdy s Hlídkou chodil od jednoho antikváře k druhému. Samozřejmě jste mu nevěřil a vyhodil jste ho. Když jste se dozvěděl o neštěstí v našem krámě, došlo vám, co se stalo. Že jsme Hlídku koupili a ona Dědka takříkajíc nakopla. Řekl jste si, že na Ralfových opilých žvástech může být něco pravdy. Poslouchejte mě dobře, pane Lebovič. Já vám nic nevyčítám a ani tu věc nechci zpátky. Jenom chci, abyste si uvědomil, že Hurdovy pokusy byly nebezpečné a jeho smrt s nimi bezprostředně souvisela. Každé pokusy s hlídkou jsou takové. Dědek na ně také málem doplatil životem. Jsou zřejmě nebezpečnější víc, než si kdokoli z nás odvede představit."
Lebovič změnil polohu, už k nám neseděl bokem. Opřel se o opěradlo zády a založil si ruce na prsou.
"Dobře, mluvme v obecné rovině. Vy se domníváte, že dělám pokusy s podobným objektem, s jakým experimentoval Adam Hurd a vy dva. Dejme tomu, že je to tak. Přišel jste mě varovat."
"Pane Lebovič, je to vážné. V té věci, my tomu říkali Černá skřínka, podle Hurdů je to Hlídka, je něco špatného. Zlého. Jestli je to Hlídka, pak nemá za úkol dávat hlášku svým tvůrcům. Volat po Galaxii, že tu jsou kosmičtí bratři. Je tu proto, aby škodila." Dědek Čuchák byl jako na trní. Chvilku nás poslouchal a pak vstal a přecházel po místnosti. Nevšímali jsme si ho.
"Pane Nedomý, vytáhl jsem z Ralfa všechno, co o Hlídce věděl. Uvědomte si ale, s jak primitivní technikou jeho otec pracoval. Robotika udělala od jeho časů obrovský pokrok. Kolega Čuchák by vám mohl vyprávět, co to jsou koloidní čipy. To je revoluční technologická změna."
"V době smrti Adama Hurda se s nimi začínalo," připomněl jsem.
"Správně! Uvažoval jste stejně jako já. Narážíte na Hurdův poslední experiment, že?"
"Ano. Poslední Hurdův robot fungoval řádově několik minut. Ostatní shořely ve zlomcích vteřiny."
"Dal jsem si práci a vystopoval ho. Ralf trosky prodal a vzpomněl si komu, Tummlerovu starožitnictví. Už dávno zkrachovalo, ale dokumentace zůstala v archivu berního úřadu. Robot pětkrát změnil majitele. S tím pátým jsem mluvil. Ukázal mi tu ruinu. Vůbec nepochybuji, že jeho ústřední procesor byl na koloidní bázi."
"Hlídka nechala robota žít tak dlouho, aby Hurdovi ukázala cestu," řekl jsem tiše.
"Chtěla se dostat do kontaktu s koloidní technologií..."
"Hurd to pochopil, ale povolily mu nervy. Byl to starý, opotřebovaný člověk. Osobnost měl zakotvenou v minulosti. Žil minulostí a nenáviděl přítomnost, která ho převálcovala a tím víc budoucnost, která s ním už vůbec nepočítala. Nesnesl to a vzal si život."
"Nebylo to jinak?" namítl jsem. "Bál se přece, že Hlídka v něm vyvolává něco jako drogovou závislost. Když objevil cestu, popadla ho nezvladatelná touha po ní jít dál. Celý život trávil na neprobádaných cestách. Bylo jich čím dál míň, ale nepřestával je hledat. Teď tu byla nová. Dokázal si představit, kam vede. Pochopil, že touhu nezvládne jinak, než

výstřelem do hlavy. Byl to větší a čestnější člověk, než si dovedeme představit."
"Hrdina, jak říkáte vy, nebo slaboch, jak tvrdím já? Teď opravdu hovoříme akademicky. A úplně zbytečně se vracíme do minulosti."
"Vy jste na Hurdovy pokusy navázal," řekl jsem. "Koloidní technologie, to je ta cesta, po které jdete."
"Myslíte si, že jeden výstřel do hlavy zastaví technický pokrok?" zeptal se mě Marek Lebovič povýšeně.
Uvědomil jsem si, že ho chápu.
"Jste úspěšný obchodník s antikvitami. Vážený pan starožitník, jenže jenom starožitník. A to vás štve, viďte, pane Lebovič? Chtěl byste se zapsat do dějin jako objevitel, jako průkopník... Ať to stojí, co to stojí."
"Závidíte mi, protože jste troškař. Obchodníček v zastrčené ulici. Nezkrachoval jste jenom proto, že jste v Arkádii vedený jako kuriozita. Průkopník a pamětník. Živá starožitnost. Lidi se na vás a na Čucháka chodí dívat jako na živé legendy. A z útrpnosti si koupí plastikovou maketu Arkádie. Nebo měsíční glóbus jako suvenýr. Jste odbytý a zatrpklý a žárlíte, to je všechno."
Napadlo mě, že mi chybí Dědkovo "hu". Rozhlédl jsem se. Dědka jsem nikde neviděl. Také Lebovič si všiml Dědkova zmizení a vjela do něho energie. Zprudka vstal a odstrčil židli.
"Kam ten starý kyborg šel? Že on někde šmejdí? Pane Nedomý, já vás varuju!"
"Já vás varoval... Snad není pozdě. Kde máte tu svoji dílnu?"

10.
To, co následovalo, připomínalo nějaký hodně pitomý iluzinový horor.
Dědek samozřejmě vytěkal z místnosti proto, aby našel Lebovičovu laboratoř. Nebylo to tak těžké. Byla tam, kam vedly svazky kabelů a plastikových trubic s vyživovacími roztoky. Tam, kde to nejsilněji páchlo rozkladem organické hmoty. Tam, kde bylo vlhko a ve vzduchu se nejzřetelněji tetelil opar smrti.
Lebovič rozdělil laboratoř na dvě části. V jedné udělal přípravnu, kde automat vyráběl variace koloidových samohybných struktur a vysílal je do druhé části, kde trůnil na důkladném pracovním stole předmět zvaný Hlídka. Zpětná vazba fungovala fantasticky. Hlídka struktury likvidovala, ale mnohem rafinovaněji, než když odpráskla videovou kameru nebo Dědkovu elektroniku. Vybírala si. Bylo to,jako by říkala: tohle chci a tohle odmítám, tohle by mělo být takhle a tohle zase jinak. Když Dědek Čuchák vešel do laboratoře, kolem Hlídky se vesele promenoval polymorfní koloidoid s maličkým koloiďátkem na zádech, pokud o nějakých zádech vůbec může jít řeč. Ta bytost už měla vlastní genetickou strukturu a byla schopná autoreprodukce. Byla to poslední varianta? Dosáhla Hlídka přesně toho, čeho chtěla dosáhnout? Nebo šlo o vývojový mezistupeň, který by pak poslala k automatickému vyhodnocení, revizi a následnému vytvoření koloidoida nové, snad už konečné generace? Pokud ano, jaké by měl konečný produkt vlastnosti? Tyhle otázky mě budou zajímat, i kdybych měl žít dalších sto let, už proto, že na ně neexistuje jednoznačná odpověď.
Třeba by s ním mohla být rozumná řeč. Nebo by to byla ještě horší bestie, než její předchůdce. Všechny další odpovědi jsou jen varianty obou možností.
Jakmile Dědek Čuchák vešel, koloidoid přerušil procházku a vrhl se na něho.
Byl to strašný zápas. Koloidoid se naštěstí nedokázal pohybovat dost rychle, jeho pohybové ústrojí ještě potřebovalo nějaké to vylepšení (proto si myslím, že nešlo o konečnou verzi). Dědek stačil vyběhnout z místnosti, kde stála Hlídka, do přípravny, ale zaváhal a koloidoid stačil proklouznout kolem něho a zaujmout pozici přede dveřmi. Pak teprve útočil. Jakmile nějaké chapadlo, které ze sebe vystřelil, Dědka zasáhlo, tekla krev. Dědek se bránil vším, co mu padlo pod ruku. Několikrát se mu podařilo koloidoida přerazit vejpůl, ale mělo to stejný efekt, jako kdybyste chtěli přepůlit louži vody. Bestie byla navíc dost chytrá na to, aby odhazovala z Dědkova dosahu všechny předměty, jimiž ji mohl ublížit a manévrovala tak, aby se k nim nemohl dostat. Dědek Čuchák nemusel být koloidový génius na to, aby pochopil, jak kolosální pitomost udělal, když sem ze všetečnosti a uražené ješitnosti vlezl a koukal, kde tesař nechal díru, jenže koloidoid ho nehodlal jen tak pustit.
"Bylo mi jasné, o co mu jde," vyprávěl mi později. "Jednak mě nechtěl pustit ven, jednak manévroval tak, aby mě nahnal do první místnosti, k Hlídce. Ta by mě vyřídila raz dva."
Když jsme s Lebovičem přiběhli, mezi dveřmi do přípravny byla už pěkně vysoká barikáda rozmanitých předmětů, smetákem počínaje a laserovými sondami konče. Bylo mi jasné, že Lebovič je pořádně vyděšený. Z blazeovaného nafoukaného seladona nezbylo nic. Ztratil sebejistotu, s jakou mi nahoře v salóně vtloukal do hlavy svoje pravdy jako palicí. Zarazil se a nechal mě rozebírat barikádu.
Koloidoid nějakým, bůhvíjakým, smyslem pochopil, že se blíží další protivník a bojoval teď na dvou frontách. První švihanec chapadla mi rozsekl tvář. Praštil jsem po něm smetákem, který jsem právě držel v ruce. Násada projela tím slizem skoro bez odporu. Viděl jsem Dědka, jak se potácí kolem pultu koloidového generátoru. Ztratil hodně krve a síly v něm zbylo asi tolik, že by sotva stačila dvouletému děcku na manipulaci chrastítkem.
Stačilo mi pár vteřin, abych si všiml, že bestie nejen sílu neztrácí, ale pohybuje se stále čileji, jako by se učila pohybu a boji. Útoky byly prudké a přesně cílené. V jednu chvíli od koloidoida odpadlo mládě. Vrhlo se stranou ke kontejneru se základním materiálem, vysunulo dlouhatánské tenké chapadlo a doslova rostlo jako z vody. Na jeho otci-matce naskočily dvě další bulky. Ani během zápasu bestie nepřestala pracovat na hlavním úkolu každého živého organismu, na sebereprodukci.
Počkala, až mládě doroste do velikosti dospělého jedince a začne se věnovat už ne papání a bumbání, ale likvidaci jednoho šeredného kyborga.
Pak se v plném rozsahu začala věnovat mně. Potomek jí uvolnil chapadla, abych tak řekl.
Jsem trochu pyšný na to, že jsem dokázal necouvnout, když po mně vyjela jako plastikový chvějivý pytel slizu s

věncem smrtících bičů medůzovitě rozevlátých v rozpětí půl druhého metru. Zkapeme tu s Dědkem oba, projelo mi myslí, ale nechci umřít s vědomím, že jsem ho opustil. Udělal jsem marný protiútok smetákovou násadou a čekal, až mi její chapadla utrhnou hlavu.

11.
Marek Lebovič byl podrazník a mindrákář, ale v hlavě neměl řezanku. Dobře věděl, s čím si hraje a přichystal si dopředu pojistku, ještě dřív, než s pokusy začal. Chapadla najednou zplihla. Koloidoid mě sice zasáhl a zalil mě svým slizem od temene až po kolena, ale jinak mi nic neudělal. Horší byl ten zvuk, který mi rval uši. Teninké pískání, nesnesitelný kvikot spodních kmitočtů ultrazvuku. Pustil jsem smeták a přitiskl dlaně na uši, ale nebylo to nic platné. Křičel jsem, abych ten zvuk přeřval, ale marně. Padl jsem na kolena a pak na břicho a snažil se hlavou zavrtat do podlahy, abych se zvuku zbavil.
Jak dlouho to trvalo? Nevím.
Najednou bylo ticho, z koloidoidu zbyl šedavý poprašek. Sbíral jsem se ze země. Po kolenou jsem lezl k Dědkovi Čuchákovi, který seděl vyčerpaný na zemi, zády opřený o pult analyzátoru, jako krvavá hromádka neštěstí. Vedle něho byla hromádka šedého prachu. Dolezl jsem až k Dědkovi. Vstal jsem a popadl ho pod rameny. Ve dveřích jsem uviděl Lebovičе, držel v ruce dálkový ovladač sonického dezintegrátoru, který tu moudře, přemoudře instaloval.
"Pomozte mi s ním, sakra!"
Jeho nadřazenost spadla do toho šedavého prachu. Zahodil ovladač a poslušně ke mně přiběhl. Společně jsme Dědka zvedli a vlekli ho k východu.
Našim útrapám však nebyl konec.
Hlídce došlo, co se stalo a její reakci nelze popsat jinak, než že se naštvala. Pult analyzátoru vybuchl a začal hořet. Také z kabelů, které visely pod stropem, to začalo dýmat. Hněv Hlídky zasáhl veškerý hardware, který na ni byl napojený. Bylo mi jasné, že její destrukční vlny brzy dosáhnou k Dědkovi. Když o tom dnes přemýšlím, připadá mi divné, že Dědka nezlikvidoval hned v té první vlně. Snad proto, že v robotické části Dědkova organismu byly také koloidy a Hlídka v něm cítila jakousi příbuzenskou solidaritu... Nevím. Jisté je, že se nám podařilo Dědka vyvléct ven.
Za zády jsme měli peklíčko. Všechno, co mohlo explodovat vybuchlo, hořlavé díly planuly. Oheň se šířil po kabelech, teď už vybuchovaly i obslužné automaty Lebovičovy rezidence. Informatika, regenerátory, klimatizace, ale i automat na vaření čaje Orange Pekoe a přístroj na lisování puků na flanelových kalhotách, to vše vybuchlo a shořelo. Když jsme se vypotáceli začouzení a zkrvavělí na ulici, celý dům byl v jednom ohni a protipožární sprinklery umístěné na kupoli lunárního habitatu chrlily na to dopuštění hasicí pěnu. Marek Lebovič byl na mizině dřív, než pro nás přijela sanitka.

12.
Přišel za námi do krámku den poté, kdy nás doktor Kurz pustil z ošetřování.
"Je pryč..." řekl mi zničeně. Klesl tak hluboko, že vzal zavděk obyčejným čajem z pytlíku, který mu uvařil Dědek Čuchák.
"Pryč? Váš obchod?"
"Hlídka je pryč. Prohledal jsem s hasiči trosky, ale není tam. Zmizela. Jako by se vypařila. Jestli se transformovala na energii, nebo taky shořela, nevím..."
"Vy jste ji hledal?"
"Ovšem. Abych ji zakopal! Adam Hurd měl pravdu. I vy jste měl pravdu, pane Nedomý. Měli jste všichni pravdu... Proč jenom ji Ralf vykopal, proč vy jste ji koupili a proč já vám ji nechal ukrást!"
Potřásal hlavou a šedé kudrny mu poskakovaly po nešťastné hlavě. Prohledával jsem zákoutí své duše, jestli tam nenajdu špetku soucitu, ale marně. Na něco jsem si ale při té inventuře vzpomněl.
"Poslyšte, pane Lebovič, co vlastně bylo v té obálce? Co to bylo za dokument, kterým jste mi vyhrožoval, abych se nesnažil jít k soudu?"
Naposledy jsem ji viděl ležet na intarzované desce stolu. Jistě vzala při požáru za své.
"Obálka?" opakoval nechápavě. Pak mu po tváři přejel stín. "No ovšem... Můj Bože..." Roztřásly se mu ruce a odložil potlučený šálek čaje na stůl.
"Když jsem začal s koloidy," řekl tiše, "Hlídka mi dovolila, abych ji vyfotografoval. Při podrobné analýze záznamu jsem objevil nějaké znaky. Počítač dospěl k jednoznačnému závěru. Byla to čísla. Převedená do naší numerické soustavy..." Vzdychl. "Pět set dvanáct. Co jiného, než pořadové číslo výrobku to mohlo být? Tím bych vás utřel, kdybyste se k Hlídce dostal a chtěl mě popotahovat za krádež. Rozumíte? Nebyl to jediný exemplář." Ztišil hlas na hranici slyšitelnosti. "Je jich tu víc. Kolik? Pět set jedenáct, pokud Adam Hurd našel tu poslední ze série? Nebo víc? Nebo míň? Kde jsou? A kdo je najde?"
Na to nedokázal najít odpověď ani supermozek Dědka Čuchára. Pokud jde o mě, odpověď taky nemám.
Jenom jednu radu bych mohl poskytnout.
Kdybyste čirou náhodou na povrchu Měsíce nebo Marsu nebo kdekoli jinde našli metrákový černý válec vysoký asi šedesát centimetrů na půl metru, skoro pravidelný, ale zdaleka ne úplně, a při pohledu na něj se vám udělá špatně, zahrabejte ho. Odneste ho, to vám dovolí, a hoďte ho do moře nebo do jícnu sopky. Aspoň jděte od něho.
Je to Hlídka 3.

CopyRight (c) IKARIE

Varianta číslo tři

"Posílá mě doktor Kurz," řekla Marcela Simonová. "Prý se vyznáte ve své práci, pane Tesallo."
Podsaditý padesátník přejel upocenou dlaní po třech tenkých proudech vlasů, přilepených k pleši. Usmál se na hubenou rusovlásku v bundě a jelenicových kalhotách. Nohavice měla zastrčené do červených holínek se stříbrnými cvoky ve tvaru lebek. Na klíně kabelku, nebo spíš kabelu. Co v ní asi má? Pak se vypouklýma očima zadíval na jejího společníka.
"Snad... posílá vás," opravil ji.
"Nedělejte chytráka, Tesallo. Chcete si vydělat dva tácy?"
"Tři," řekl Tesallo.
"Doktor Kurz mluvil o dvou. Vezměte, nebo půjdu jinam."
Zdůraznila slovo "půjdu". Ona sama půjde. Její společník nepůjde v pravém slova smyslu. Je to robot. Stroj. Příslušenství. Součást oděvu, jako objemná kabelka na klíně. Zvláštní, že nosí kabelku, napadlo Tesallu. Spíš bych u ní čekal pilotní přilbu. Robot byl luxusní, víceúčelový. Jistě ho víc používala v ložnici než v kuchyni. Standardní sexuální program. Ze začátku ji to bavilo, teď by chtěla přitvrdit. Všechny tyhle robomanky jsou stejné.
"No dobře," řekl. "Posílá doktor Kurz.To je v pořádku. Nemluvila jste o tom... s nějakou kamarádkou?"
"Nejsem blbá. Vím, že je to ilegální."
Tesallo vstal a povytáhl si umolousané kalhoty. Obešel stůl, který vypadal jako pomazaný hořčicí. Zastavil se před androidem a prohlížel si ho. Technicistní design, žádná pseudokůže, vlasy a podobné opičky. Tvrdý plech, i když vyhřívaný.
"Jak mu říkáte, Marcelo?"
"Nijak. Je to stroj."
"Děvčata obvykle dávají mazlíčkům jména. Divoch. Casanova. Nadsamec. Lízánek. Prostě, všelijaká jména."
"Já mu neříkám nijak."
Tesallo přiblížil tvář ke zlatému plátu na robotově hrudi.
"Kybosex... No jo, somálská výroba. Model ZX osmnáct. Jak ho máte dlouho?"
"Dva roky."
"Rok výroby 2120..." uvažoval nahlas Tesallo. "To je ten model s dvěma jazyky?"
"Jo," řekla Marcela a neuhnula očima. "Má TAKY dva jazyky."
Ztratil chuť žertovat na téma, co ještě má tahle ZX osmnáctka dvakrát. Kývl hlavou k pohovce, umístěné nedaleko klimatizační jednotce. Usmál se.
"Poslyšte, dva jazyky, vyhřívanej plech, multivibrace... to je všechno moc prima. Jenže, málo platný... Co byste pro změnu řekla pořádnýmu živýmu dlouhými tvrdýmu..."
Přejel si po poklopci, pro případ, že by nepochopila.
Někdy to na zákaznice zabralo. Říkal tomu varianta číslo jedna.
Dnes se tahle varianta konat nebude..
Otevřela kabelku. Kapesníček, pudřenka, karbonitová dvanáctiranná opakovačka s naváděcím servem. Napadlo ho, že taková kombinace k Marcele sedí. Podívala se na něho a v očích měla napsáno, co mu provede, když poklopec otevře. Začne ječet něco o znásilnění, čidla policejní ochrany to uslyší a ona ho odpráskne v oprávněné sebeobraně dřív, než poklopec stačí zavřít.
"No dobře, jak chcete. Řekněte tomu, ať to vstane," zabručel a zamířil do dílny. Někdy si užil a slečna celá šťastná mazlíka odvedla. Dneska se tedy bude pracovat a nastoupí varianta číslo dva.
Marcela Simonová a její ZX osmnáctka zamířili za ním.

*

Robot ležel zády na montážním stole. Odpojený hrudní plát spočíval na poličce s nástroji. Tesallovy tlusté prsty s černými štětinami na hřbetech článků se míhaly na upatlaných klávesách ovladače.
"Víte, do čeho jdete," řekl jako by mimochodem.
"Jo," řekla trochu chraptivě.
"Překlenutí Asimov-Campbellových zákonů."
"Nežvaňte a pracujte."
"Mám s doktorem Kurzem dohodu, slečno Marcelo. Musím zákazníky poučit. Nechci riskovat..."
"Průser s policií?"
"Ne," usmál se mastně. "Průser s doktorem Kurzem."
"Dobře. Žvaňte. Já se vypnu."
"Každý android je vybaven pojistnými okruhy. Nesmí ublížit člověku..."
"Zákon jedna," řekla otráveně. Měla dobře nastudovaný návod k použití.
"Musí ho poslechnout, zákon dva." Ušklíbl se. "Pokud není v rozporu s jedničkou."
"No a zákon tři. Pokud není v rozporu s dvojkou a trojkou. Budete už konečně pracovat?" řekla.
"Vám nestačí standardní masturbačně-excitační jednotka. Chápu. Vraž mi ho tam. Ano, paní. Vylízej mě. Ano, paní. Prostě, nuda. Chcete něco tvrdšího. Něco, aby to šlo až na kůži. Abyste se bála. Byla ponížená. Vyplašená. Aby s váma jaksepatří zapajtloval. Aby byl jako hodně drsnej chlap."
"Jo, to chci." Polkla. Nečekala, že Tesallo dokáže definovat její problém tak nelítostně. Slupka sebevědomí z ní spadla.
Tesallo věděl, že by ji teď dostal snadno na pohovku ve vedlejší místnosti. Jenže už nechtěl. Počká si na variantu číslo

dvě. Už se na ni těšil.
Dívala se mu do očí. Místo zřítelnic měla otazníky. Ruce držela v klíně.
Dělal, že si toho nevšímá.
"Takže chcete, abych vypnul první okruh."
Uvědomila si, kde má ruce a položila je na kolena.
"Dám vám za to dva tácy. Proč tolik keců?" začala zase s tvrdou notou.
"Musíte být poučená. Android s překlenutou jedničkou není žádná hračka. Může být nebezpečný."
"Starejte se o svůj vlastní sejra pod předkožkou. Já chci, aby Dáreček byl zábavnej."
Tak přece, usmál se Tesallo hluboko pod vrstvami tuku a tapíří kůže. Říká mu Dáreček. Každá nějak mazlíkovi říká.
"No jo."
Když už otevřela dveře komůrky soukromí, měl vzniknout průvan jak se patří.
"Honím si ji od osmi. Ve dvanácti jsem si to udělala sama otcovou baterkou."
"Baterkou?" podivil se. "Nebo pérem na baterku?"
"Baterkou na svícení. Dáreček je můj osmý mazel."
Můj ty bože, osmý... Musel se soustředit. Mikromanipulátory musely překlenout parabiotické obvody blokace první úrovně. To není práce pro nějakého řepu. Na blokace androidů dohlíží policie a kdyby klepeto sáhlo vedle, spustí se alarm a v pěti minutách bude kvelb plnej chlupatejch.
"No a doktor Kurz mi poradil..."
"Nejmenovat," zavrčel.
"Promiňte..." Sáhla si na ústa.
Potěšilo ho to. Je to v ní. Potřebuje dostat přes hubu. Chce, aby ji chlap měl pod sebou se vším všudy. Aby do ní vpochodoval. Dočká se.
"Povídej dál," poručil jí. "Doktor Kurz ti poradil. Překlenutej mazel tě dokáže stisknout pod krkem a dát ti přes prdel. Je to tak? Máš ji potom jako z medu."
"Ano, tak nějak to říkal. Ovšem latinsky."
Klepeto manipulátoru spojilo překlenovací obvod.
Od této chvíle mazel Kybosex modelové řady ZX osmnáct byl schopen vyhovět Marcele Simonové ve všech jejích tajných přáních.
S překlenutou blokací první úrovně ji teď dokázal popadnout pod krkem i dát přes prdel, jak to trefně vyjádřil pokoutní kybernetik Marcel Tesallo, parazit z hlubokého společenského podzemí lunárního habitatu Arkádie.

*

Bolest vystřelovala ze stisknutého hrdla, zasahovala jí klín a vlny orgasmu jí procházely tělem jako vlny bušící na útes. Dáreček ji zahrnoval nadávkami. Nikdy by netušila, že taková slova jsou v jeho zásobníku. Podvojným údem jí pronikal do rozkroku dvěma otvory najednou.
Třeštivá bolest se v ní rvala s třeštivou rozkoší a vznikala třeštivá radost.
Ocitla se až na dně. Svinský android ji znásilňuje a týrá. Údy mu naběhly daleko nad míry povolené normou. Rozeklané jazyky ji bijí přes obličej. Hýždě planou po úderech. A stisk na hrdle ji zbavuje dechu. Opouštělo ji vědomí. Připomněla si, co jí říkal Tesallo, když se s ní loučil.
"Bacha na věc. Od teďka mazel nezná míru. Nemá blokaci. Jakmile začne tisknout, prostě tiskne. No a pak přijde chvilka, kdy nedokážete vydechnout. Neporučíte mu. On bude pokračovat, až vás zabije. To se nesmí stát. Musíte se kontrolovat. Nenechte to dojít moc daleko. Hlavně napoprvé je to o hubu."
Tohle jí říkal, když vyklepávala na terminálu bankovní kód a dvojku s třemi nulami. Dáreček ji tisknul stále víc. Ohlásila se smrt, se zájmem přihlížela, zakuklená v purpurových baldachýnech nad postelí, vznášela se v modrém dýmu voňavých tyčinek, tetelila se v tónech skrytých reproduktorů. Byla tady, přišla, Dáreček ji přivedl.
"Dost," ozval se mužský hlas.
Stisk na hrdle pominul.
Pocit rozkoše v klíně také.
"Vstaň."
Oba mechanické pyje z ní vyklouzly. Android vztyčil horní část trupu. Zůstal nad ní rozkročmo na kolenou. S lítostí pozorovala, jak erekce umělých pyjů mizí.
Je to, jako když nad cukrárnou zatahují roletu.
"Jsi blázen," řekl jí Tesallo. Stál u postele a rozepínal si bundu. "Copak jsem tě nevaroval? Byl by tě zabil."
"Zabil..." zašeptala.
"Běž do hajzlu," poručil Tesallo robotovi. Android bez odporu vstal.
"Jak to, že vás poslouchá?" Jen zvolna jí docházelo, co se stalo. Tesallo přišel v posledním okamžiku... Stačilo pár vteřin a přestala by dýchat.
"Drž hubu, svině," vysvětlil jí. Co jí bude povídat o překlenování obvodů? Do předíva androidovy umělé duše dokázal vpravit ještě jedno kouzlo kromě schopnosti rozdávat rozmarným holčičkám bolest. Naučil ho i poslouchat Tesallův hlas. Tohle byla varianta dvě. "Roztáhni nohy. Bude to? Pořádně!"
Usmála se.
Udeřil ji přes obličej.
Sáhla si na horní ret. Pod úderem praskl. Tekla jí krev.

Měl pravdu. Robot je dobrý, ale chlap je lepší.
Ještě nikdy v sobě neměla skutečného chlapa. Vždycky jen mazlíky.
A jakou ránu dovede dát! A jak krásně jí nadává!
"Takhle to děláš vždycky, co, hajzle?" zeptala se Tesalla. "Počkáš si, až je holka v nejlepším a pak sám přijdeš smočit."
"Bezpečnost především," řekl Tesallo. Odhodil bundu a rozepnul si poklopec. Ještě nikdy nebyla tak blízko skutečnému mužskému přirození. "Jste bláznivý holky. Každá by jela až na doraz. Kdybych to neohlídal, byl by už dávno průser. Takhle..." přiklekl k ní, "je to lepší. Dohlídnu na bezpečnost, a ještě si zašoustám. Nechtěla jsi v ordinaci, co? Tak to bude u tebe."
Napřáhla ruku, chvilku šátrala prsty, až nahmatala to, co hledala.
Vzrušilo ji to víc, než cokoli před tím.
Nahmatala pažbu karbonitové dvanáctiranovky Moechler & Horst se senzorickým samonaváděním.

*

"Budou tady každou chvíli," chraptěl Tesallo. Nespouštěl oči z ústí hlavně. "Jsem pod dohledem, je ti to jasný? Monitorujou moje životní funkce. Jakmile mě sejmeš... máš tu policajtů plnej pelech."
"Jak jsi to říkal? Varianta číslo dvě?"
"Jo."
Zvolna si projížděla ukazovákem a prostředníkem levé ruky v rozkroku. Pravou rukou mířila Tesallovi do obličeje.
"Tak tohle je varianta číslo tři."
"Mějte rozum..."
Usmála se.
"Poslyšte, Tesallo, jestlipak víte, proč svému mazlíkovi říkám Dáreček?"
"Někdo vám ho dal, slečno Simonová," řekl Tesallo. Vlasy se mu odlepily od pleše a visely mu přes tvář mokrou potem. Také úd vyhřezlý z poklopce směřoval k centru gravitace.
"Ne. Tak se jmenoval markýz de Sade. Dáreček. Donatello Francois de Sade."
"Co je to za chlapa," zabreptal Tesallo.
"Můj milenec."
"Myslel jsem, že jste neměla chlapa. Že si ji honíte baterkou."
"Tomu bys nerozuměl, blbče," řekla a vystřelila. Tak si to přála. Tak si to vymyslela. Věděla, že Tesallo přijde a proč přijde. Doktor Kurz, ten starý dobrý doktor Kurz, ji na to upozornil. Mírně, jen mírně, slečno Simonová. Jinak Tesallo zneužije situace, počítá s tím. Hlásilo mi to nejmíň osm zákaznic a kolik je těch, co si to nechaly pro sebe!
Věděla, že přijde a těšila se na to.
Je to její první chlap.
Kácel se nazad, s obličejem proměněným v krvavou kaši.
Na chodbě se ozvala siréna.
Ani Tesallo nelhal. Byl monitorovaný a policajti tu budou každou chvíli.
"Pojď ke mně, Dárečku. Vraž je do mě oba. A zab mě, zab..."
Siréna venku běsnila. Když do ní umělé údy vnikaly, dívala se na Tesallův rozbitý obličej. Orgasmus, který zažila, byl tak silný, že jiný zvuk se k němu ani nehodil.
To byla její poslední myšlenka, která jí bleskla hlavou, kdy ztratila vědomí.
Zapovězená planeta

Jaká to marnost, být velekněžem chrámu, který opustili bozi
Maurice de Boullignard

1.

"Namáháte se zbytečně, Fardone. Zůstanete tady. Dolů vás nepustím," řekl kapitán Lucas.
Kurýrní katamaran Orion s imatrikulačním číslem OUU 12, ozdobený pompézním znakem Šesté hvězdné flotily, plul relativní rychlostí nula ve výšce sto dvaceti kilometrů nad povrchem planety Eden III. Oba muži shlíželi průhlednými stěnami velitelské kabiny na zelené plochy centrální části kontinentu označeného na mapě názvem Evropa. Před osmdesáti šesti lety navštívila tato místa průzkumná výprava. Jakmile zjistila po krátkém pobytu přítomnost inteligentního života, vrátila se na palubu křižníku Neodbytný, hned poté, kdy umístila na bezpečné místo komunikační hlásku. Od toho okamžiku byla nad planetou vyhlášena zápověď a nikdo na ní nesměl přistát, leda ve výjimečném případě ohrožení života. Přesně podle litery zákona o ochraně netechnologických kultur ve vesmíru.
"Jak myslíte, Lucasi," řekl bratr Fardon po chvilce ticha. "Vy jste velitel Orionu. Nebudu vás dál přemlouvat. Dělejte, jak považujete za vhodné."
Lucas se trochu překvapeně ohlédl. Vojenský kaplan ještě před pěti minutami zkoušel všechny kličky své flanďácké výřečnosti. Hovoří prý k němu nikoli jako duchovní osoba, nýbrž jako člen posádky lodi, která je v nouzi. Je logické a tudíž správné, aby v havarijní situaci zůstal na palubě ohroženého plavidla muž kvalifikovanější, kdežto sestoupit na povrch planety a aktivovat nouzovou hlásku by měl ten méně kvalifikovaný. On, bratr Fardon, naprosto neníní vykonávat tam dole své duchovní poslání. Je člen flotily stejně jako kapitán Lucas a skládal přísahu se stejným textem jako on. Aktivní kontakt s civilizacemi netechnického typu je nezákonný a bratr Fardon hodlá zápověď ve všech ohledech respektovat. Navíc, není nikterak vybaven k vykonání misijní cesty a nemohl by duchovní poslání

vykonávat, ani kdyby chtěl.
"Co vy jste to za člověka," podotkl Lucas jakoby mimochodem. "Takhle si zkazit kariéru! Dnes jste mohl být už dávno kapitán. Proč to všechno děláte?"
"Bůh to ode mne žádá," odvětil bratr Fardon bez zaváhání.
Upíral na Lucase hřejivý hnědý zrak. Čtyřicetiletý muž, podsaditý, snědý, s houštinou černých kučeravých vlasů, funivý a poživačný, nikterak neodpovídal představě misionáře, připraveného plnit duchovní poslání za každou cenu. Obrazu askety vyhovoval lépe sám kapitán Lucas. Nevysoký, skoro vyzáblý, nad vysedlými lícními kostmi lesklé, trochu vystouplé oči zelenavé barvy. Slámové vlasy nakrátko střižené. V jistém smyslu to byl fanatik. Uctíval zákon s úporností, která vylučovala úlevu, natož pak výjimku.
Teď se chystal k sestupu. V jeho očích číhalo podezření.
"Žádné triky, Fardone," řekl. "Jsme na válečné lodi. Tady neposloucháme Boha, ale předpisy."
Bratr Fardon se vlídně usmál.
"Na zapovězenou planetu sestoupíte vy, kapitáne. Toť vše. Kde vidíte nějakou možnost pro triky," řekl.
Opravdu žádná není? Ta otázka táhla Lucasovi hlavou od chvíle, kdy nastaly potíže. Orion byl na cestě z Báze VIII na Modrý svazek, kde měl Fardon v neděli sloužit velkou mši. Lucas osobně dohlédl na předletové testy. Technický stav katamaranu odpovídal všem předpisům. A přece ho brzy po startu stihla série nevysvětlitelných poruch. Drobné systémové výpadky vedly ke změně kurzu. Brzy po překonání Bodu rozhodnutí sklouzl na neřízenou dráhu. Entropické vlny zaplavovaly umělou inteligenci řídícího systému. Katamaran plynul prostorovými úrovněmi jako suchý list zmítaný tajfunem. A vyplul do standardního třírozměrného prostoru právě tady, v blízkosti Edenu, planety kryté zapovědí.
Byla to náhoda, zauzlina v předivu pravděpodobnosti? Nebo to byl výsledek sabotáže připravené bratrem Fardonem?

2.
"Ten chlap je nebezpečný," řekla Lucasovi před odletem admirál Valeski, velitelka Šesté flotily. "Je to pilot druhé třídy s kvalifikací informystika. Všechny papíry mu před pěti lety sebrali, protože načerno zřídil misii na planetě Monimper. Udělali z něho kaplana. Jenže technické znalosti neztratil."
"Co je to zač?" ptal se Lucas.
Admirál Valeski pohlédla na kapitána Slackoviče z kontrarozvědky a tím mu udělila slovo.
"Začínal u bojové jednotky. Docela slušné záznamy. V bitvě o Novou Káhiru raněn a zajat. V lágru se nechal pokřtít. Pak přišel ten malér na Monimperu. Vojenský prokurátor uvažoval o žalobě za dezerci, ale nakonec ho poslali na psychiatrii."
"Cvok?" zeptal se kapitán Lucas.
"Věří, že se do něho převtělil Ignác z Loyoly, zakladatel jezuitského řádu. Po propuštění ho přeřadili k informystikům."
"Místo aby ho vykopli z armády," doplnil Lucas.
"Přesně tak. Na propuštění neměl dost bodů. Předpisy, chápete. Takže z něho nakonec udělali kaplana," shrnula admirál Valeski. "Je to veš v našem kožichu. Proto s ním posílám vás, Lucasi. Dávejte na něho pozor."
"Myslíte, že se pokusí obrátit mě na víru?" pokrčil Lucas rameny. On sám věřil jenom v zákony. Ty přírodní a pak v ty, které stanovil zákoník Systému - a on si rozhodně nemyslel, že zákony kosmického společenství civilizací jsou o něco horší než ty, jež řídily chod vesmíru.
"Myslím, že se může pokusit o cokoli. Spoléhám na vás. Máte vzorné záznamy, kapitáne. Jenom vy mi můžete pomoci."
"Pomoci?" podivil se Lucas.
"Nechci tu veš ve flotile. Nikdo nezná předpisy tak dobře jako vy. Hlídejte Fardona. Určitě uklouzne. Není možné, aby to neudělal. Až se vrátíte, podejte hlášení. Jistě najdete důvod pro pár černých bodů. Návrh na přestavbu Fardonovy osobnosti je hotov. Stačí jedno vaše slovo, kapitáne, body přibydou a z bratra Fardona se stane manuál. Nebo dokonce kyborg, podle toho, kolik těch bodů bude. Záleží na tom, jak pozorný budete."
"Budu pozorný," řekl Lucas. Zahlásil se velícímu admirálovi a náčelníkovi kontrarozvědky a odešel.

3.
Kapitán Lucas minul baterii napůl mrtvých přístrojových bloků Orionu, až došel k transportní šachtě. Fardon zůstal sedět v křesle a s vlídným poloúsměvem v okrouhlé tváři ho pozoroval, jak otevírá dveře šachty a vchází dovnitř, pozadu, snad aby měl do poslední chvíle bratra Fardona na očích.
Bratr Fardon vztáhl ruku a opsal ve vzduchu tvar kříže.
Kapitán Lucas mlčky zavřel dveře šachty a dotkl se ovládacího senzoru. Měl dva důvody k zasmušilosti. Starosti mu dělal žalostný stav, v němž se jeho katamaran ocitl. Až sestoupí dolů k hlásce, zavolá na Bázi a během dvanácti hodin tu bude servisní loď. Co ale s Fardonem? Zatím se ani v nejmenším neodchýlil od litery předpisů. Sekal dobrotu jako kadet dychtivý po povýšení. I kdyby Lucas vážil jeho chování na lékárnických vážkách, nenašel by nic, co by mohlo utvořit základ pro jeden jediný černý bod.
Parahmotný sestupový modul se zachvěl a začal klesat k povrchu planety Eden III.

4.
Hláska stála na pokraji okrouhlé mýtiny, stíněná vysokými kožnatými stromy. Zapadající slunce už hladilo jejich vrcholky a na stříbřitém boku hlásky se honila měňavá světélka. Chamal seděl na patách opodál, lopatovité ruce opřené o kolena, a prostomyslně se smál té podívané. Širokánskou tvář pokrytou stovkami hlubokých laločnatých výběžků nastavoval posledním slunečním paprskům. S rozkoší vnímal energii, která do něho laloky kůže vstupovala,

avšak právě tak radostně přijímal přítomnost hlásky, té Věci, kterou se naučil milovat.
Ohlédl se.
Vysokou trávou, která se před ním úslužně rozestupovala, k němu přicházel Noroel, jeden z nejváženějších členů zdejšího uzlu malidonů.
"Měl by ses odebrat do úkrytu, Chamale," řekl Noroel vlídně. Od řeky doléhal veselý křik mladých malidonů, kteří se čerstvě proměnili z vodních sunder. Jejich laloky byly velké a pružné a dokáží zachytit i sporé částečky síly, které se tetelí ve vzduchu ještě i po západu slunce. Honili se s roji javan, které poletovaly nad planinou a s rozpustilou zlomyslností dráždily funivé fisistily rozvalené na břehu. Inu, mládí. Chamal už nebyl zdaleka tak svěží jako oni. Jeho laloky jsou ztuhlé a některé dokonce už popraskané. Kdyby tady venku zůstal bez ochrany, mohl by ho v noci přepadnout hlad.
"Líbí se mi tu," odpověděl Chamal. "Vidíš světýlka? Tančí jako motýli. Ty nemáš rád motýly?"
Noroel si k Chamalovi přičapl. Bílá říza, již měl na sobě, zářila do noci jako křídla velkého motýla.
"Kdo by je neměl rád," odpověděl otázkou. Položil Chamalovi na rameno ruku. Byla teplá a suchá. Věděl, že Chamal se jen těžko dá přemluvit. Už několikrát se stalo, že zůstal před Věcí přes noc a mladí malidoni ho museli k ránu rozehřívat. Chudák Chamal! Když se před lety proměnil v malidona, nikoho nenapadlo, že jeho mysl bude tak prostá. To se někdy stane, proměna neproběhne tak jak má být a mysl je poškozená. Nu, nevadí. Prostomyslný Chamal se brzy promění v roj javan, pak v huksika a dobráka fisistila, a než z něho bude vodní sundra, mysl se mu jistě napraví. V další proměně z něho bude veselý a moudrý malidon Chamal, jakým býval v předchozích cyklech. Jeho dnešní láska k Věci mu nejspíš přijde směšná.
"Zůstanu chvilku s tebou, Chamale. Potom mi bude zima a sám dostanu hlad. Zavolám mladé, aby ti pomohli."
Chamal kývl a dál se díval na hru světel na povrchu Věci. Ani Noroelovi nebyla ta podívaná proti mysli. Vzpomínal na den, kdy se na planině objevily podivné bytosti oblečené do podobné látky, z jaké byla vytvořena sama Věc. Byly vlídné a podobaly se malidonům. Nejdřív hovořily jazykem, kterému nikdo nerozuměl, ale dřív, než se dostavil večer, začaly ty bytosti, které si říkaly lidé, mluvit srozumitelně, třebaže slova neplynula z jejich úst. Omlouvaly se, že ruší, a ujišťovaly malidony, kteří se kolem nich shromáždili, že odejdou a nikdy se nevrátí. Jenom Věc tady zanechají.
Malidoni, Noroel mezi nimi, třebaže to byl jiný Noroel, než jakým je právě teď, bylo to před třemi cykly, je marně ujišťovali, že jejich přítomnost není na závadu. Slunce je pro všechny dost a kožnaté stromy poskytují útulek každému, kdo ho potřebuje.
"Jste šťastní," říkaly. Malidoni zřídka kdy užívali toho slova. Štěstí, to je přece život, a kdo by hovořil o něčem, co je tak prosté a samozřejmé jako právě život? Pak lidé odletěli jak slíbili a zanechali po sobě Věc. Lesklý objekt, nepodobný čemukoli, co Noroel nebo kterýkoli jiný malidon kdy za svých životů spatřil. Malidoni si okamžitě na přítomnost Věci zvykli a přestali si jí všímat. Jen Chamal po poslední proměně k ní zahořel nepochopitelným vztahem. Trávil svůj čas v její blízkosti, hovořil k ní a hladil jí lesklé boky.
"Jsi hodný, Noroeli," řekl Chamal. Sluneční paprsky řídly a Chamalovy ztuhlé laloky se poněkud obtížně vyduly, aby jich ještě v poslední chvíli pochytaly co nejvíc. Bál se, že z lesa už vystupuje hlad. Přitiskl se k Noroelovi. Přítel má pravdu. Měl by se odebrat do teplého pelíšku v nejbližším stromě a počkat na zpěv ranní sluneční záře. Jenže... Musel by opustit Věc. A navíc, cosi mu napovídalo, že už brzy se něco stane.
Tady, poblíž Věci.
A Věc si žádá jeho přítomnosti.

5.
Lucas klesal energetickým tunelem k povrchu planety. Cesta mu potrvá deset minut. Tu dobu chtěl využít k načerpání základních informací o tom, co ho dole čeká. Aktivoval sidebrain implantovaný pod levý prsní sval. Obsahoval mimo jiné i přísně tajné informace o všech zapovězených planetách v operačním perimetru Šesté hvězdné flotily, včetně kompletního souboru dat získaných o planetě Eden III výpravou poručíka Forda.
Už první informace ho poněkud šokovala.
"Veškerou biosféru planety Eden III lze charakterizovat jako komplexní živoucí bytost. Neexistuje zde potravní řetězec v klasickém slova smyslu. Veškerý energetický příjem fauny i flóry poskytuje slunce, látkové zdroje pro tělesnou stavbu jsou výhradně anorganického původu. Problém entropické degradace organismů je zde řešen proměnami, totální přestavbou systému, která probíhá v cyklech."
Lucas nevěřícně potřásl hlavou. Život bez potravinového řetězce? Takovou koncepci si v souvislosti s inteligentní životní formou nedokázal představit!
"Datový soubor je nekompletní, takže nelze ani odhadnout, kolik takových cyklů současně v biosystému planety Eden III probíhá. Jistě jsou funkčně navzájem propojené. Nelze ani odhadnout řád jejich počtu, mohou jich být stovky, tisíce nebo miliony."
"Za takovou informaci pěkně děkuju," zabručel Lucas. Neúplná data a nejistotu řadil ve svých preferencích na opačnou stranu škály, jejímž ideálním vrcholem byl zákoník a soubor předpisů.
"Podle dostupných dat má inteligentní forma pět cyklů, z nichž jeden je antropomorfní. Člověku podobná forma se ve zdejším jazyce nazývá malidon. Ta přechází do hmyzího stádia kolektivní inteligence zvaného javan. Ve hmyzích rojích, které si zachovávají individuální identitu původního jedince, zřejmě dochází k regeneraci informatických struktur. Forma javan přechází do parazvířecí formy huksik a později do formy fisistil, kdy je inteligence utlumena s důrazem na nekombinatorické formy vědomí. Vodní stádium sundra je už takřka inteligentní a předchází návratové proměně znovu do formy malidon."
"Kdy ten tvor umírá?" zeptal se Lucas svého sidebrainu.

"Nikdy," zněla odpověď. "Smrt je životní projev na planetě Eden III zcela neznámý."
"Nedochází k mimořádným událostem? Úrazům, k nehodám s následky neslučitelnými se životními funkcemi?"
"Datový soubor je v tomto ohledu neúplný. V každém případě lze soudit, že takové události jsou natolik mimořádné, že nehrají systémově žádnou roli."
Lucas se rozesmál.
Bláhový bratr Fardon! Co by si počal na planetě Eden III, i kdyby se sem dostal a naplnil svoji touhu po misijní činnosti! Jaké slovo by tu chtěl hlásat, aby mu naslouchali? Vždyť smrt je osou každého náboženství!

6.
Bože, ty mi budeš umět odpustit, šeptal bratr Fardon, pohroužený do modlitby. Ty, který jsi nechal umučit vlastního syna, aby národ vyvolený mohl být spasen, budeš mít pochopení pro můj čin. Navíc, kapitán Lucas není hodný služebník Boží. Naopak, je to neznaboh plně propadlý racionalistickému bludu. Vinou takových, jako je on, zůstávají nejen celé národy, ale celé planetární rody ve vlivu Temné moci. Sto dvacet kilometrů pod mýma nohama čeká jeden takový rod na spasení. Mezi Temnem a Světlem stojí jediný muž, kapitán Lucas. Jistě souhlasíš, Bože nejvýš dobrotivý, že překážka musí být odstraněna. Je to smítko ve Tvém vševidoucím oku. Bude to pouhý mžik. Smítko zmizí a Tvůj zrak bude opět čistý.
Bratr Fardon opsal znamení kříže na čele a hrudi, potom vstal a přistoupil k přístrojovým blokům. Položil dlaň na senzorovou desku chronokomu. Uprostřed skrínu černého jako hlubina nekonečna se objevil světle modrý bod, který se rychle proměnil v kotouček, pak kotouč a v několika vteřinách rozprostřel svůj blankyt po celé zobrazovací ploše.
Bratr Fardon se spokojeně rozhlédl po pilotní kabině. Všechny doposud mrtvé přístrojové bloky ožily. Plán, tak dlouho ve skrytu chystaný, přešel do poslední fáze.

7.
Kapitán Lucas vystoupil z transportní šachty. Jako obvykle, první nádech vzduchu na cizí planetě v něm vyvolal vnitřní neklid. Srdce mu tlouklo, když se vánek otřel o jeho tvář. Sidebrain ho ujišťoval, že vzduch je bez rizika dýchatelný a že žádné nebezpečné mikroorganismy nebyly zjištěny. Základní živočišná bázeň je však ukryta příliš hluboko v jádře lidské bytosti.
Ocitl se na planině vroubené na západě hradbou vysokých stromů. Slunce před chvilkou zmizelo nad jejich vrcholky a barvilo cáry řídkých mraků lososovou červení. Někde blízko tu musela téct řeka. Lucas cítil ve vzduchu její výpary.
Sidebrain aktivoval průmět na sítnici Lucasova oka. Zelenkavý trojúhelníček mířil svým hrotem vlevo. Otočil hlavu udaným směrem.
"Hláska je vzdálena sto dvacet metrů," oznamoval sidebrain. Lucas otáčel hlavou, dokud se trojúhelníček neproměnil v šesticípou hvězdu. Lucas si vzpomněl, že i to je mystický znak, spolu s křížem a půlměsícem a tuctem dalších znaků a znamení víry. Pousmál se. Jen blázen by se snažil přibít tento panenský svět na kříž!
Vtom spatřil hlásku. V šeru vládnoucím na kraji lesa zářila jako zapomenutá hvězda. Měla aktivní samočisticí povrch, jak si Lucas připomněl. To bylo dobré znamení. Pokud se hláska dovede postarat sama o sebe, její systémy jsou v pořádku a je tedy pilotovi v nouzi plně k disposici.
Brouzdal se trávou, která mu dosahovala do půl lýtek. Měl dojem, že se její stvoly před ním trochu rozestupují, jako by mu chtěly udělat cestu. Trojúhelníkový tvar hlásky už viděl docela zřetelně na tmavě zeleném pozadí lesa. Jak se blížil ke stromům, cítil stále silnější vůni. Připomínala mu tisíceré květy, byly v ní ostré silice - avšak žádná hniloba. Tento svět nezná smrt v žádné formě, uvědomil si Lucas. Snad ani na úrovni mikroorganismů!
Kolem proletělo kompaktní hejno hmyzu. Letělo nejdřív přímo na něho a těsně před ním zahnulo stranou, jako by ho chtělo vylekat. Třeba ho vskutku chtělo zmást, jsou to přece zdejší obyvatelé ve hmyzím stádiu javan, které si zachovává vědomí identity i značnou míru inteligence, včetně schopnosti účelného jednání!
Krásný svět...
Je to dokonce příliš krásné, než aby to mohla být pravda, napadlo ho.
Hláska už stála pouhých deset kroků před ním. Sidebrain pomohl Lucasovu zraku přejít do režimu nočního vidění. Kapitán už pozoroval obdélníkové dveře a senzorovou desku po pravé straně. Byla nastavena na ten nejjednodušší myslitelný kód. Mechanismus se otevřel každé ruce, která byla lidská.
V trávě se něco pohnulo. Lucas se zastavil. Proti němu se vztyčila postava tvora více méně antropoidní fyziologie.
"Je to exemplář malidona," napovídal Lucasovi sidebrain. "Zapínám translační bloky. Můžete hovořit, kapitáne Lucasi. Malidon vám bude rozumět a vy porozumíte jemu."
"Přicházím v míru," řekl Lucas chraplavě. Cítil, jak se mu kůže na levém prsním svalu zapnula, aby vytvořila membránu reproduktoru. Translační obvody okamžitě přeložily jeho slova do řetězce zvuků, které Lucasovi připomněly štěbetání pralesních opiček. "Jsem kapitán Lucas. Já a můj druh jsme se ocitli v nesnázích. Potřebujeme použít hlásku, abychom přivolali pomoc. Ujišťuji tě, že se hodlám okamžitě vzdálit, jakmile se domluvím s přáteli mého rodu."
"Já jsem Chamal," odpověděl Lucasovi malidon. Po Chamalově boku se zvedl druhý tvor stejného druhu. Kolik jich tu je, napadlo Lucase.
"Není důvod k obavám," připomínal mu sidebrain. "Nejsou agresivní. Neznají smrt ani násilí."
"Zdravím tě, Chamale," řekl Lucas. "Prosím, ustup, abych mohl projít k hlásce."
Chamal stál takřka u vchodu do hlásky. Kdyby udělal krok nazad, dotkl by se jí zády.
"Hlídám ji. Je krásná. Hladká. Když ji pohladím, je příjemně chladná do dlaně."
"Ano, je velice krásná," souhlasil Lucas. "Nech mě projít. Nezdržím se uvnitř dlouho. Pak odejdu a budeš ji moci dál hladit."

"Nikdy nikdo nevešel dovnitř."
"Je zavřená pro každého, kdo není mého rodu," vysvětloval Lucas trpělivě.
"To je mi líto," řekl Chamal. "Mohl bych dovnitř s tebou?"
To předpisy nedovolují, uvědomil si Lucas.
"Lituji," řekl. "Něco takového není možné. Dovnitř smím jenom já."
"Miluji hlásku," řekl Chamal. "Když fouká vítr, stojím před ní, aby na ni nedorážel. Takto..." řekl a rozpažil. Byla už skoro tma a v režimu nočního vidění Lucasův zrak vnímal stále širší rozsah spektra. Kapitán zřetelně viděl řasnaté záhyby na tvářích a těle obou malidonů. Podle rozložení teplotních zón kapitán pochopil, že to jsou energetické receptory. Sidebrain mu jeho domněnku potvrdil.
"Když mne nepustíš dovnitř," řekl Lucas, "budu se muset vzdálit a bez pomoci zahynu já i můj druh."
"Nerozumím, i když chápu skoro každé tvoje slovo, Lucasi. Neříkám, že tě nepustím dovnitř. Jenom chci vstoupit s tebou. Nevím, co znamená zahynu."
Neznají smrt, připomněl si Lucas.
"Můžeme nebýt," pokusil se tomu tvorovi vysvětlit smrt.
"Jak můžete nebýt, když jste? Co je, musí být vždycky, a co není, není nikdy," namítal Chamal.
"Tak je to u vás," vysvětloval Lucas trpělivě. "Když se naplní tvůj čas, proměníš se v roj javan. Pak z tebe bude huksik, fisistil a sundra."
"Co bude z tebe, až se naplní tvůj čas?" chtěl vědět Chamal.
"Mrtvola."
"Mrtvola," opakoval Chamal spokojeně. Slovo neznámého jazyka vyslovoval neobratně, skřehotavým hrdelním tónem, takže to znělo jako "marrtvoolaa", s přízvukem na každé prodloužené samohlásce. Chamala těšilo vyslovovat neznámé slovo, opakoval si je znovu a znovu a ozvěna mu při tom pomáhala.
Na Lucase padla tíseň a rozhodně to nebylo tím, že by snad byl bázlivý.
"To stačí, Chamale," ozval se druhý malidon, který až dosud mlčel. "Já se jmenuji Noroel a jsem Chamalův přítel a ochránce."
"Ochránce?" podivil se Lucas. "Myslel jsem, že neznáte nebezpečí."
"Nebezpečí... zvláštní... zřídka užívané slovo. Pochopil jsem, o čem hovoříš, Lucasi. Jsi stejného rodu jako stavitelé hlásky. Lidé."
"Správně," souhlasil Lucas.
"Už tehdy jsme s lidmi vedli hovory na téma smrt... mrtvol... nebezpečí. My jsme pochopili, vy jste pochopili. Nás čeká proměna za proměnou, kdežto vás jen jedna. Proměna v mrtvolu. Proměna bez návratu."
"Moc hezky to říkáš, Noroeli," poznamenal Lucas suše.
"Hezky, nebo pravdivě?"
"Tak i tak," krčil kapitán rameny.
"Chamal nedovede chápat tolik jako ostatní. Jeho myšlení je prosté, jako myšlení sundry. Musíš k němu být vlídný a shovívavý," řekl Noroel.
"To jsem," řekl Lucas. Je to smolná akce, napadlo ho. Sestoupím na zapovězenou planetu a první, na koho narazím, je idiot. "Pokud mě Chamal do hlásky nepustí, odejdu."
"Ačkoli to bude znamenat tvoji smrt?"
I Noroel směšně vyslovoval lidská slova, v jeho jazyce neexistující. Chamal, který byl mdlého ducha, jak Lucas správně porozuměl, se zaradoval a do tmy dchnoucího lesa krákoral své "smrrt, smrrt, smrrt..."
"Ano. Podle předpisu se musím za každou cenu vyhnout sporu s vámi. I za cenu vlastní smrti. Proměny bez návratu," dodal na vysvětlenou.
"Předpis? To musí být něco zvláštního... ten předpis..."
Noroel zakrákoral další slovo neexistující v jeho jazyce.
Zní skoro jako smrt. Předpis... smrt... rachotivá hláska uprostřed, sykavka připomínající jedovaté zuby chřestýše. Jsou to chřestýši slova. Noroel pocítil cosi jako lítost k cizinci, kterého čeká proměna bez návratu a je řízen zvláštní mocí zvanou předpis.
Vlídně obejmul Chamala kolem ramen. Lucasovi se zdálo, že na Chamala doléhá zima. Viděl, že tento malidon chladne rychleji než jeho druh a napadlo ho, že je starší. Bližší proměně... s návratem.
Bože, proč jsi to zařídil tak, že oni nemusí umírat, kdežto my ano? napadlo Lucase.
A vrátil se v duchu k onomu okamžiku, kdy si uvědomil pošetilost bratra Fardona. Formuloval to v té chvíli správně. Osou víry je smrt. Kdyby nebylo pomyšlení na smrt, na nebytí, neměl by důvod,proč se obracet na Boha! Pokud mohl sám sebe posuzovat rozumem, nebyla v něm víra, a přece byla uvnitř jeho samotného někde přítomna, pravděpodobně v té skryté komůrce, v níž se schovává nepoznávaná bázeň před neexistencí!
"Pustíme dovnitř cizince, Chamale," řekl Noroel vlídně.
"Nechce mne vzít dovnitř," řekl Chamal žalostně.
"Má k tomu svůj důvod. Jenom on může vejít. Poroučí mu to předpis."
"Přřeedpiss?" zachrčel a zasyčel Chamal.
"Právě tak."
"Já neznám žádný přřeedpiss a ssmrrt..."
"Pokus se pochopit... Vím, jak je to pro tebe těžké. Předpis poroučí, že dovnitř smí vejít jen on."
"Co když si předpis nepřeje, aby vešel ani on?" nechtěl se vzdát Chamal.
"Kdyby předpis nechtěl, aby Lucas vešel, nepustil by ho," řekl Noroel. "Seď tiše a budeme ho pozorovat. Uvidíme, jak

se předpis zachová."
"Děkuji ti, Noroeli," řekl Lucas vlídně. "Správně to říkáš. Předpis je mocný. Je... všemocný. Všichni ho musíme poslouchat, chápeš? Teď ustup, Chamale... prosím. Uvidíš, že je předpis ke mně vlídný. Neublíží mi."
Chamal tedy svěsil hlavu a spolu s Noroelem ustoupil stranou. Vymanil se z jeho objetí. Noroel se na svého druha úkosem díval. Litoval, že je už skoro tma. Za denního světla bylo na jeho prostomyslné tváři zřetelné vše, co se mu odehrává v mysli. Teď mohl vnímat jen obrys jeho postavy. Chamal stál trochu nahrbený, hlavu nachýlenou vpřed. Noroel věděl, že je to známka úporného přemýšlení. Malidon zralý k přerodu napínal omezené schopnosti své inteligence až na samu mez, aby pochopil, co mu cizinec jménem Lucas řekl. Není volný, jako jsou malidoni. Dělá jen to, co mu dovoluje předpis. Má zřejmě velkou moc ten předpis, ať je to cokoli.
"Chamal nebude dělat potíže, kapitáne Lucasi," řekl Noroel. "Pochopil, že předpis dovoluje vejít jen tobě."
Chamal promluvil.
"Co když předpis nechce vůbec nikoho?"
On tu hlásku miluje, uvědomil si Lucas. A jako každý milenec žárlí. Přišlo mu to komické. Přistoupil ke dveřím a položil na senzorovou desku dlaň.
Dlaň na desce...
Bezpočtukrát se to stalo od chvíle, kdy lidé postavili hlásku na okraj lesa. Jen Chamal pohladil desku jistě tisíckrát. Jenže tentokrát to byla jiná dlaň.
Patřila člověku, dveře se otevřely a člověk vešel dovnitř.
"Vidíš, Chamale? Předpis má kapitána Lucase rád," řekl Noroel.

8.
O sto dvacet kilometrů výše, v pilotní kabině Orionu, se bratr Fardon soustředěně skláněl nad skrínem. Zdar jeho dlouholetých snah teď závisel na funkci zařízení, které osobně tajně nainstaloval do útrob katamaranu a jež nikdy neměl příležitost v plném rozsahu prověřit.
Modifikované receptory měly zachytit vysílání z hlásky, absorbovat je a nedovolit jim, aby pokračovala do vyšších úrovní prostorových vrstev a pak do anténního systému Báze.
Na skrínu rozkvetly obrazce, jež Fardon znal jen ze simulací. Znamenaly, že kapitán Lucas začal vysílat a že receptory jeho vysílání zachytily. Jenže... zachytily je všechna? A v plném rozsahu? Nebo propustily nějakou část?
To je v rukou Všemohoucího, pomyslil si bratr Fardon odevzdaně. Pro zdar mise jsem udělal vše, co bylo v mých silách. Koneckonců, je to v Jeho, tedy Božím zájmu, aby se mise zdařila!
Vzápětí se nahrbil, protože si uvědomil, jak rouhačská myšlenka se bleskla pod jeho černými kučeravými vlasy připomínajícími bouřkové mračno.
"Báze centrum, otto urban urban Orion, kapitán Lucas. Navazuji spojení v nejvyšší nouzi, opakuji, v nejvyšší nouzi. Báze centrum, otto urban urban Orion, kapitán Lucas..." uslyšel Fardon. Pokud zařízení, které nastražil, funguje správně, slyší hlášení jen on. Na Bázi nedoletí.
Lucas se ohlásil přesně podle předpisů, napadlo bratra Fardona. Není tak docela nevěřící. I on má svoji nejvyšší autoritu. Předpis.
Na chvilku se ho zmocnila pochybnost. Chystal se kapitána Lucase zavraždit a jenom vědomí, že zabije bezvěrče, uklidňovalo rozbouřenou hladinu jeho svědomí. Ale ne, vykřikl v nitru jeho duše strážce svědomí. Nelze klást autoritu souboru předpisů a zákonů stvořených člověkem na roven samotnému Stvořiteli! A pokud si kapitán Lucas počíná tak, že vzbuzuje rouhačské myšlenky v mysli služebníků Božích, zaslouží si dvojnásobnou smrt.
"Bůh ti buď milostiv, kapitáne Lucasi," řekl bratr Fardon do mikrofonu a zapnul obvod vizuálního spojení.
Na obrazovce se objevila Lucasova užaslá tvář.
"Fardone..." vydechl kapitán. Bylo na něm vidět, že přemýšlí. Pak stiskl rty.
Pochopil.
"Musí to být," řekl bratr Fardon a vztáhl ruku, aby aktivoval poslední systém. Zbraně. Stále ještě váhal. Dej mi vnuknutí, Spasiteli. Dej mi pokyn... Naznač, abych ho zabil. Jinak... jinak to nedokážu.
Lucas se mu díval z obrazovky do očí. Věděl, o čem Fardon přemýšlí.
"Nikdy se vám to nepodaří, Fardone! Tady... neznají smrt. Nikdy nepřijmou vaše náboženství! Nikdy nepochopí vašeho Boha!"
"Cože?" vykřikl Fardon. Tak tohle bylo jasné znamení, jasná výzva! Příval hněvu smetl pochyby, jako přílivová vlna odnese peříčko, jež na pláži utrousil racek. "Vyslovujete smrt a jméno Boží jedním dechem? Bůh je život, vy Antikriste!" zvolal. To už kódové slovo Armagedon šarlatově zaplálo na skrínu a aktivační signál se snášel k anténnímu systému hlásky jako posel zmaru.

9.
"S kým to hovoří?" ptal se Chamal Noroela. "S předpisem?"
"Nevím," odpověděl Noroel. Nerozuměl slovům linoucím se z otevřených dveří hlásky. Vnímal jen tóny, které mu připadaly znepokojivé.
"Mluví s ním předpis. S kým jiným může mluvit?"
"Možná."
"Předpis si nepřeje, aby ho vyrušoval. Předpis si přeje být sám," řekl Chamal vzrušeně.
"Jsi pošetilý, Chamale," řekl Noroel poněkud nevlídně. Uvědomil si, že i Chamal vycítil neklid v tónu cizincova hlasu.
"Předpis..."

Nedořekl.
Z emitoru samoobranného systému hlásky vyrazil svazek paprsků a zasáhl kapitána Lucase do hrudi.
Lucas vykřikl, popadl se za prsa a pozpátku se vypotácel otevřenými dveřmi hlásky ven. V záři vnitřního osvětlení Noroel s Chamalem pozorovali změny na jeho tváři. Cizinec na ně naposledy upřel oči, doširoka otevřel ústa, takže mu na tvářích vyvstaly hluboké záhyby připomínající laločnaté výběžky, jaké měli na obličejích oni sami. Neprožívali nic, co by se dalo označit za strach. Tento psychický stav je vyhrazen bytostem, jež znají nebezpečí a smrt. Byl to spíš údiv, který se proměnil v úžas, když jim Lucas padl na záda k nohám, několikrát sebou zaškubal a znehybněl. Noroel k němu přiklekl a položil mu ruku na hruď. Byla nepříjemně horká. Zatápal prsty a nahmatal v cizincově hrudi otvor dost velký, aby se do něho vešla pěst. Jeho okraje byly tvrdé, až ostré. Když Noroel z otvoru ruku vytáhl, ve světle vycházejícím z hlásky viděl, že je pokryta černým prachem.
"Noroeli..." zašeptal Chamal. Noroel se po něm ohlédl. "To udělal předpis. Neříkal jsem ti to? Předpis si nepřeje, aby kdokoli vešel! Cizinec lhal. Nikdo nesmí dovnitř! Tak to chce předpis!"
"Předpis... Kdo je to předpis?" zeptal se Noroel nervózně.
"On..." zašeptal Chamal. Noroel se po něm ohlédl a viděl, že Chamal ukazuje někam vzhůru. Zvedl hlavu.
Přímo nad nimi se zrodila nová hvězda. Zprvu byla velká jako květ beluzie, avšak během několika vteřin se nafoukla do velikosti podivně bledého slunce. Mýtinu zalilo sinalé světlo. Oba malidoni netušili, že sto dvacet kilometrů nad jejich hlavami hoří katamaran Orion OUU 12, plavidlo Šesté hvězdné flotily. Upřeně se dívali vzhůru na podivný nebeský jev. Zaujal je natolik, že neslyšeli, co se děje za jejich zády.

10.
Bratr Fardon měl vše vypočítané na vteřinu přesně. Zabil Lucase, nastoupil do transportní šachty a když byl na půl cestě k planetě, destrukční zařízení proměnilo Orion v záření.
O dalších deset vteřin později dospěl bratr Fardon na povrch zapovězené planety.
Transportní tunel se materializoval na pouhých deset vteřin. Vypadal jako průsvitná, blankytně modrá trubice, spojující voňavou travnatou plochu pláně s hvězdným nebem korunovaným novou, rychle vyhasínající hvězdou. Neunikl pozornosti malidonů, kteří opustili úkryty v kožnatých stromech a s křikem přibíhali z několika stran, následováni hravými huksiky.
Modrá záře nebeského sloupu brzy vytěkala do tmy. Malidoni se zastavili a vyměňovali si názory na to, co se to v tiché noci tak náhle zjevilo, když bledé slunce nadobro vyhaslo a ve stejnou chvíli se na pláni rozsvítilo světlo.
V jeho záři spatřili dalšího cizince, postavou i vzezřením podobného kapitánovi Lucasovi i těm, kteří před mnoha proměnami postavili na kraji lesa divnou lesklou věc a vzdálili se do neznáma, odkud přišli. Byl však jinak oblečený než kapitán Lucas. Měl na sobě šedou řízu podobnou oděvu, jaký nosili i oni. Ve vztyčené paži třímal podlouhlý předmět podobný nepřirozeně rovné větvi, z jehož konce tryskalo světlo. Druhou rukou si na rameni přidržoval rozměrný vak.
"Přicházím ve jménu Boha Všemohoucího, nevidomí bratři, abych přinesl světlo do vašich životů!" zvolal cizinec.
Noroel si uvědomil, že slova vycházejí z cizincových úst, nikoli z hrudi, jak to slyšel od kapitána Lucase. "Mé jméno je bratr Fardon a jsem zde proto, abych vám sdělil, co je to Bůh!"
"Bůh?" opakoval Chamal šeptem. "Co to může být? Něco jako předpis?"

11.
Velící důstojníci od dob Hannibalových nemají rádi ztráty na lidech a materiálu a admirál Sandra Valeski nebyla v tomto ohledu výjimkou. I ona měla své nadřízené, kteří též neměli v oblibě mimořádné události a nadto cítila v tomto případě víc než obvyklou odpovědnost. Nastražila tomu darebákovi Fardonovi past a jak se zdálo, spadla do ní ona sama. A co horšího, přišla o jednu z lodí flotily a navíc o tak vynikajícího důstojníka, jakým byl kapitán Lucas.
"Dámy a pánové," oslovila důstojnický sbor při denním hlášení, "pověřuji korvetního kapitána Slackoviče sestavením vyšetřovací skupiny s veškerými pravomocemi. Stupeň informatické priority sedm. První výsledky šetření očekávám do dvanácti hodin."
S kapitánem Slackovičem se znovu setkala už po pěti hodinách.
"Prohlídka Fardonovy cely nepřinesla nic překvapujícího. Běžné pracoviště duchovní osoby, nic víc. Jezuita. Skutečně věřil, že se do něho vtělil Ignác z Loyoly," hlásil Slackovič.
"Fanatik?"
"Kdo? Fardon nebo Ignác z Loyoly?"
"Oba."
"Jeden i druhý," řekl Slackovič s pokrčením ramen.
"Co víte o Orionu?" zeptala se. "Co se s ním stalo?"
"Nic. Ani stopa. Museli se vynořit mimo obvyklé časoprostorové koridory."
"Jistě přistáli na nějaké zapovězené planetě," poznamenala admirál Valeski.
"Prověřili jste všechny hlásky?"
"Ano, admirále," řekl kapitán. "Nic zvláštního. Jenom se zdá..."
"Co?"
"Maličkost. Spíš technická podrobnost."
"Jaká?" chtěla vědět admirál Valeski.
"Nedovřené dveře hlásky na Edenu III."
Kapitán Slackovič nezúčastněně hleděl na tvář velícího admirála. Valeski mlčela.
"Kontrolní tým?" nadhodil kapitán. "Mohli bychom tam poslat..."

"Zbláznil jste se?" utrhla se na něho. "Copak neznáte předpisy?"
"Domníval jsem se, že moje skupina má všechny pravomoci."
"V rámci předpisů, kapitáne!"
"Aha," řekl suše. V kratičkém slově dokázal vyjádřit vše, co si o zákonech a předpisech myslel. "Informatická priorita sedm ale platí."
"Ovšem," řekla admirál Valeski. I ona se držela předpisů. Prioritu sedm jí předpisy dovolovaly. Doufala, že kapitán Slackovič priority sedm využije a najde kličku, jak se předivem zákonných ustanovení prosmeknout. Eden III, tam by mohl bratr Fardon být, uvažovala. Nejspíš zavraždil kapitána Lucase a zničil Orion... Ovšem, jinak to nemohlo být. Lucas by nepřipustil nic nezákonného, dokud by stál pevně na nohou, a Orion by pro Fardona znamenal ustavičnou hrozbu. Musel zabíjet a ničit, aby mohl hlásat slovo míru. Přesně podle návodu svého učitele svatého Ignáce, který objevil zásadu, že účel světí prostředky.

12.
Nikdy v životě nebyl bratr Fardon tak šťasten jako v prvních hodinách své mise na Edenu III.
Zajisté že měl v hrudi malou dušičku, když s elektrickou pochodní v jedné ruce a tlustým svazkem Písma svatého v druhé kráčel k hlásce, u níž viděl mrtvé tělo kapitána Lucase a opodál dvě temné postavy obyvatel tohoto světa. Jsou prý inteligentní a mírumilovní. Budou si Lucasovu smrt spojovat s jeho osobou? To nebylo pravděpodobné. Hrozná podívaná je však mohla vyvést z míry natolik, že by je přivedla až k agresivitě.
Nic neblahého se však nestalo.
Jedna z postav mu šla vstříc.
"Jsi člověk," řekla, když rozeznala jeho rysy. "Jak to, že mluvíš naším jazykem?"
Poslední dva roky bratr Fardon strávil učením jejich jazyka, jehož tajemství získal pokoutními cestami z databanky Báze. Stejně by si jistě počínal i jeho učitel, svatý Ignác, který dbal na vzdělání nad cokoli jiného.
"Osvítil mě Bůh," řekl bratr Fardon, v laskavém všeobjímajícím gestu roztahuje ruce. "I vy budete osvíceni. Ve vašich duších je velká temnota," dodal, nespouštěje zrak z nehybné postavy kapitána Lucase. A já ji rozptýlím, dodal pro sebe.
Nikdy se vám to nepodaří, Fardone, připomněl si poslední Lucasova slova. Tady neznají smrt. Nepřijmou vaše náboženství! Nepochopí vašeho Boha! Teď smrt poznali, Lucasi, rozmlouval Fardon v hloubi duše s mrtvým. Mohli si ji osahat.
V záři pochodně si všiml černého prachu na pravé ruce cizího tvora, který se zřejmě ujal role mluvčího kmene. Stejný prach vroubil díru v Lucasově hrudi.
Na zemi by už na ránu sedaly mouchy, uvědomil si. Tady tomu tak není.
Smrt je tu zbrusu čerstvá novinka a nejsou na ni připraveni.
A smrt jsem sem přivedl já.

13.
"Situace je vážná," řekl kapitán Slackovič , když mu admirál Valeski při pravidelné poradě udělila slovo. "Detekční sondy zachytily v nízkých úrovních časoprostoru energetické ozvuky exploze Orionu. S osmasedmdesátiprocentní pravděpodobností šlo o sabotáž. Prověřování pokračuje a procento roste."
Admirál Valeski nepatrně přikývla.
"Fardon."
"Nepochybně," řekl kapitán. Seděli v okrouhlé konferenční síni v hlavní věži Báze. Admirál se třemi pobočníky a kapitánův tým odborníků. Se zdí se na hleděly portréty všech admirálů, kteří kdy veleli Šesté. Kapitánovi se zdálo, že se na něho dívají vyčítavě.
"Po jedné linii běží vyšetřování, které má prověřit, jak se Fardonovi podařilo připravit tak důmyslnou sabotáž. Zdá se, že na realizaci svého plánu pracoval od chvíle, kdy ho eskorta přivedla z Monimperu a Rada ochrany mu sebrala všechna profesní oprávnění."
Admirál Valeski zvedla oči k portrétu svého předchůdce, admirála Mosangy. To on se účastnil řízení, které rozhodovalo o dalším Fardonově osudu. Snad to byl právě jeho nápad, že z něho udělali kaplana.
"Nás musí zajímat, co uděláme v nejbližších dnech a hodinách," řekla stroze. "Věřím, že i další linie vaší činnosti jsou úspěšné, kapitáne."
Jistě, že bude nutno prověřit, jak k mimořádné události došlo, aby bylo možno udělat opatření, jež by vylučovala opakování podobného případu. Jenže Fardon je na povrchu zapovězené planety Eden III a každou minutou narůstá vážnost jeho přestupku proti předpisům.
Kapitán Slackovič se obrátil na drobného světlovlasého muže, který mu seděl po levici.
"Prosím, pane Mayere," vybídl ho.
"Vycházím z faktu, že naše informatická priorita má číslo sedm," řekl Mayer po nervózním odkašlání. "Podařilo se navázat spojení s hláskou. Víme teď prakticky vše, co se stalo od okamžiku, kdy Orion zaparkoval nad Edenem III. Kapitán Lucas postupoval přesně podle předpisů. Komunikační zařízení Orionu měl ochromené. Zvážil všechny možnosti a po vyhodnocení situace osobně sestoupil k hlásce. Za žádnou cenu nechtěl připustit, aby se závadová osoba dostala do kontaktu s obyvateli planety. Jakmile se ocitl dole a otevřel dveře hlásky, Fardon aktivoval zbraňové systémy hlásky a zabil ho. Potom sestoupil sám a Orion zničil."
Ten parchant Fardon... uvažovala admirál Valeski. Jistě byl připraven na obě eventuality. Kdyby se chudák Lucas rozhodl jinak a dovolil mu sestup, zlikvidoval by Orion i s kapitánem na palubě tak jako tak.

"Zbraňové systémy hlásky jsou tedy stále ještě aktivní," řekla admirál Valeski.
"Ano, admirále," řekl Mayer bezbarvým hlasem. "Mohou zasáhnout živý cíl v okruhu pěti set metrů. Cíleně," dodal po kratičké odmlce.
Admirál se zadívala na Slackoviče. S klidem její pohled opětoval. V místnosti bylo ticho rušené jen tichým šelestem starobylých mechanických hodin, které stály na vyřezávané skříni ukrývající datové bloky.
Slackovič má Fardona na mušce. Může ho kdykoli zabít, jakmile by dostal prioritu osm.
Na planetě, jejíž biosystém nezná princip smrti, by v krátkém čase podruhé zemřela inteligentní bytost, přímo před očima domorodců! Jaké důsledky by to mělo pro jejich další psychosociální vývoj?
"Likvidace Fardona je technicky možná za jednoho základního předpokladu, admirále," řekl kapitán Slackovič. "Zvýšení priority na stupeň osm."
Zbytečně mi připomínáte, že odpovědnost leží na mně, pomyslela si admirál Valeski rozmrzele. Sedmý stupeň znamená napojení. Osmý stupeň umožní aktivní činnost všech agregátů hlásky. Tedy i zbraní.
"Fyzickou likvidaci berme jako poslední možnost. Dávám přednost zadržení a odsunu živého Fardona," řekla admirál Valeski.
"To znamená cestu k zapovězené planetě," řekl Slackovič.
Admirálovi se zazdálo, že hodiny po těch slovech začaly na chvilku tikat trochu hlasitěji. Jako by se smály.
"Kapitáne Slackoviči," řekla admirál Valeski stroze. "Vezmete si družstvo výsadkářů a přesunete se na parkovací dráhu nad Eden III."
"A stupeň?" nadhodil kapitán Slackovič. Mimoděk se podíval na Mayera, pak znovu na admirála a na tváři se mu objevilo cosi jako úsměv.
Admirál Valeski se zamračila.
"Neřekla jsem, že je z Fardona lovná zvěř. Stupeň sedm zůstává, protože vám umožňuje s ním promluvit, rozumíte? Výslovně zapovídám užití zbraní. Nesmíte Fardona zabít. Pochopil jste to? Opakujte."
Oči admirálů na portrétech se upíraly na kapitána Slackoviče, když říkal:
"Nejsem oprávněn užít proti Fardonovi zbraní hlásky. Budu připraven s výsadkářskou skupinou na parkovací dráze. Pokusím se hlasovým vstupem přimět Fardona, aby se vzdal a nechal se bez odporu přepravit z povrchu planety na náš člun."

14.
"V jednoho Boha věřit budeš," řekl Noroel. "Proč ne?" Přívětivé slunce zlatilo voňavou travnatou pláň. Kolem Fardona sedělo na patnáct malidonů, někteří přicházeli a jiní, když je hovor omrzel, se zvedali a odcházeli k řece nebo do stínu kožnatých stromů. Vzduchem kroužili létající tvorové, veselé chlupaté bytůstky s širokými blanitými křídly, a s nimi dováděly roje javan. Občas některý z nich usedl poblíž Fardona a prohlížel si ho tmavýma šibalskýma očima. Vydávali ze sebe hluboké houkavé zvuky a malidoni jim odpovídali. Brzy pochopil, že mezi oběma druhy existuje jakási primitivní komunikace.
Už nazítří po svém příchodu na Eden III se Fardon pohodlně usadil. Připravil se dobře na pobyt. Všechny informace získané výpravou poručíka Forda mu přišly vhod.
Věděl, že se tu nebude moci živit rostlinnou, natož pak živočišnou potravou. Ve vazbě své bible ukrýval semena proteinových rostlin, pečlivě uzpůsobená složení zdejší půdy. Implantované výživné kapsle mu vystačí na týden. To už bude mít první sklizeň, která mu poskytne potravu a zbyde dost pro další setbu. A okamžitě začal s misijní činností. I jeho slova, jak mu to připadalo, okamžitě padala na žírnou půdu.
"Bůh je nejvyšší bytost. Všemocná a vševědoucí, jakož i všudy přítomná. To on stvořil vás a mne, stvořil tuto planetu i slunce nad našimi hlavami, jeho dílem jsou hvězdy prozařující temnotu oblohy."
"Ano, ano," přikyvovali malidoni. "Už to víme. Říkal jsi nám to."
Radostné štěstí prvního dne misijního poslání bylo rušeno zprvu nepatrnými mráčky, ani ne tak obav, jako spíš překvapení. Když se sem chystal, čekal, že tak vysoce inteligentní bytosti, jakými malidoni bezesporu byli, budou mít aspoň primitivní náboženství. Kniha duchovních cvičení Ignáce z Loyoly ho připravila na ideový souboj s kouzelníkem kmene. Domníval se dokonce, že jím je Noroel, který od první chvíle působil jako mluvčí a zprostředkovatel kontaktu. Byl připraven utkat se s modlami, které tu najde, chtěl rozptylovat pověry, podlamovat autoritu barbarských božstev. Na nic podobného nenarazil. Žádný šaman, žádný kouzelník, žádné modly, žádné posvátné kameny, stromy, studánky. Jakousi výjimku tvořil onen slabomyslný Chamal, který se rozmluv neúčastnil. Vysedával u otevřeného vchodu hlásky a choval se k ní jako milenec k milence nebo jako kněz k chrámu, což bylo v jistém smyslu totéž.
Dny plynuly. A jak tekl čas, Fardon byl čím dál více rozmrzelý.
Zpočátku šlo všechno dobře, ba skvěle. Víru v jednoho Boha, vševědoucího a všemohoucího, malidoni přijali radostně a přirozeně. V tomto ohledu nenarazil Fardon na žádné překážky. Souhlasili i s tím, aby přistoupili k řece a nechali se pokřtít.
"Křtím tě ve jménu Otce a Syna a Ducha svatého, amen," opakoval Fardon se srdcem radostně rozbouřeným. V nitru pěl "aleluja" a velebil chvilku osvíceného rozhodnutí, která ho kdysi, před mnoha lety, přivedla na tuto dráhu. I mystérium Nejsvětější trojice byli malidoni schopni jakžtakž přijmout a pochopit. Oni sami cítili jednotu v mnohosti k ostatním formám své existence, k hmyzím javanům, k huksikům, sundrám i fisistilům. Proč by jim mělo připadat divné, že nejvyšší bytost je o třech podstatách, přičemž trojice je jedna, její osoby jsou skutečně odlišné a jsou ve vzájemném vztahu. Na tomto mystériu misionáři obvykle troskotali, kdežto na Edenu III. ho obyvatelé přijali jako cosi tak obyčejného, až to bratra Fardona trochu uráželo.
Na úskalí však narazil při výkladu čehosi tak elementárního, jako je Desatero.

Proti prvnímu přikázání neměli námitek, v jednoho Boha byli ochotni věřit, a proti mysli jim nebylo ani přikázání druhé, že nemají brát jména Božího nadarmo. Divné jim bylo až přikázání třetí o dnu svátečním, ale i tady pomohla výřečnost bratra Fardona.
Pak nastala podle jeho názoru katastrofa.
"Cti otce svého a matku svou," předříkával jim.
"Chápu, že otec a matka jsou bytosti, ze kterých jsi povstal," chtěl pochopit Noroel.
"Velmi správně," souhlasil Fardon.
"Já jsem povstal ze sundry. Byla to sundra Noroel. Před ní byl fisistil Noroel a jemu předcházel huksik Noroel a před ním byl roj javan Noroel a před ním zase malidon Noroel. Vždycky jsem to byl já. Proč mám ctít sundru Noroela, která už není a zase bude?"
Tady byla vyřídilka bratra Fardona vystavena obtížné zkoušce. Zato při výkladu dalších přikázání zcela uvázla na písku. Fardon nedovedl malidonům vysvětlit, co znamená Nezabiješ a už vůbec nevysvětlil přikázání šesté Nesesmilníš bytostem, které neznaly pohlaví. Když vykládal o přikázáních dalších, sedmém, velícím Nepokradeš, a osmém, zapovídajícím křivé svědectví, shledal, že ho poslouchá jen Noroel, a dokonce i on jen ze zdvořilého zájmu. Přikázání deváté Nepožádáš manželky bližního svého raději přeskočil a doufal, že mu to Všemohoucí a Všechápající odpustí. Zastavil se až u desátého a nechal si od Noroela slíbit, že nepožádá statku bližního svého. To už si připadal hloupější než Chamal. Noroel ani žádný jiný malidon neznali pojem vlastnictví. Nepatřilo jim nic než řízy, jimiž regulovali energetické vstupy do vlastního organismu, řečeno technickou hantýrkou.
Nejhorší na tom bylo, že Noroel a ostatní žáci nepřestávali být vlídní, ochotně mu naslouchali a dokonce se i učili zpaměti slova, jež pro ně nic neznamenala.
"Nikdy se vám to nepodaří, Fardone! Tady... neznají smrt. Nikdy nepřijmou vaše náboženství! Nikdy nepochopí vašeho Boha!"
Znovu a znovu si připomínal Lucasova poslední slova a bylo mu čím dál hůř.
Navíc, Lucasova mrtvola zůstala přibližně na tom místě, kde ji zastihla záhuba. Planeta neznající smrt neznala ovšem ani rozklad, takže mrtvola pouze vyschla v mírném teplém vánku a během krátké doby se začala podobat mumii.
Slabomyslný Chamal ji odtáhl poněkud stranou a z důvodů zřejmě estetických ji opřel o kmen nejbližšího stromu. Aby neupadla, připoutal ji tenkými liánami.
Tam stál mrtvý kapitán, hleděl nevidoucíma očima na pláň, konkrétně na Fardona, jak se nešťastnému kaplanovi zdálo, a jeho sesychající se obličej stále jasněji obnažoval zuby do strašného úsměvu, v němž vynikají právě mrtvoly.
Tak plynuly dny, jeden horší předcházejícího.
Hlouček učedníků se povážlivě tenčil a nakonec Fardonovu učení naslouchal už jen Noroel a tu a tam tři, čtyři další malidoni, kolem nichž se batolily čvachtající sundry, mokrými kožíšky připomínající pozemské bobry.
Toho dne se slunce znovu rozhodlo zapadnout a šero doléhalo i na Fardonovu duši. Měl pocit, že prohrál a Lucas, ta šklebivá bestie, nad ním na celé čáře zvítězil.
Bez zájmu, zcela mechanicky právě vykládal o očekávání Spasitele a jeho Ducha, když vtom mu někdo položil ruku na rameno. Vylekaně se otočil.
Za ním stál jeden z batolivých fisistilů, slunek o velikosti většího psa, s hrotitýma ušima podobnýma slechům pozemských zajíců a dvojitým chobotem. Kolem hlavy mu kroužily dva roje javan a rozpustile se pronásledovaly.
"Neobtěžuj, Salgaro," pokáral ho Noroel vlídně. "Vedeme tu vážné řeči. Pokračuj, Fardone. Pořád ještě nedovedu pochopit, co je to zmrtvýchvstání."
Fisistil však nesnímal jeden z chobotů z Fardonova ramene a druhým ukazoval dozadu k lesu. Z růžové tlamky mu vycházelo štěbetání, směšně teninké.
"Co říká?" zeptal se Fardon. Debata ho už unavovala a byl vcelku rád, že ho fisistil Salgara vyrušil.
"Z hlásky u lesa někdo promlouvá," přeložil mu Noroel fisistilovo poselství. Fardon se vylekaně ohlédl. Nad vrcholky travin viděl třpyt vrcholu hlásky. Vybavil si pohled na Lucasovu vysušenou mrtvolu. "Nejspíš je to někdo tvého rodu, Fardone."

15.
Slackovič s pětičlenným výsadkářským týmem se přesunul k Edenu III po několikadenní přípravě na palubě servisního katamaranu Baluga. Od admirála ho teď dělily vesmírné propasti jednoho galaktického ramene. Informaticky vzato byl své nadřízené stejně blízko, jako když s ní seděl v konferenční blízkosti a naslouchal ševelu mechanických hodin.
Výsadkáři, tři ženy a dva muži, se netajili svými názory na celou věc.
"Vlítnem tam, hajzla chytíme a odvedeme. Tam dole se nic zlýho nestane. Pár těch malidonů bude šokovanejch. Jenže jakej vliv to bude mít na biosystém celý planety? Žádnej. Nemaj přece média, kurva!" vyslovil mínění celé skupiny seržant Trang.
Slackovič s ním v duchu do jisté míry souhlasil. Také si myslel, že okolkování nemá žádný smysl. Potíž byla v tom, že velení Šesté flotily, admirál Valeski i on sám, pod dozorem médií jsou, a taky pod dohledem civilních i vojenských byrokratů, a třebaže by jedna malá mimořádka nezpůsobila změnu rotace Edenu III, vyvolala by nepříjemnou bouři v pavouci síti intrik a pletich, roztažené po celé Galaxii. Tady na Edenu III by se určitě nestalo nic hrozného, v tom má Trang pravdu. Ale... tam doma ano. Všichni by dostali puntík do záznamů. Snížené služné, krácená dovolená. Pro Tranga by se vidina postupu na důstojnické místo zatetelila jako fata morgana před písečnou bouří. A z něho by nejspíš udělali poskoka někde u informystiků. Rozvědka? Ta je jen pro spolehlivé lidi.
"Já vím, já vím," vzdychl. "Jenže my uděláme - co?"
"Splníme rozkazy. Držet hubu a krok."

"Na tom stojí každá armáda od dob Hannibala, Trangu," přikývl Slackovič. "Musíme ctít předpisy."
Přesun k zapovězené planetě však přece jen přinesl výhody.
Značně se zvýšila citlivost příjmu. Sedmá priorita jim teď umožnila dálkově přeskupit některé agregáty uvnitř hlásky, takže viděli ven v úhlu dvou set třiceti stupňů.
"Můj ty bože," zašeptal Trang, když poprvé dostali zlepšený obraz na skříň.
Spatřili totiž Lucasovu mrtvolu. Kapitán měl už propadlé tváře a vyceněné zuby. Chumáče vlasů mu padaly do čela, které vypadalo jako potažené pergamenem. A v hrudi mu vězela Černá díra.
"Ten hajzl," syčel Trang. "On kapitána fakt zabil!"
"Jak to, že je z něho mumie," zajímala se věcně jedna vojanda.
"Tady se neumírá," řekl Slackovič nelogicky.
"Kapitán na to nevypadá."
"Smrt, to je tady import, že jo, kapitáne?" šklíbil se Trang.
"Přesně tak. Je to naše mrtvola, Goldblattová! My jsme jim ji tam vyrobili."
"Fardon to udělal," opravila ho vojanda. "Ne my."
"Nemají tam žádné šelmy, žádný hmyz, žádné bakterie. Mrtvý Lucas tam bude třeba tisíc let... jako mumie zahrabaná v egyptském písku."
"Kdo ho přivázal ke stromu? Fardon?"
"Nejspíš tahle gorila," řekla Goldblattová. Ukázala na schoulenou postavu malidona, dřepícího před dveřmi hlásky.
"Kde je ten dobytek?" zajímal se seržant Trang.
Brzy se jim podařilo Fardona najít. Okem kamery ho viděli docela zřetelně, rozmlouvajícího, obklopeného davem domorodců.
"Plní jim budku svejma kecama," charakterizovala podstatu Fardonovy činnosti vojanda.
"Koná misijní činnost," opravil ji Slackovič. "Narušuje psychosociální vztahy společenství netechnologické povahy."
"Svině," shrnula jeho slova vojanda.
Dva specialisté spojaři strávili dalších třicet hodin usilovnou prací. Hláska byla ve své podstatě komunikační zařízení. Počítalo se s tím, že v případě nouze bude trosečník komunikovat jednostranně. Použije hlásky, aby přivolal pomoc. Nyní bylo nutno aparaturu doslova přebudovat. Stanice se měla stát hlásnou troubou, pomocí níž budou oni komunikovat s Fardonem.
"Zkouška spojení... zkouška spojení..." slyšel Slackovič své spojaře. Už byl jako na trní. Admirál Valeski ho bombardovala dotazy, kdy už se hnou z místa a s celou tou trapnou záležitostí skoncují.
"Jsme hotovi?" houkl Slackovič dozadu.
"Jo," zněla strohá odpověď. "Už jsme slyšet po půlce tý pitomý louky. Pojďte sem, kapitáne..." Chvilka ticha. "Co to je, sakra?"
Slackovič přistoupil k nim. Rozestoupili se, aby měl volný pohled na obrazovku.
Za dobu strávenou přestavbou komunikačních agregátů hlásky si zvykli na postavu malidona, který se jen tu a tam nepatrně pohnul, avšak neopouštěl své místo u vchodu. Viděli jen jeho záda a naučili se ho brát jako součást zdejšího koloritu. Jakmile aktivovali reproduktory, malidon se zřejmě polekal a poprvé vstal, s očividnou námahou a bolestí. Otočil se k nim obličejem.
Byl shrbený, celý nasedlý a plandavé laloky na tvářích a končetinách měl popraskané. Připadalo jim dokonce, že trhlinami vyčuhují jakési štětiny nebo vousy.
"Vypadá jako... dědek," poznamenal Slackovič.
"Jak to, dědek?" ozval se vzadu Trang. "Tady se neumírá."
Slackovič pokrčil rameny.
"Nevím. Prostě mi připadá... nějaký starý. Jako by měl každou chvilku zhebnout."
"Zapneme translátor a zeptáme se ho, jestli se u nich hraje liga," navrhl Trang.
"Kvůli němu tady nejsme," řekl Slackovič. Věděl, že celá akce je monitorovaná a že po návratu bude mít admirál Valeski připomínky ke každému slovu, které tu padlo. "Zkuste Fardona oslovit."
Všichni se teď dívali na věrozvěsta, který stál v hloučku netečných malidonů a sunder. I za tu dobu, kterou pobývali v blízkosti Edenu III, jeho posluchačstvo prořídlo.
"Fardon, Fardon, Baluga. Volám kaplana Fardona. Fardone, volá vás servisní katamaran Baluga, velící důstojník kapitán Slackovič," opakoval spojař monotónně.
Reprodukční soustava hlásky hulákala přímo do tváře starého malidona, který přešlapoval ve dveřích a cosi nesrozumitelného huhlal. Decibely reproduktorů mu zřejmě nevadily. Třeba je hluchý, napadlo Slackoviče. Ano, hluchý, nebo naprostý idiot.
Spojař se namáhal dobrou půlhodinu, když za zády starého slabomyslného malidona přeběhlo nějaké zvíře podobné mláděti slona kříženého s králíkem, pak se vrátilo, chvilku se zvetšelému malidonovi dívalo přes ramena očkama jak korálky a po chvilce zvědavého naslouchání zadupalo, pisklavě cosi zakvíkalo a pelášilo přes louku k Fardonově skupině.

16.
Co se dělo ve Fardonově mysli, když se dozvěděl, že ho volají bytosti jeho druhu?
Byl to klasický příklad smíšených pocitů.
Cítil se bídně, jinak se podstata jeho nálady nedala popsat. Laskavost spojená s nelíčenou neschopností přijmout zjevené pravdy ho deptala, rozkládala mu vůli a útočila i na jeho tělesnost. Viditelně fyzicky chátral, třebaže rychlené

sazenice zeleniny už přinesly první plody proteinizovaných kedluben a mrkve. V prvních dnech pobytu na Edenu III se cítil jako triumfátor a vítěz, teď si připadal spíš jako oběť spiknutí, k němuž se domluvili všichni jeho přirození nepřátelé, tedy celé lidstvo i tyhle tupé potvory, neschopné přijmout slova zjevení.
Hláska promluvila. Znamená to, že lidé na něho nezapomněli a bezpochyby ho nenávidějí ještě víc než kdykoli předtím. Berou ho tak, jak by chtěl, aby ho brali, jako Božího muže, který kráčí ve šlépějích velkých věrozvěstů, jako byli Buddha, Kristus, Mahomed a Koresh. Věděl, co od nich uslyší. Prosby střídané s hrozbami, lichocení a návrhy na kompromisní vyrovnání.
Nezapomněli, chtějí s ním mluvit, má tedy v celém všehomíru stále svůj význam.
"Tvoji lidé s tebou chtějí mluvit, Fardone," opakoval Noroel.
Fardon k malidonovi blahosklonně přikývl.
"Ano, Noroeli," řekl. "Jsou zvědavi, jak pokračuje moje mise."
Obrátil se a pomalu kráčel přes louku k hlásce.
A také k Lucasově mrtvole.

17.
"Už jde," hlásil Slackovičovi spojař.
"Dobytek jeden," odtušil kapitán.
I on prožíval smíšené pocity. Dokud Fardon neslyšel, nebo předstíral, že neslyší, mohl mu dosyta spílat a jeho fantazie měla okřídlenou volnost ve vymýšlení urážek a hrozeb. Jenže teď Fardon uposlechl výzvy, jeho postava, za krátkou dobu pozoruhodně vyhublá, se už pajdavě blížila přes louku, kulháním Fardon napodoboval svého duchovního vůdce Ignáce z Loyoly, brzy bude poblíž hlásky a on, Slackovič, k němu musí promluvit.
Měl k tomu už dost prostředků. Zbrojíř skupiny ho ujistil, že zbraňové systémy hlásky by byly schopny Fardona zasáhnout už teď, kdy byl nějakých sto padesát metrů vzdálen. K takto radikálnímu řešení situace však neměl Slackovič oprávnění, ba naopak, admirál Valeski mu to výslovně zakázala. Trvala priorita sedm.
Musí s ním jednat takříkajíc diplomaticky. Budou to prosby střídané s hrozbami, lichocení a návrhy na kompromisní vyrovnání. Co jiného obsahuje diplomatická mluva?

18.
Lucasova mrtvola stála opřena o kožnatý strom. Vánek pročesávající planinu z ní odstranil snad už všechny částečky vody a teď si hrál s volně svěšenýma rukama, které se pokyvovaly podél vyschlých boků a chrastivě škrtaly o kalhoty. Nebyl na ni pěkný pohled a Fardon se proto soustředil na Chamala, starého malidona, lelkujícího v bezprostřední blízkosti vchodu hlásky.
Ve vzdálenosti nějakých deseti, patnácti metrů se Fardon zastavil a obrátil se na Noroela. O několik kroků za ním se loudal hlouček zvědavých malidonů.
Fardona napadlo, co asi si o něm myslí ti, kdo se na něho dívají na skrínech komunikátorů na palubě válečné lodi skryté kdesi nad klenbou oblohy. Přichází k hlásce zločinec nebo věrozvěst, zakladatel nové Církve svaté? Škoda, že učedníků není dvanáct, napadlo ho. Podobnost s Kristem by musela šokovat i ty tupé vojenské palice.
Jistě na mě míří zbraněmi. Jenže se neodváží vypálit. Brání jim v tom předpis. Já jsem stiskl spoušť, protože neuznávám předpisy. Mně poroučí přímo Bůh.
Samolibě se usmál.
Ne, nemohou mu nic udělat.
"Co mi chcete?" zeptal se, když došel k hlásce. Před vchodem stál Chamal. Fardona napadlo, že mu ten starý slabomyslný malidon dělá zeď, ochranu před výstřelem.
"Hovoří kapitán Slackovič," ozval se mužský hlas. "Přijeli jsme pro vás, Fardone. Nesmíte zůstat na zapovězené planetě. Na to je předpis."
"Konám tu svaté poslání. K němu mě přivedl Bůh."
"Poslouchejte dobře, Fardone. Máte poslední šanci. Admirál Valiski vám nabízí, že uzavře vyšetřování. Byla to havárie, Orion ztroskotal a vy jste se zachránil. Hláskou jste zavolal pomoc, my pro vás přiletěli a tím to všechno skončí. Propustí vás do civilu. Budete dělat faráře na některé planetě systému, je jich tu v Galaxii dost."
Fardon se úkosem podíval na mrtvolu kapitána Lucase, s nápadnou dírou v propadlé hrudi. Slackovič, teď si Fardon na něho vzpomněl, to je přece ten oficír od kontrášů, mumii bezpochyby vidí na svém skrínu...
Vzpomněl si na setkání Krista s Ďáblem. Pokušitel vyvedl Božího syna na vrchol hory a nabídl mu vše, na co jeho oko dohlédlo. Toto vše může být tvé, řekl tehdy Satan.
"Pastýř neopouští své ovečky," řekl stroze.
"Moc jich nemáte, Fardone. Nezdá se, že byste se chytil na Edenu III zrovna nejlíp."
"Za Kristem kráčela zprvu také jen hrstka," řekl Fardon. "Šimon a Ondřej, jeho bratr. Po nich Jakub a Jan, synové Zebedeovi, a teprve pak přišel Filip a Natanael Bartolomeus."
Z nitra hlásky se ozval smích.
"Myslíte si o sobě, že jste Kristus?"
"Ne," odpověděl Fardon bez zaváhání. "V mém těle dlí duch svatého Ignáce z Loyoly."
"Odejdeš od nás?" ptal se vzadu Noroel.
"Neodejdu, Noroeli," odpověděl Fardon, aniž se otočil.

19.

"Je to v pytli," řekl nahoře v kabině Balugy seržant Trang. "Tohle nemá cenu, kapitáne."
"Dobrá," ozval se v reproduktorech jasný ženský hlas. Připomněli si, že mají admirála Valeski na informačním okruhu. "Nechtě toho, kapitáne. Teď s Fardonem promluvím já."

20.
"Slyšíte mě, Fardone?"
Fardon sebou škubl. Poznal hlas velitelky Šesté flotily.
"Admirál Valeski..." zašeptal.
"Ano. To, co vám teď budu říkat, půjde v simultánním překladu i k malidonům."
"Jak si přejete."
"Nevím, jak vám to bude příjemné. Vím o vás všechno. My jsme tady nezaháleli, Fardone... Sestavili jsme úplný model vaší osobnost."
Fardon mlčel, číhavě nachýlen vpřed. Za zády slyšel Noroelův dech a šelest kročejů přicházejících učedníků.
"Váš odchod na Monimper byla sprostá dezerce. Utekl jste z boje, Fardone! Váš křest, vaše obrácení k víře, vaše náboženské zanícení, to všechno byla jenom hra..."
"Lžete..." zachrčel a zaťal pěsti.
Zasmála se.
"Víme, proč jste si vybral Eden III pro vaše misijní působení. Zvolil jste planetu, kde neznají smrt. Kde vám nehrozí vůbec žádné nebezpečí. Kde žijí ty nejmírnější bytosti ve známé části Galaxie. Jenom na Edenu III se můžete stát duchovním vůdcem bez nejmenšího rizika."
"Lžete!" křikl znovu a to už měl zoufalství v hlase. Ocelově pevný ženský hlas boural hradby sebeobrany v jeho duši. To, co admirál Valeski říkala, reproduktory opakovaly v jazyce malidonů. Fardon se ohlédl a viděl, že Noroel napjatě poslouchá.
"Prosím..." řekl tiše. "Admirále..."
"O co prosíte?"
"Chci s vámi mluvit... o samotě. Aby oni neslyšeli."
Nastala chvilka ticha.
"Dobrá. Dám vám pět minut. Vejdete do hlásky a promluvíme si."
Znovu se ohlédl. Z laločnatých tváří nepozemských učedníků nedokázal nic vyčíst. Co si o něm mysleli? Věřili tomu, co slyšeli? Dovedli to pochopit? Budou mu dál naslouchat?
Vykročil k hlásce.
Chamal mu stál v cestě.
"Slyšíš, Chamale?" oslovil Fardon starého malidona. "Buď tak laskav a nech mě projít. Musím dovnitř."
Chamal přešlápl z nohy na nohu a něco zahuhlal.
"Nerozumím ti," řekl Fardon netrpělivě.
"Předpis to nedovoluje," řekl Chamal.
Zevnitř hlásky se ozval smích.
"Gratuluju, Fardone! Týden na Edenu a už jste tady zavedl předpisy." To byl Slackovič.
"Nic takového jsem nenařídil," sykl Fardon hněvivě. "O čem to mluvíš, Chamale?"
"Dovnitř nikdo nesmí. Tak to chce předpis."
"Já jsem člověk. Já mohu vejít."
"To říkal kapitán Lucas také," řekl Chamal. "A předpis způsobil jeho proměnu bez návratu."
Z hlásky čišelo ticho. Travou šuměl voňavý vítr a z lesa se ozývalo hmyzí bzikání.
Fardon se ohlédl na Lucasovu mrtvolu. Proč se jen mrtvoly smějí při tak nevhodných příležitostech! Tohle jistě znal i jeho učitel Ignác z Loyoly. Býval přece vojákem a viděl mrtvol dost. On nikdy neutekl z boje. Byl těžce raněný a zachránil ho sám Bůh.
"Poslyš, Chamale," řekl stísněným hlasem. "Mám málo času. Noroeli," ohlédl se, "řekni mu, aby..."
"Chamala nejde přemluvit, jakmile si něco usmyslí. Je prostomyslný," řekl Noroel.
"Je to idiot!" vykřikl Fardon.
"To slovo neznám."
"Udělej něco! Přece nenecháš toho starého kreténa, aby mi stál v cestě!"
Do toho se ozvala admirál Valeski.
"Jak vidím, vaši učedníci vás neposlouchají. Nemáte u nich velkou autoritu, Fardone."
"Musejí poslouchat!" vykřikl Fardon. Něco se v něm zlomilo. "Ustup," řekl pevně Chamalovi.
"Předpis to nedovoluje," řekl starý malidon a rozkročil se.
Fardon se znovu ohlédl. Celý hlouček s Noroelem uprostřed se na něho díval. Misionář si uvědomil, že toto je první skutečné střetnutí vůlí! Teď už nezápasí s ničím nehmotným a nepostižitelným, s vrozenou ignorancí vyplývající z danosti této temné, ano, prokleté planety! Před dveřmi chrámu stojí nepřítel a brání vstupu jemu, svatému muži.
Rozpřáhl se a udeřil pěstí Chamala do hrudi.
Starý malidon vykřikl a chytil se za prsa. Rozhalil si kytlici a Fardon spatřil rozšklebený nepravidelný otvor. Vyletěl z něho brouk asi pěticentimetrový, s hnědavým článkovitým tělem, na hranaté hlavičce pár světle zelených očí. A za ním druhý, hrnuli se další a další, otvor se šířil a zatímco Fardon ječel hrůzou, Chamal se rozpadal, pukla mu hlava a z trosek byl vymrštěn celý roj brouků, který utvořil vír kroužící kolem hroutícího se těla, nebo spíš prázdné skořápky, která z něho zbyla. Z lesa vyletěly tři roje javan přivítat nového kamaráda, s nímž budou škádlit fisistily.

To už Fardon nevydržel, otočil se a prchal za Noroelem a jeho druhy, zatímco z nitra hlásky znovu a znovu dunělo jediné slovo:
"Vrahu!"

21.
"Vrahu!" hřímal Slackovič. "Viděli jste to? Je to vrah! Zabil toho starce! Trangu, my toho dobytka musíme sejmout!"
"Dost!" ozvala se admirál Valeski. "Zbláznil jste se, Slackoviči?"
"Viděla jste to, admirále? Máte nás na vizualu?"
"Ovšem," řekla admirál Valeski klidně.
"On ho zabil!"
"Politováníhodná skutečnost. Nicméně ani ta nás neopravňuje k tomu, abychom situaci zhoršili dalším zabitím, kapitáne!"
"Už jsou tu dva mrtví, jeden člověk, jeden malidon..."
"Je zde jeden mrtvý, kapitáne. Malidon nezemřel. Eden III nezná smrt," říkala admirál Valeski naléhavě. "Připomeňte si fakta. Malidon se prostě transformoval!"
"Jenže Fardon ho praštil, všichni jsme to viděli..."
"Možná, že úderem proměnu uspíšil. Jako kdyby rozbil skořápku vejce, ze kterého se už líhne kuře. Nepropadejte emocím."
"Admirále... zvedněte prioritu. Nařiďte stupeň osm. Žádám vás o to... naléhavě."
Slackovič držel ruku na senzoru zbraňového systému. Díval se na červenou kontrolku. Jakmile zezelená, stiskne senzor a Fardon zemře.
"Žádost se zamítá."
"Co nařizujete?"
"Pokračujte v jednání, kapitáne," řekla admirál Valeski pevným hlasem. "Nařizuji vám to!"

22.
"Uklidni se, Fardone," chlácholil Noroel třesoucího se misionáře. "Nestalo se nic vážného."
"On říkal, že předpis nedovoluje..."
"Je to pošetilec."
"Byl to pošetilec..." opravil ho Fardon. "Já ho zabil!"
"Chamal vstoupil do fáze javan. Doufám, že ho teď jeho pošetilost opustí. Pak se z něho stane huksik, fisistil a po čase stráveném se sundrami v řece bude zase mezi námi. To už já budu huksik, nebo možná fisistil... Co na tom záleží? Život a štěstí a věčnost, copak to není totéž?"
Plavným gestem udělal sotva patrný kruh nad rozvlněnými stébly trávy, vůní připomínající mateřídoušku. Slunce příjemně hřálo a malidoni se zjevnou rozkoší nastavovali přijímací laloky jeho paprskům, jako by se vůbec nic nestalo. A přece se stalo. Já už nikdy nebudu schopen... jim hlásat slovo Boží... Proč taky? Oni ho nepotřebují, aby jim pomáhal zbavit se strachu před smrtí.
Neznají smrt.
Rozhodl se.
Půjdu, vrátím se do hlásky a poprosím... o milost. Nabídli mi, že mě odsud vyzvednou a všechno smažou. Koneckonců, je to i v jejich zájmu. Žádné potíže, žádné maléry... hlavně aby se všechno vyřídilo v klidu.
"Já se vrátím... ke svým," řekl Fardon Noroelovi.
"Asi to tak bude nejlepší," řekl Noroel.
Fardon mu podal ruku. Noroel okamžitě pochopil, co to gesto znamená. Dlaně dvou tak odlišných bytostí se setkaly.
"Řekni mi... Fardone... Po tom všem, co jsme slyšeli, od tebe a od nich... Je skutečně někde nějaký Bůh?"
"Ano," řekl Fardon. "A také předpis."
Fardon pustil Noroelovu ruku a vydal se k hlásce. Oči upíral na otevřený vchod, jímž viděl mihotání kontrolních světélek. Až odejdu, snad tu po mně zůstane nějaká vzpomínka, nějaký stín slova Božího. A z hlásky se stane chrám. Má dokonce i správný tvar, jeho hrotitost vede duši k tomu, aby pozvedla pozornost vzhůru, k trůnu nebeskému. V jistém smyslu má už i svého mučedníka, Chamala.
Když Fardon došel k prázdné Chamalově slupce, zaváhal. Vybavil si, co starý malidon povídal o předpisech. V pošetilé mysli mu bezpochyby uvízla jakási slova kapitána Lucase. Fardon si dovedl představit, že Lucas se po příchodu s Chamalem setkal a odmítl jeho žádost, aby směl vstoupit do hlásky spolu s ním. Předpis to nedovoluje, tohle nejspíš kapitán Lucas Chamalovi řekl. Na co jiného by se zmohl fanatik vzývající úředního šimla!
Překročil slupku a došel až ke vchodu.
"Rozhodl jste se, Fardone?" uslyšel kapitána Slackoviče.
"Ano. Nabídka platí? I po tom, co se stalo?"
"Platí," řekla admirál Valeski.
Fardon se chystal vejít.
"Raději zůstaňte stát, Fardone," oslovil ho Slackovič. "Nemá smysl dělat cokoli, co by mohlo malidony podráždit."
"Musíme dohodnout podrobnosti přesunu," řekl Fardon. "Nechci, aby mě viděli a slyšeli..."

23.
Kapitán Slackovič pozoroval Fardona na obrazovce kontrolního panelu servisního katamaranu Baluga. Parchant jeden,

pomyslil si. Nakonec z toho všeho vyklouzne! Nahlas neřekl nic. Bude s ním muset dál jednat. Admirál mu prioritu osm nepovolí. Bude muset dolů spustit transportní šachtu a za nějakou čtvrthodinku přivítá toho dobytka na palubě. Zatracená práce! Ani si na něm nezchladí žáhu.
"Je to tak lepší, Slackoviči," uslyšel admirála. "Všechno se odbylo v klidu. Fardon odejde a malidoni zapomenou."
Ten hajzl vyhrál, opakoval si kapitán Slackovič vztekle.
Najednou viděl na skrínu, že se Fardon zastavil a podíval se kamsi stranou.

24.
Z lesa vylétal roj javan, nevelké, avšak kompaktní mračno, seskupené do tvaru kužele namířeného hrotem vpřed.
Roj zamířil přímo k Fardonovi, těsně před ním uhnul a obkroužil ho ve vzdálenosti dvou metrů.
Fardon si bezděčně zakryl tvář rukama. Roj javan však jenom kroužil a po chvilce jeho bzukot nepřipadal Fardonovi už tak hrozivý jako v prvním okamžiku.
Je to bezpochyby transformovaný Chamal. I v nové podobě, ve hmyzím stádiu si zachoval svoje vědomí identity a neopustila ho ani jeho posedlost. Za každou cenu chce zabránit Fardonovi ve vstupu do chrámu, do jeho chrámu! Na nahodilém slůvku proneseném Lucasem postavil svoji fanatickou víru.
I na počátku mé víry bylo slovo, napadlo Fardona.
Zastyděl se. Jak to, že i jeho mysl, cvičená ve svatém rozjímání, může zplodit ideu tak rouhačskou? Copak může Chamalovu šílenou posedlost stavět na roven autentické svaté víře? Chamal je pobloudilec, kterého zmátlo jediné bezvýznamné slovo - předpis.
Musím k němu být laskavý. Také Ignác z Loyoly by se tak zachoval.
"Jen Bůh je všemohoucí a věčný a proto jenom Jeho musíme ctít. Předpis je dílo lidské a pomíjející..."
Napadla ho zábavná myšlenka.
Pokud mu Chamal i ve hmyzím stádiu své existence rozumí, musí ta slova chápat jako strašné rouhání proti své víře.
Byla to poslední souvislá myšlenka, která mu stačila problesknout hlavou.
Co bylo potom, byla jen živočišná hrůza a bolest a také odevzdanost, přebírající vládu nad organismem, když z něho odchází život.
Roj javan sebou trhl, zabzučel tak hlasitě, že to vyvolalo trhnutí i ve skupině malidonů vedených Noroelem, takže na planině bylo dost svědků události, k jaké nedošlo snad nikdy, co sahala dalekosáhlá paměť jejích obyvatel.
Chvějivý temný kužel vyrazil a svým hrotem zasáhl bratra Fardona do hrudi, právě tak, jak před nedlouhou dobou bratr Fardon udeřil pěstí do hrudi Chamala.
S tím rozdílem, že Fardon nebyl malidon, nýbrž člověk, a z díry, která v hrudi vznikla, nevylétli javani, nýbrž vytryskla rubínově červená krev.

25.
Uplynulo dalších deset dní.
Malidoni pod Noroelovým vedením připoutali vysychající Fardonovu mrtvolu ke stromu tak, aby byla v příjemném sousedství s Lucasovým tělem. Z otevřených dveří hlásky se už neozývala žádná tajemná slova. Malidoni si navykli procházet kolem ní s jakýmsi prazvláštním pocitem, jemuž k označení přiřadili slovo, jež je naučil bratr Fardon: bázeň.
Jedenáctého dne se na planinu snesl z nebe objekt, podobně lesklý jako hláska. Vystoupila z něho šestičlenná skupina bytostí zřejmě příbuzných kapitána Lucase a bratra Fardona. Přivítal je, jak se sluší, Noroel.
"Jsem kapitán Slackovič," řekl ten, který byl jejich mluvčí. Na rozdíl od bratra Fardona používal translační zařízení, aby se s malidony domluvil. "Omlouváme se za to, co se stalo. Všechno tohle," ukázal gestem na obě mrtvoly a na hlásku, "zlikvidujeme. Odvezeme. A vy na nás zapomenete."
Pokynul svým lidem, kteří vykročili k hlásce a mrtvolám.
"Počkejte," zvolal Noroel. Lidé se zastavili, třebaže mu nerozuměli. Tázavě se podívali na Slackoviče.
"Co chce?" ptal se seržant Trang.
"Snad nechcete... vejít dovnitř?" ukázal Noroel na hlásku.
"Jistě," řekl Slackovič. "Je to komunikační hláska. Byla to chyba, že jsme ji sem umístili. Už se to nikdy nestane. Moji lidé ji odpojí a připraví k transportu."
"To nemůžete."
"Proč ne?" zeptal se Slackovič. Translátor implantovaný do jeho prsního svalu naštěstí nedokázal vyjádřit nejistotu a nervozitu, kterou měl kapitán v hlase.
"Předpis si to nepřeje."
"Jaký předpis?"
"Bratr Fardon nám vyprávěl o Bohu. Nechápali jsme. Až Chamal, ten nejlepší z nás, kterého jsme považovali za pošetilého, pochopil jako první slova zjevení. To, čemu Fardon říkal Bůh, je předpis! Moc neviditelná a všemocná. Nepochopitelná a nevysvětlitelná. Sídlí ve Věci, které říkáte hláska. Nesahejte na ni. Odejděte."
"Počkat," řekl Slackovič a teď už zmatek čišel i ze slov, reprodukovaných translátorem, "já dostal rozkaz, rozumíte? Musím to tu zlikvidovat. A rozkaz, to je něco jako předpis."
"Velmi dobře," souhlasil Noroel. "Předpisy jsou nepochopitelné a vzájemně si odporující."
"Co s tím tedy uděláme?" zeptal se Slackovič.
"My nic," odpověděl mu Noroel. Držel laločnaté ruce ve výšce podobným gestem, jak to dělával bratr Fardon. "Tady zasáhne jen nejvěrnější služebník předpisu."
"Kdo je to?" chtěl vědět Slackovič.

"Smrt," odpověděl Noroel tím zvláštním novým slovem, jež v něm vyvolávalo příjemné vzrušení a chuť projevy smrti vidět, ba vyvolávat.
"Co se děje?" ptal se seržant Trang. Jeho lidé se kolem něho seskupili.
"Nevím," řekl Slackovič. "Smrdí to. Raději se stáhneme do člunu a spojíme se s Bází."
Vykročili k výsadkovému člunu, Slackovič první, aniž se s Noroelem rozloučil.
Byla to malá nezdvořilost, ovšem i kdyby k ní nedošlo, na výsledku dějů, jimž bylo souzeno, aby na pláni nastaly, by to nic nezměnilo.
Od lesa sem už letělo šest temných kuželů, směřujících hrotem vpřed, a s hněvivým bzukotem zamířilo ke skupině mužů a žen, kteří záhy pochopili, kolik uhodilo, a rozběhli se k marnému závodu o život.